

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΜΑΡΓΚΑΡΕΤ
ΡΟΖ ΚΕΝΑ

Η Μάρτσορι "Οσέλ, μ' όλο που είχε χωρίσει από τον Τζέφ Τσάντλερ, έτρεξε άμέσως στο προσκήφαλό του, μόλις έμαθε ότι κινδύνευε. Ο Τσάντλερ την είχε διαζευχθεί πρόσφατα, αλλά η Έστερ Ουίλλιαμς, που άργότερα, όμως, τον έγκατέλειπε.

Η Ντέμπα Σμιθ ήταν 26 χρόνων, όταν, το Μάιο του 1958, παντρεύτηκε τον Τάυρον Πάουερ, που βοισκόταν τότε στα 44 χρόνια του. Πέντε μήνες αργότερα, ο δημοφιλής ηθοποιός πέθανε από καρδιακή προσβολή, κατά το γύρισμα μιας ταινίας, στη Μαδρίτη.

Ο Τάυρον είχε αγαπήσει τη Ντέμπα, γιατί τη νόμιζε πως είναι μια άπλη κοπέλλα, χωρίς τα καρίτσια και τον εγωισμό των ηθοποιών του Χόλλυγουντ. Αλλά, μετά το γάμο τους, άνακάλυψε πως ήταν ένα υποκριτικό πλάσμα κι ότι απέδιδε κυρίως στην περιουσία του. Πριν από τον Τάυρον είχε παντρευτεί με τον ελληνικής καταγωγής ηθοποιό Νίκο Μινάρδο. Ο πρόωρος θάνατος του Τάυρον Πάουερ διέψευσε, ωστόσο, τις ελπίδες της Ντέμπα, γιατί το μεγαλύτερο μέρος της περιουσίας του περιήλθε στην προηγούμενη σύζυγό του Λίνα Κριστιαν.

Αλλά και ο γάμος της Ντέμπα με τον Λόρεν δεν ήταν ευτυχισμένος. Χώρισαν έπειτα από μερικούς μήνες, ξαναπαντρεύτηκαν κατόπιν και σε λίγο χώρισαν και πάλι. Η Ντέμπα αλλάζει σήμερα τους φίλους της όπως και τις κάλτσες της.

Το πένθος δεν ταυριάζει

Πριν στεγνώσουν τα δάκρυά τους, ψάχνουν για νέο σύζυγο

Η ΛΩΡΗΝ ΜΠΑΚΩΛ ΠΙΟ ΑΝΘΕΚΤΙΚΗ

Κάπως περισσότερο από τις άλλες άνθεξε στην μοναξιά η Λωρήν Μπακώλ, η χήρα του Χάμφρεϊ Μπόγκαρτ. Ήταν 32 χρόνων, όταν ο Μπόγκαρτ πέθανε από καρκίνο το 1957, σε ή-

Η Βερόνικα Κούπερ σε μια μεταθανάτιο ενδήλωση, που έγινε στο Χόλλυγουντ, εις μνήμην του συζύγου της.

ΔΕ ΜΕΝΟΥΝ ΑΠΑΡΗΓΟΡΗΤΕΣ

Πραγματικά, στο Χόλλυγουντ οι χήρες παρηγορούνται πολύ γρήγορα. Προτού ακόμη στεγνώσουν τα δάκρυά τους, ψάχνουν για να βρουν έναν καινούριο σύζυγο.

Η σύζυγος του Τάυρον Πάουερ π. χ. είναι ένα τυπικό παράδειγμα χήρας, «στην οποία δεν ταιριάζει το πένθος». Ο Τάυρον πέθανε το Νοέμβριο του 1958. Τον Ιανουάριο του 1959 η σύζυγός του Ντέμπα έφερε στον κόσμο ένα γιου, τον Τάυρον Τζούνιορ. Από τον Απρίλιο άρχισε να βγαίνει τακτικά, μαζί με τον Άρτουρ Λόρεν, έναν από τους βασιλιάδες του αμερικανικού κινηματογράφου. Και, τον Οκτώβριο, δηλαδή, έντεκα μόλις μήνες από το θάνατο του Τάυρον, έγιναν οι γάμοι τους.

Ο "Ερρολ Φλύν και η σύζυγός του Πατρίτσια Γουάμμορ. Ο "Ερρολ πέθανε ως γνωστόν στην ηλικία της 17ετιδος Μητέρας Αμερικής. Η Πατρίτσια, απορροφημένη με τις επιχειρηματικές, δε σκέφτεται να ξαναπαντρευτεί.

γινόταν καλά, μ' όλο που ο ηθοποιός είχε χάσει 30 κιλά από το βάρος του κι' είχε καταντήσει σκελετός.

Μετά το θάνατό του, η Λωρήν έφυγε από το σπίτι, όπου έμεναν στο Χόλυμπ Χίλς και που έμοιαζε με μεσαιωνικό πύργο, και πήγε σε μια έπαυλη στο Μπέλ Αϊρ, μαζί με τα παιδιά της. Έμεινε εκεί δυο χρόνια και, ξαφνικά, μια μέρα, έφυγε για τη Νέα Υόρκη. Σε μια συνέντευξη, που έδωσε τότε, είπε τα εξής:

«Δεν έχω πιά λόγο να ζω απομονωμένη, όπως άλλοτε. Τους δυο τελευταίους μήνες έγινα μέσα μου μια μεγάλη αλλαγή. Νοιώθω πως ξαναγεννήθηκα. Δε μπορώ, λοιπόν, να εξακολουθήσω να παίζω το ρόλο της απαρνημένης χήρας. Τέσπερα φοιχτά όταν πέθανε ο Χάμφρεϊ και δε θα ξεχάσω ποτέ τα όμορφα χρόνια, που πέρασα μαζί του. Ήταν υπέροχα, χάρις στην απόλυτη αρμονία, που επικρατούσε μεταξύ μας. Τα τελευταία δυο χρόνια, είχα ύπνοστη ένα μεγάλο κλονισμό. Μά τώρα ξαναβρήκα την ήρεμία μου και νοιώθω πως αξίζει ακόμη τον κόπο να ζήσω».

Η αλλαγή ήταν αποτέλεσμα ενός ταξιδιού επτά εβδομάδων, που η Λωρήν έκανε στην Ελβετία. «Ανακάλυψα πως υπάρχει εκεί ένας κόσμος γεμάτος από ενδιαφέροντες ανθρώπους, που έχουν κάτι να πουν και που ξέρουν να σε ακούουν και να σε καταλαβαίνουν. Για μένα, που ήμουν συνηθισμένη στην κενότητα και το ψέμα της αμερικανικής ζωής, ήταν μια μεγάλη και σωτήρια έκπληξη».

Λίγο καιρό αργότερα, η Λωρήν εξεμυστηρεύθη σε μερικούς φίλους της πως, ανάμεσα σ' αυτήν και τον Φράνκ Σινάτρα υπήρχε «κάτι», που μπορούσε να καταλήξει σε γάμο. Ο Σινάτρα, όμως διέψευσε κατηγορηματικά αυτή την πληροφορία.

Πρέπει να σημειωθεί, ότι ο Φράνκ Σινάτρα ήταν ο καλύτερος φίλος του Χάμφρεϊ Μπόγκαρτ κι' ότι ο αποθανών ηθοποιός είχε τη χάλκινη προτομή του, πλάι σ' εκείνην του Ρούζβελτ, μέσα στο γραφείο του.

Πάντως, αν μεταξύ της Λωρήν και του Σινάτρα υπήρχε «κάτι», αυτό το «κάτι» διελύθη. Και η χήρα του Μπόγκαρτ παντρεύτηκε τον περασμένο Ιούλιο τον ηθοποιό της πρόδας Τζέκσον Ρομπερτς Τζούνιορ. Ζη τώρα μαζί του και μαζί με τα παιδιά του πρώτου συζύγου της, στη Νέα Υόρκη.

Η «ΠΕΤΡΙΝΗ» ΧΗΡΑ ΤΟΥ ΓΚΑΡΥ ΚΟΥΠΕΡ

Ολότελα ξεχωριστή είναι η περίπτωση της χήρας του Γκάρου Κούπερ, της Βερόνικας, που είναι περισσότερο γνωστή στο Χόλλυγουντ με το παρατσούκλι «Ρόκυ» (Η πέτρινη). Όταν ο Κούπερ πέθανε από καρκίνο στις 4 Μαΐου του τρέχοντος έτους, η Βερόνικα, που δεν ήταν ποτέ πολύ αισθηματική, δεν έχυσε ούτε ένα

Οι χήρες του Χόλλυγουντ. Εξ αριστερών προς τα δεξιά: Καϊή Γκαϊνμπίλ, Ντέμπα Πάουερ, Βερόνικα Κούπερ, Μάρτσορι Τσάντλερ, Πατρίτσια Φλύν, Λωρήν Μπακώλ.

δάκρυ. Στην κηδεία του, όπως έγραψαν οι εφημερίδες, φορούσε μια πέτρινη μάσκα.

Οι διαφημιστικοί πράκτορες παριστούσαν τη συζυγική ζωή του Γκάρου Κούπερ σαν ειδυλλιακή. Είκοσι χρόνια κοντά στην ίδια γυναίκα, στον «παράδεισο των διαζυγίων», όπως έχει αποκληθεί το Χόλλυγουντ, ήταν, βέβαια, κάτι το καταπληκτικό. Η συζυγική ζωή τους, ωστόσο, δεν κλήθηκε ποτέ ηρεμιά. Το 1951, μάλιστα, η Βερόνικα ήθελε να χωρίσει, γιατί ο Κούπερ δεν έδειχνε το παραμικρό ενδιαφέρον για την οικογένειά του και περνούσε όλον τον καιρό του στα κινηματογραφικά στούντιο.

Μόνο η αγάπη του για την κόρη του Μαρία τον έκανε αργότερα ν' αλλάξει αυτή την τακτική. Αλλά από τη συζυγική ζωή του με τη Βε-

ρο Κόλιν ήταν μοιραία γι' αυτόν.

Η Μάρτσορι δεν παντρεύτηκε ως τώρα.

— Αμφιβάλλω αν θα βρω ποτέ έναν άνθρωπο, που να με κάνει να ξεχάσω τον Τζέφ, είπε τελευταία.

Η ΧΗΡΑ ΤΟΥ ΕΡΡΟΛ ΦΛΥΝ

Αλλά ως έρθουμε στην Πατρίτσια Γουάμμορ, τη χήρα του "Ερρολ Φλύν. «Η Πάτ είναι μια πολύ καλή κοπέλλα — γράφει ο διάσημος ηθοποιός, στα απομνημονεύματά του. Μά εγώ εί-

Η Λωρήν Μπακώλ, ο Χάμφρεϊ Μπόγκαρτ και το μεγαλύτερο από τα παιδιά τους. Και η Λωρήν επίσης ξαναπαντρεύτηκε.

ΣΤΙΣ ΧΗΡΕΣ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ!

ρόνικα, η αγάπη ήταν μακρυνή ανάμνηση.

Η Βερόνικα κι' η κόρη της κληρονόμησαν μια σημαντική περιουσία και μια όμορφη έπαυλη, που περιβάλλεται από ένα μεγάλο πάρκο με ευκαλύπτους. Μετά το θάνατο του Γκάρου Κούπερ, περνούν τον περισσότερο καιρό τους σε ταξίδια. Για τη Βερόνικα δε γεννιέται ζήτημα αν θα ξαναπαντρευτεί. Γιατί δεν είναι πιά νέα.

Η ΧΗΡΑ ΤΟΥ ΤΣΑΝΤΛΕΡ

Μια από τις έντελως εξαιρετικές περιπτώσεις του Χόλλυγουντ ήταν και εκείνη της Μάρτσορι "Οσέλ. Η Μάρτσορι είχε παντρευτεί τον Τζέφ Τσάντλερ. Τον Αύγουστο του 1960, δηλαδή 10 μήνες πριν από το θάνατο του ηθοποιού, εξέδωθη το διαζυγίο τους. Η Μάρτσορι, ωστόσο, μ' όλο που δεν ήταν πιά σύζυγός του, έτρεξε άμέσως στο προσκήφαλό του, στο νοσοκομείο του Κάλβεο Σίτυ, όταν έμαθε πως κινδύνευε από τις συνέπειες μιας έγχυσης. Γιατί δεν είχε πάρει να τον αγαπάει, μ' όλο που την είχε εγκαταλείψει, για την Έστερ Ουίλλιαμς.

Ο σύνδεσμος του Τζέφ Τσάντλερ με την Έστερ Ουίλλιαμς κράτησε ελάχιστα. Γιατί η διάσημη βεντέττα, που είναι γνωστή για την αστάθειά της, τον εγκατέλειψε, για ν' ακολουθήσει τον Φερνάντο Λάμας. Το πλήγμα ήταν τρομερό για τον Τζέφ, που δε συνήλθε πιά απ' αυτό. Είχε χάσει ολότελα την πίστι του στη ζωή κι' η έγχυση, που του έκαναν στο Κάλ-

μα από ιδιοσυγκρασία ανίκανος να ζω για πολύ καιρό με την ίδια γυναίκα. Δεν είναι δικό της λάθος αν ο γάμος μας άποτυχε. Μου άρεσε πολύ κάθε τι το καινούριο κι' είμαι πολύ περιέργος να μαθαίνω τι κρύβεται πίσω από κάθε γωνία του δρόμου».

Αλλά ο "Ερρολ Φλύν, μ' όλο που δε ζούσαν πιά μαζί, δεν την ξέχασε. Σ' αυτήν άφησε όλη

Ο Κλάου Γκαϊνμπίλ με την Καϊή. Προτού περάσει ένας χρόνος από το θάνατο του συζύγου της, η Καϊή εμφανίστηκε με τον πλούσιο Τζάκ Ρόζενγκραντς, με τον οποίο προέβλεπε να κάνει προσηγάς τους γάμους της.

την περιουσία του, παρά τις επίμονες ενοχλήσεις της 17ετιδος Μητέρας Αμερικής, με την οποία ο ηθοποιός έζησε τα δυο τελευταία χρόνια και που του έζησε το μερίδιό της. Στην πραγματικότητα, ο "Ερρολ Φλύν δεν είχε αγαπήσει παρά την Πατρίτσια.

Όταν έμαθε το θάνατο του Φλύν — ο ηθοποιός πέθανε, ως γνωστόν, στο Βανκούβερ, όπου είχε πάει για να πουλήσει το πολυτελέστατο

Ο Τάυρον Πάουερ με τη σύζυγό του Ντέμπα Σμιθ. Η Ντέμπα, προτού περάσει ένας χρόνος από το θάνατό του, ξαναπαντρεύτηκε.

γιώτ του «Ζάχα» — η Πάτ έτρεξε άμέσως εκεί και φρόντισε η ίδια για την κηδεία του. Πήγε κατόπιν στη Ζαμιάικα, για να επισκεφθεί τις μεγάλες φριτίες «κόπρα», που ο Φλύν είχε αγοράσει εκεί.

Το περιεργό είναι, ότι ο "Ερρολ κι' η Πάτ έμοιαζαν σε πολλά σημεία. Γιατί είχαν κι' οι δυο τον ίδιο ανήσυχο και τυχοδιωκτικό χαρακτήρα. Κατά τα όκτω χρόνια της συζυγικής ζωής τους, δεν έμειναν ούτε δυο μήνες κάτω από την ίδια στέγη. Γύριζαν ποτέ εδώ και ποτέ εκεί. Η Πάτ είναι ένα πρώτης τάξεως επιχειρηματικό μυαλό. Διευθύνει καμιά δεκαριά νυχτερινά κέντρα και η ζωή της κυλάει ανάμεσα στη Νέα Υόρκη, τη Βοστώνη, το Σικάγο, το Μαϊάμι, το Λας Βέγκας, όπου την καλούν αδιάκοπα οι επιχειρήσεις της.

Η «ΧΗΡΑ ΠΟΥ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΠΑΡΗΓΟΡΗΘΕΙ»

Τέσπερα ακόμη και πολλές άλλες περιπτώσεις, που δείχνουν, ότι η χηρεία στο Χόλλυγουντ είναι μια άπλη μεταβατική κατάσταση.

Κι' άλλωστε, πως θα μπορούσε να συμβάλει διαφορετικά σ' ένα μέρος, όπου οι άνθρωποι παντρεύονται, χωρίζουν και ξαναπαντρεύονται με τη μεγαλύτερη ευκολία; Κι' αυτοί ακόμη οι διαφημιζόμενοι ως μεγάλοι έρωτες του Χόλλυγουντ, δεν είναι παρά πυροτεχνήματα, που σκορπίζουν γύρω τους μεγάλη λάμψη, αλλά που πίσω απ' αυτήν δεν κρύβεται τίποτα.

Πραγματικά, το κλίμα του Χόλλυγουντ δεν ενοεί τα μεγάλα αισθήματα. Οι ηθοποιοί ζούν σαν καλοκοσμημένα αυτομάτα. Και άγαστούν το ίδιο. Τα αληθινά αισθήματα μετρούνται στα δάχτυλά.

Αλλά οι χήρες του Χόλλυγουντ, εκτός από την ενδόμυχη τάση τους να ροβούν το συντομότερο αντικαταστάτη και διάδοχο του μακαριού, έχουν κι' έναν άλλο λόγο, που δικαιολογεί καπως τη βιασμένη τους: Στο Χόλλυγουντ της χαράς και της ξενονασίας, η χηρεία αποτελεί ασυγχώρητη ανορθογραφία. Είναι κάτι, που δεν το σηκώνει το κλίμα. Έτσι, η απαρνημένη χήρα — αν ήταν πραγματικά — θαόρισκε όλες τις πόρτες κλειστές. Ο μόνος οδός, που της απομένει, συνεισώς, είναι εκείνος της «χήρας που θέλει να παρηγορηθεί». Αλλά, στην περίπτωση αυτή, θαόρισε και πάλι κλειστές τις πόρτες μπροστά της. Γιατί, από τη στιγμή που «θα ήθελε να παρηγορηθεί», θα γινόταν επικινδυνή για όλες τις παντρεμένες και ακόμη για εκείνες, που έπαυαν για σύζυγο ή τον είχαν βοηθό κι' ήταν έτοιμες να παντρευτούν μαζί του. Δε κι' αυτό μπορούσε, λοιπόν, να παύσει να κυκλοφορεί το ρόλο της εύθυμης χήρας. Έτσι, δεν υπάρχει άλλη λύσις από έναν καινούριο γάμο.

Η πρώτη κυρία της Βραζιλίας: Είναι η ωραιότερη Προεδρίνα του κόσμου!

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΗ ΠΡΟΕΔΡΙΝΑ

—ΕΠΙ τέλους. Την ανέκλυψα. Εί-
ναι ωραία, μορφωμένη, σοφα-
ρή, με προσωπικότητα...
Δυτικός διπλωμάτης, που είχε υπη-
ρετήσει τα τελευταία χρόνια σε διά-
φορες πρωτεύουσες και που μόλις γύ-
ρισε από τη Νότιο Αμερική, μίλου-
σε με ένθουσιασμό, σε στενό κύκλο
φίλων του.

— Όχι μόνο ωραία. Κάτι περισ-
σότερο, χαριτωμένη! Η μόρφωσή της
είναι ζωντανή, χωρίς τίποτα το απο-
στεωμένο. Και τι ακτινοβολία...
Πρόκειται για την Μαρία-Τερέζα
σύζυγο του προέδρου της Δημοκρα-
τίας της Βραζιλίας Γκουλάρ, Ικανώ-
τατου νέου πολιτικού, που προσωπικά
πλουσιώτατος, έχει θέσει το άναμφι-
σήτητο ταλέντο του στην υπηρεσία
του λαού.

— Μελαγχολική, αλλά με μία έλα-
φρά ωχρή απόχρωση, με φλογερό
θλέμμα, με κάτι το ακαθόριστο στην
προσωπικότητά της, και που ένας Εύ-
ρωπαϊος θα το έλεγε «πολύ παριζιά-
νικ», η Κα Μαρία Τερέζα Γκουλάρ,
είναι ωραία— με τη βαθύτερη αλ-
λώςτε ομορφιά, που δίνουν τα μεγά-
λα ψυχικά χαρίσματα— σε μία χώ-
ρα περίφημη για τις ωραίες γυναί-
κες της, συνέχισε ο δυτικός διπλω-
μάτης.

Σίγουρα λοιπόν, στά ανεπίσημα
διεθνή καλλιστεία για την ωραιό-
τερη προεδρίνα του κόσμου, η Κα
Γκουλάρ, έρχεται γκανιάν.

ΕΝΑ ΣΥΝΑΚΙΟ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΥΣ

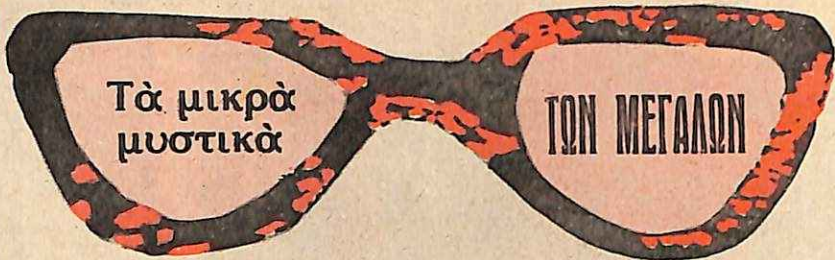
Πολύ επίσημο κοκταίλντ για τα 25
χρόνια της θρετανικής θεωράσεως.
Η Μπί-Μπί-Σί Έβαλε τα δυνατό
της: Προσωπικότητες των γραμμάτων
και της τέχνης, κυρίες του κόσμου,
διπλωμάτες, πολιτικοί, παρόντες
σ' αυτή τη δεξίωση, που θεωρήθηκε
από τους «γνωρίζοντες» ως πολύ επι-
τυχημένη...

Και μεταξύ των προσκεκλημένων
ο πρωθυπουργός Μάκ Μίλλαν.
Μία επίσημη συγκέντρωση, χωρίς
ένα μικρό λόγο, ενός πολιτικού εί-
ναι— όπως λένε οι «Άγγλοι»— σαν έ-
νας λονδρέζικος χειμώνας χωρίς ό-
μίληση...

Γι' αυτό το κ. Μάκ Μίλλαν, κρα-
τώντας στο χέρι του ένα ποτήρι με

Μάκ Μίλλαν: Η τηλεόρασι κι' εγώ.

(Τό Διεθνές κούς-κούς)

ούτσου, είπε δυό λόγια με την από-
τητα και τη συγκρατημένη εκείνη οι-
κειότητα, που παίρνει ένας Άγγλος,
όταν μιλάει σε ανθρώπους του κύκλου
του...

— Είναι ζήτημα, αν παρακολου-
θώ δυό ή τρία προγράμματα της τη-
λεοράσεως, το χρόνο... Αυτό δε ση-
μαίνει ότι δε με τραβάει η ότι τη
έρισω άνιερη. Δυστυχώς, το αφεν-
τικό μου, πρόσθεσε χαμογελώντας
ο Βρετανός πρωθυπουργός— δε μου
αφήνει ούτε μία βραδιά ελεύθερη...
Γιατί οι δημόσιες υποθέσεις είναι το
πιο απαιτητικό αφεντικό...

Λίγο πριν φύγει από το κοκτέιλ, ο
Μάκ Μίλλαν, εξεμυστηρέθη, σε με-
ρικούς φίλους του, με αρκετό χιού-
μορ:

— Νομίζω, ότι πρέπει να ιδρυθ-
τό ταχύτερο ένα συνδικάτο προστα-
σίας των πρωθυπουργών, για να μās
προστατεύει από το τυραννικό αφεν-
τικό μας. Οπότε θα έχουμε καιρό
και για τις έκπομπες του ραδιοφώ-
νου και της τηλεοράσεως.

Η ΛΑΙΔΗ ΟΛΙΒΙΕ ΕΧΕΙ ΤΑ ΝΕΥΡΑ ΤΗΣ

Ο περίφημος ήθοποιος του θρε-
τανικού κινηματογράφου σέρ Λά-
ρενς Όλιβιέ, περνάει πολύ δύσκολες
στιγμές...

Η λαίδη Όλιβιέ, διαμυρτύνεται
συνεχώς—και έχει απόλυτος δικαίω-
ματί εξακολουθούν να μένουν στο
ξενοδοχείο...

— Όσο άπιστευτο και αν φαίνεται,
ένα από τα διασημότερα ζευγάρια
του κόσμου, στερείται αυτή τη στι-
γμή στέγης.

— Άλλα το λάθος δεν είναι το

Η Λαίδη Όλιβιέ: «Θέλω ένα καινούριο σπίτι...».

τόσο έρωτευμένου με τη γυναίκα του
σέρ Λάρενς.

— Απλούστατα, ενώ ήδη έδωσα δέ-
κα χιλιάδες χάρτινες λίρες, για την
ανακίνηση του σπιτιού τους, οι έρ-
ωσιες προχωρούν με θήμα σημειώ-
των.

Βέβαια, οι μεταβολές που γίνον-
ται στο σπίτι είναι πολύ μεγάλες
και ένας στρατός μαστράων, τεχνί-
κων και διακοσμητών προσπαθεί να
ικανοποιήσει τον κοσμογάνητο Λά-
ρενς Όλιβιέ... Άλλα οι έδωσαν περ-
νάει και το σπίτι έχει ακόμα μία
βήμια για να γίνει, γεμίζοντας απελπισία
την λαίδη Όλιβιέ.

Πρόβλημα, λοιπόν, στέγης και
στούς υψηλότερους θρετανικούς κύ-
κλους. Άλλα εύτυχως παροδικό και
για λόγους ειδικούς.

Η λαίδη Όλιβιέ γρήγορα θα εα-
ναρή την ψυχική της γαλήνη.

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΦΑΡΟΥΚ

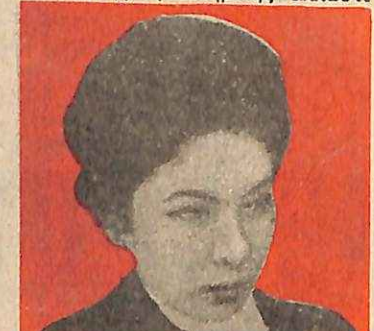
Τό κρατούσε σχεδόν κρυφό... Άλ-
λά ο Φαρούκ έχει μία κόρη της παν-
τρείας.

Η Φερίάλ, έλκυστική και εξυπνη

ξεκίνησε μάλλον άσχημα στην κυ-
ριότερη κόρσα μίας γυναίκας: την
κόρσα για το γάμο.

Ο πατέρας της, πρώην βασιλεύς
της Αιγύπτου, την κρατούσε κλεισμέ-
νη σ' ένα κολέγιο της Λωζάνης, με
την άσπρη απαγόρευση, να μην πη-
γαίνει ούτε σε σινεμά, ούτε σε χορό,
ούτε να θγαίνει μόνη της.

Μόλις τελείωσε το σχολείο, έγινε
καθηγήτρια σ' ένα σχολείο της Λω-
ζάνης, γεγονός που έμειωσε λίγο
—πολύ λίγο— την ασυτηρότητα του
πατέρα της. (Ασυτηρότης άλλωστε

Ο Φαρούκ δηλώνει για την κόρη του: «Είναι πιο αδύνατη από μένα...».

που εξαντλείται μόνο για τους αλ-
λους).
Σε αντίθεση προς τον παχίσσαρκο
και υπερτροφικό Φαρούκ, η Φερίάλ
είναι πολύ λεπτή, σ' ένα στυλ, που
δεν θυμίζει σε τίποτα τους Άνατολί-
τες πασάδες και τα χαρέμια τους...

Και το στυλ αυτό προκάλεσε την
προσοχή, ενός πανύψηλου νεαρού,
που σόβαρόσο-σοβάρως, ενώ μία μέρα
έφευγε απ' το σχολείο της την πλη-
σίσεως και της πρότεινε να την συνο-
δέψει.

— Μά ελθε ο Λέκκα; ψιθύρισε η
νεαρή κοπέλα με έκπληξη.
Και σεις η Φερίάλ; απήντησε
δολοφάρος ο νέος.

Οι συμπώσεις της ζωής, ξεπερνά-
νε το πιο φανταστικό μυθιστόρημα:
Ο πρίγκιπ Λέκκα της Αλβανίας,
γυιός του πρώην βασιλέως Ζώγου,
μεγάλωσε στο Κάιρο, ήταν η έκ-
πληξη βασιλική οικονομία κατέφυγε
στην Αίγυπτο ός φιλοενομένη του
πανίσχυρου τότε Φαρούκ.

Κι' εκεί, λίγο μετά τον πόλεμο η
μικρούλα Φερίάλ γνωρίστηκε με τον
Λέκκα.

Και εαφικά η παιδική αυτή φι-
λία, έπειτα από τόσα χρόνια και τό-
σες περιπέτειες, έγινε μία δυνατή
γάμη...

Και για πρώτη φορά, ο αρχιγλεν-
τζής, ο παράξενος Φαρούκ, φάνηκε
ευχαριστημένος.

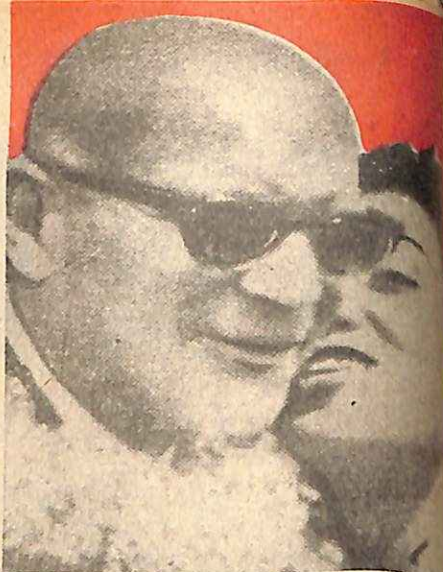
— Η κόρη μου, θα γίνει πριγκί-
πισσα... Έτσι οι κακές γλώσσες θα
καταπιούν το δηλητήριο τους.

— Άλλ' αυτά δεν ενδιαφέρουν τη Φε-
ρίάλ και το Λέκκα. Γιατί οι έρωτες
μείνι, όπως λέει και το τραγούδι,
είναι μόνοι στον κόσμο.

ΗΛΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Μεθυστική ατμόσφαιρα της Χα-
βάης. Ατέλειωτη χρυσή άμμος στις
ακτές, πλούσια ελάστηση. Γαλάζιος
ουρανός με καλύτερο ήλιο. Τραγού-
δια και κιθάρες. Και πανέμορφες κο-
πέλλες γεννιμένες για το χορό και
τη χαρά της ζωής.

Σ' αυτό το περιβάλλον, ένας ψη-
λός μεγαλοπρεπέτατος κύριος, με-
τά μία επίσημη επίσκεψη περνάει λί-
γες μέρες διακοπών, με έκδηλα τα

Οδρκο Κεκκόνεν, πρωθυπουργός της Φινλανδίας: «Η Χαβάη εί-
ναι υπέροχη...».

σημεία της χαράς για το ωραιότα-
το περιβάλλον...

— Όποτε ένα μεσημέρι, κι' ενώ ο
ώριμος κύριος μόλις είχε δει από τη
θάλασσα και έκανε την ήλιοθεραπεία
του, έσκασε η δόμνα...

Τρεις νευρικοί κύριοι, με σκούρα
κοστούμια και σφιχτά γραβάταμένοι,
πλησίασαν τον ώριμο μεγαλόπρεπο
λουόμενο και του έδειξαν ένα τηλε-
γράφημα...

Γιατί ο μεγαλοπρεπής κύριος ήτα-
νε ο πρόεδρος της Φινλανδίας, Οδρ-
κο Κεκκόνεν και οι τρεις νευρικοί
σκουροχρωμένοι κύριοι Φινλανδοί δι-
πλωμάτες. Και το τηλεγράφημα, πε-
ριείχε θαρύτατες κατηγορίες της Σα-
βιτικής Ένωσεως για την ούδετερό-
τητα της Φινλανδίας και την άεσκη-
ση του Κρούσσεφ να άποκτήσει έδρες
σε διάφορα σημεία της χώρας.

— Άλλα ο Φινλανδός Πρόεδρος έμει-
νε τελείως άτάραχος.

Σκουπιστηκε από το νερό και την
άμμο, πήγε στην καμπίνα του να
ντυθεί, αφήνοντας τους τρεις διπλω-
μάτες με τις μαύρες σκέψεις τους, και
κά τα μούρα κοστούμια τους, και
έμφανίστηκε σε λίγο χαμογελάστος
και άτάραχος, έτοιμος να πάρη το
αεροπλάνο για την πατρίδα του.

— Ούτε στιγμή δεν ανησύχησα
για την πολιτική εξέλιξη, έκμυστη-
ρεώθηκε σε φίλους του ο δυνατός, ο
άτάραχος Φινλανδός Πρόεδρος. Για-
τί οι κρίσεις υπάρχουν πάντοτε στη
διεθνή πολιτική, στην προκειμένη
λίστερα περιπτώσει πρόκειται δεδομέ-
νως για μικρή παρεξήγηση.
Και ότι η άσπρη ούδετερότης της
Φινλανδίας είναι ο σκοπός της ζωής
μου. Πόσο όμως λυπηθείκα, άσχη-
μένοι μου φίλοι, τα λόγια είκοσιτε-
τάρωρα ήλιου που έχανα...

ΜΙΑ ΕΚΘΕΣΗ ΑΚΑΤΑΛΛΗΛΗ ΓΙΑ ΑΝΗΛΙΚΟΥΣ.

Με εξαιρετική επιτυχία συνεχί-
ζει στις αίθουσες του Πρί-Παλάι στο
Παρίσι, η έκθεση περιικής τέχνης.
Περισσότερα από 1200 καλλιτε-
χνήματα, που καλύπτουν μία ιστορία
εφτά χιλιάδων ετών, παρουσιάζονται
για πρώτη φορά, τα περισσότερα,
στά έκθαμβά ματία της Δύσεως.

Η καλλιτεχνική και ιστορική αξία
τους είναι άγνωστο.

Χρυσόφι, άργυρος, χαλκός είναι
οι κυριότερες ύλες των καταπληκτι-
κών αυτών θησαυρών, που η συγκεν-
τρώσι τους και παρουσίασι, όφειλε-
ται στην πρωτοβουλία του Γάλλου
ουπουργού των Μορφωτικών σχέσεων
και διάσημου αισθητικού Αντρέ
Μαζρώ.

— Άλλα για πρώτη ίσως φορά στά
παγκόσμια χρονικά, η υπέρκορη αυτή
έκθεση παρουσιάζει μία ιδιαιτερι-
α: Άπλούστατα είναι... ακατάλληλη για
ανήλικους.

Επισμένα άγαλματίδια και σχέ-
δια έδών έθεωρήσαν πολύ τολ-
μηρά...

Και οι κακές γλώσσες του Πα-
ρισιού διηγουόται ότι αυτή ακριβώς
ή απαγόρευση, έπροκάλεσε τις... άλ-
λεπάλλες έπισκέψεις άρισμένων
κυριών και κυριών των διεθνών άνω-
τάτων κύκλων, που κατά έθθος
έχουν καμμία όχσει με την τέχνη.

Ο έψιλον μί

ΔΥΣΤΥΧΙΑ στην οικογένεια.
Την άποκαλύπτει το κορίτσι
του σπιτιού. Μοναχοκοκη, χωρίς
τά οικονομικά προβλήματα, που
συντρίβουν τη χαρά. Άμλλα ά-
ναμεσα στους γονείς, ποίος νά
της εκδήλωση περισσότερη τρυφε-
ρότητα.

Ζωη μέσα στο χάδι. Ο,τι θέ-
λει, όπως το θέλει. Θέλει Ύδρειο;
Θέλει Πανεπιστήμιο; Θέλει ταξί-
δι στο έξωτερικο; Θά ήταν προ-
θυμοί να ικανοποιήσουν και της
καρδιάς τις επιθυμίες, αν της μι-
λούσε η καρδιά. Δε βιάζεται όμως
αυτή ν' άοχισή τη φλυαρία της.

Ποίος νά τη δει και νά μη τη
ζηλεύει; Νάχαμε την τύχη σου, τη
μακαρίζουν οι φίλες της. Δεν είναι
γελαστό για όλες η ζωή. Η κα-
θεμία με το μικρό ή το μεγάλο
δράμα της. Τα οικονομικά, τα οι-
κογενειακά, τα έρωτικά, το «ζη-
τείται θέσις», οι αντιδράσεις για
τις σπουδές, όργανίες, άρρωστει-
ες, άνατηρίες, άσχημίες.

Βοίσεις άκοη με την ποικιλία
των μορφών, που παρουσιάζει η
άνθρωπινη δυστυχία; Αίθριος πα-
ρουσιάζεται ο δικός της όρίζοντας.
Αίθριο δηλαδή τον βλέπουν οι
άλλοι. Άν ήξεραν τί κρύβεται πί-
σω από την πόρτα με τη χαρού-
μενη πρόσοψη! «Άν ήξεραν, κύ-
ριε... Σε κανένα δεν τόχω πη.
Άλλα δεν κρατιέμαι. Πρέπει σε
κάποιον νά το έμυστηρεσθώ. Λοι-
πόν, νά μη τα πολυλογώ; Η μη-
τέρα μου άπατά τον πατέρα μου».

Τους είδε με τα μάτια της.
Στενός φίλος του πατέρα ο φίλος
της μητέρας. Τακτικός έπισκεπτης
του σπιτιού. Άπό τους οικείους το
βρίσκουν οι σύζυγοι. Γνώριμος τοί
άντρας η της γυναίκας είναι το τρί-
το σκέλος του τριγώνου.

Στην άρχή έστρεψε το ένδια-
φέρον του στο κορίτσι. Δεν ήταν
εκείνη άπόλυτα άνηλική. «...Δεν
τον είπα ούτε να, ούτε όχι. Κα-
τάλαβε όμως, ότι δε θά ήμουν εύ-
κολη, άν ήθελε να προαγωγήσει πέ-
ρα από μία συμπάθεια...».

Για συμπάθειες όμως θά πήγα-
νε, όταν υπήρχε έτοιμο και άνεύ-
θυνο το γεύμα; Ταξίδι στην έρω-
τική γη χωρίς εισιτήριο. Τα κο-
ριτσόπουλα είναι μετέλας. Δεν έρ-
ρεται τί σε περιορίζει. Αίσθημα-
τολογούν ύπερμετροί, έχουν άντικει-
μενικό σκοπό το γάμο. Χωρίς ά-
έωσιες οι παγτωμένες, δε μιλούν
για μέλλον, δε στρώζουν όνειρα
πάνω σου, δεν είναι φορτίες στις
συναντήσεις.

Μία φορά, ο οικογενειακός φί-
λος, άπό τη συγκαταμένη κόρη,
πρότιμησε τη βολική μαμά.Χωρίς
τη φρεσκάδα της πρώτης νεότη-
τας. Άλλα δεν είναι ποίηση ά-
μελέτητα και η δεύτερη νεότητα.
Τοιανταστά έτών γυναίκα, όμορ-
φη, έξυπνη, κομψή, κοσμική. Ό-
ταν βλέπεις τις δυό μαζί, τις παίρ-
νεις περισσότερο για άδελφές πα-
ρά για μητέρα και κόρη.

Πόσο καμάρωνε για τη μαμά
της! Δέν τη ζηλεύει. Ήμουν πε-
ρηφανή γι' αυτήν. Την καμαρώνω,
τη ζηλεύω. Πιο σπουδαία δε άπ'
όλα, την πίστηνα όποις πιστεύει
καλεί την Παναγία. Ήταν ίκανή
να βγάλει τα μάτια έκείνου, που
θά της έκανε την παροιμική νύξη
για τη μητέρα της. Δε χρειάζε-
ται όμως να της το πουν. Το είδε
μόνη της. Ένα βοάδυ, που γύρι-
ζε απ' έξω. Με άδεια ή ύπνρεσία.
Τους είδε να φιλιούνται. Ό, μη
της έμψιζετε τη σκηνή. Της έχε-
ται φοίξη και άδηία. Το πιο κα-
ταληκτικό φαινόμενο δε θά της
έκανε τέτοια έντύπωση.

Έτσι, καθώς αιδωνιάστηκε, δε
μύθρεσε νά πνίξει μία κραυγή της.
Φοβερή ή στιγμή, που ή κυρία ά-
ποσπάστηκε άπό την άγκαλιά του
φίλου της και στράφηκε προς το
σημείο απ' όπον έρχόταν ή φωνή.
Δέν έβρισκαν τί νά πουνε...

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ

Ένα βοάδυ που γύριζε απ' έξω, τους είδε να φιλιούνται...

Κάποιες μητέρες

Τι μπορεί νά πη κανείς σε τέ-
τοιες ώρες; Χωρίς νά ξερά τί κά-
νει το κορίτσι, άνοίξε με όρηνη την
πόρτα κι' έφυγε. Γύρισε σαν τρελή
στις δούλους. Στο σπίτι της
δέν έπιστρέφει παρά την ώρα, που
έπιστρέφει ο πατέρας της. Θά της
ήταν άδύνατο να συναντήσει μόνη
τη μητέρα.

Πέρασαν μέρες άπό τότε. Καμ-
μία έξηγηση. Λέτε πως δε συνέβη
τίποτα. Στο μηδέν όμως ή θεο-
μωχασία των σχέσεων τους. Δεν
μυκάζει στα μάτια ή μία την άλ-
λη. Τυπικές οι κοινότητες. Μόνο ό-
ταν είναι παρών ο πατέρας, προσ-
παθούν νά προσποιηθούν για νά μη
του δώσουν άφορηή σε ύπνους.

Ο πατέρας. Άν έλειπε αυτός
δε θά ήταν τόσο σκληρό για την
κόρη το χτύπημα. Πόσο τον πονά!
Μεγάλη και πρώτη ή αγάπη της
γι' αυτόν, έγινε άκόμα μεγαλύτερη
όσο έστε' από την άποκαλύψη.

Πώς νά του φρεθί; Νά του το
πη; Νά τον άφιστη στη μακαριό-
τητα, στην έμπιστοσύνη απέναντι
της γυναίκας που τον άπατά;
«...Βλέπω τη μητέρα μου και
τρέμω. Δε μπορώ νά την άγγίξω.
Μου φαίνεται πως άγγίζω φίδι.
Από το άλλο πάλι μέρος, δεν τολ-
μώ νά δώ στο μάτι τον πατέρα
μου. Τόν ντρέπομαι, έχω τύ-
ψεις...».

Έχει τύψεις, που δεν του το
λέει. Άναλογίζεται τις συνέπειες
άν του το πη. Είναι τόσο άπόλυ-
τη ή έμπιστοσύνη του. Ή άπορά-
ληψή του τον σκότωνε. Θά τον έκα-
νε δυστυχισμένο.
Άσφαλώς και δεν πρέπει ν' ά-

Άνθρωπος πιά του σπιτιού ό
μέλλων αρχιτέκτων, είχε έλευθερη
την είσοδο στο σπίτι. Παρούσα
πάντα ή κοπέλα. Ήθεε όμως ένα
βοάδυ, που το κορίτσι άπουσίαζε.
Θερμή παράκληση της μητέρας
της νά πεταχθεί ως τον Πειραιά
για μία οικογενειακή ύπόθεση. Έ-
νοιοθεε κουρασμένη ή ίδια, κι' ή-
ταν έπειγουσα ή ύπόθεση.

«Μά θάρη ό Άλέκος, μαμά»,
ήταν ή μόνη έπαύλας του κορι-
τσιού. Την καθυσέχασε ή μητέρα.
Θά του έξηγουσε, ότι παρουσιά-
στηκε κάτι έκτακτο και θά του έ-
κανε συντροφιά, αν ήθελε νά
μείνει.

Πράγματι, ή κόρη έφυγε λίγο
ποίν χτυπήσει την πόρτα ο φίλος.
Τουλάχιστον τρεις ώρες θά διαρ-
κούσε ή άπουσία της. Σε ταξίδι
ο πατέρας. Μόνη ή μαμά δέχθη-
κε το νέο. Φροσκαρισμένη, παρ-
φουμαρισμένη, περιποιημένη. Δεν
είναι μεγάλη ή μητέρα. Σαραντά
τότων έτών. Και φαίνεται πολύ
νέωτερη. Τη βλέπεις κοντά στην
κόρη της και την παίρνεις για νε-
αλύτερη άδελφή της. Μαί μ' αυτό
και ώρα! Έλκυστική!

Όπως ύποσχέθηκε στην κόρη
της ή φίλοστοργη μαμά, δεν έφη-
σε τον έπισκέπτη της νά πληθεί.
Καθισμένη απέναντί του, με το
ένα πόδι πάνω στο άλλο, άποκά-
λυπτε με έμπροστική διάθεση έσω-
τερικά γυμνά και καννίσε ήδονικά
το σπαιγό της.

Ήταν το πρώτο ούσκυ τους.
Δε χρειάστηκε να τελειώσουν το
δεύτερο ποτήρι. Δική της ή πρω-
τοβουλία. Άρχισε τους ύπαινι-
μούς. Στην άρχή, ο νέος δεν τολ-
μούσε νά πιστέψει. Ή κυρία όμως
δέν τον άφησε πολλά ώρα στην
αμφιβολία. Χρόνον φείδου! Ο
καυρός είναι πολύτιμος. Μπορού-
σε κάποιος νά χτυπήσει την πόρ-
τα. Μπορούσε νά έπιστρέψει ή κό-
ρη.

Η κατάσταση έπορεπε όπωσδή-
ποτε νά ξεκαθαρίσει. Και την ξε-
καθάρισε. Σαφής τοποθέτηση του
ζητήματος. Έξδηλη ή έρωτική
διάθεσή της. Του μίλησε για την
κόρη της. Τού έλεε, ότι οι δικές
της σχέσεις δε θά έπιδροσαν
στις σχέσεις του με την φίλη του.

Άλλο το ένα, άλλο το άλλο. Ένα
είδος προπονήσεως με τη μητέρα.
Αν κάποτε έφθανε ή καλή ώρα
του γάμου, ή μητέρα δε άποχω-
ρούσε από το προσκήνιο.

Νέος άνθρωπος, με αμία, που
καλάει στις φλέδες του, δεν πε-
ριμένει παραπάνω. Άκολουθήσε
ότι ακολουθεί σε τέτοιες περιπτώ-
σεις...

Τρεις μήνες συνεχίστηκε ο αϊ-
σθησιακός αυτός σύνδεσμος. Ήθε-
σε όμως ή ώρα της άποκαλύψεως.
Δέν έβρισκε ούτε και μās ένδια-
φέρε με ποιες συνθήκες έγινε ή ά-
ποκάλυψη. Έκείνο που ενδιαφέρει
είναι ή ψυχική συνταλή της κό-
ρης. Όταν πιά το μυστικό έξεκα-
πασθηκε, ο νέος της τα έλεε όλα.

Από τη δική του όμολογία έχου-
με τις λεπτομέρειες, που άσπρη-
θήκαμε.

Την άδηία και μαζί την δόνη
της μās έκοράζει το κορίτσι. Δέν
είναι τόσο ή στάσι του φίλου μου,
που με άπογοητεύσε. Έκείνο που
με συντρίβει είναι ή διαγωγή της
μητέρας μου. Ν' άπατά τον πατέ-
ρα μου με το φίλο της κόρης της...
Μεγαλύτερο κακό δε μπορούσε νά
μου κάνει...

Κι' έχει δικαίω. Άπό τα τραύμα-
τα, που μένουν άνοιχτά σ' όλη τη
ζωή. Τη πόρτα δε θά πνι τραυμα-
τίσει είναι ή ίδια ή μητέρα.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΕΡΩΤΙΚΗ ΑΜΦΙΒΟΛΙΑ

«ΑΓΑΠΗΤΗ μου φίλη,

«Παραπονιόμαστε συνήθως στον άνθρωπο που αγαπάμε, για ό,τι μας κούβει, απ' την ψυχή του, ή για ό,τι νομίζουμε πως μας κούβει. Ήποφείουμε τρομερά απ' αυτή την ύποψια.

Κι' όμως, στην πρώτη ευκαιρία, που θα μας παρουσιάσει να διεισδύσουμε στο μυστηριώδες και τρομερό αυτό ιερό, που λέγεται ψυχή, σταματάμε διασταχτικοί στο κατώφλι... Τόσος είναι ο φόβος, που μάς κυριεύει μήπως δούμε τα όνειρά μας να γκρεμίζονται!».

Αλλά, λέει προς λέει, σου έχωρα στο τελευταίο γράμμα μου, αγαπητή μου φίλη, Κι' εσύ μου απάντησες, ταχυδρομικώς: «Όχι, καίμην! Η αιώνια κομωδία του έρωτα! Η κομωδία που μπορεί να συγχωρήσει κανείς, πάνω σ' αυτό το θέμα».

«Ε, λοιπόν, έτσι είναι. Η κομωδία είν' έτοιμη. Δε μένει παρά να γραφτεί. Και ξέρεις ποιός μοιθώσε το θέμα της;... το ζωνταγό της θέμα;

«Όχι, προτιμώ νάμια διακοιτηκή, να σου ζήνουν την ηρωίδα της κομωδίας μου. Θα σου την παρουσιάσω μονάχα με το «ευδώνυμο «Βεατρίκη».

Λοιπόν, ή Βεατρίκη αυτή αγαπάει ή αγαπιέται. Συνάει κάθε πρωί, έλονται στη σχέση της το λαοευντό της και κοιμάται τα βοάδι με την εικόνα του. Δεν έχει μάτια κι' αυτά, παρό μόνο γι' αυτόν. Κι' όλος ο κόσμος της περιορίζεται στους τέσσερες τοίχους της κάμαρας, που φιλοξενεί τον έρωτά τους.

Μα κι' εκείνος που αγαπάει —

πράγμα άπιστευτο! — ύφισται την ίδια νοσηρία. Η Βεατρίκη του είναι γι' αυτόν ολόκληρος ο κόσμος.

Τους συνάντησα μαζί στη δεξίωσι της κ. Φόρμτ, που δόθηκε πριν από τρεις βδομάδες. Ήξερα πως, εκείνη τη μέρα, δεν είχαν χωριστή καθόλου απ' το πρωί. Κανονικά, ένα δωδεκάωρο ερωτικό τέτ-α-τέτ πρέπει να καταλήξει στο να εκνευρίσει κάπως δυο ερωτευμένους. Έ, λοιπόν, οι δικοί μας καθώρθωσαν ν' αποτελέσουν εξαίρεσι σ' αυτό τον κανόνα! Μέσα σ' ένα πλήθος καλεσμένων και σ' όλη τη διάοχεια της γιορτής, συνεχισαν το ερωτικό ντουέτο τους. Ούτε στιγμή δεν πάψανε να κυττάζουν ο ένας τον άλλο, κι' ευρισκαν διαρκώς ενκαιρίες να χαριεντίζονται, ξεφεύγοντας απ' την προσοχή του κόσμου.

Η γριά βαρύνει ντε Λοτάιζ, που τους παρακολουθούσε, είχε δαχούσει.

«Ένας τέτοιος έρωας — μου είπε κάποια στιγμή — είναι αληθινό άριστοεργημα!». Τους συνέχρινε μάλιστα με τον Τίτο και τη Βερονίκη.

Μα είχε άδικο εδω. Γιατί, ενώ ο Τίτος είχε αγαπήσει για πρώτη φορά στη ζωή του, με τον ήρωά μας δε συνέβαινε το ίδιο... Κι' αυτό ήταν το μεγάλο σπιννερο στην ευτυχία των δυο ερωτευμένων μας. Θα σου εξηγήσω άμέσως το γιατί.

Τώρα τελευταία, ήθε και μ' έπισκέφθηκε ή Βεατρίκη.

— Είμαι μόνη, μου εξομολογήθηκε. Έχεις νος άπουσιάζει για 48 ώρες... Μία τρομερή ύποψια με βασανίζει. Ήποφείο-

μαι πως σκέπτεται ακόμα την άλλην!...

Η «άλλη» είναι μία γυναίκα, για την άγάτη της όποιος είχε θελήσει άλλοτε ν' αυτοκτονήσει ή ήως μας.

Όσο προχωρούσε ή Βεατρίκη στις έκμυστηρέσεις της, μάντευα το δράμα της καρδιάς της δύστηνης αυτής γυναίκας, που τη συμπαθούσα πάντα για τη λεπτή ψυχή της και τα ειλικρινή αισθήματά της.

— Μόλις ή ματιά του άφιση τη δική μου, μου είπε, σπάσω το κεφάλι μου για να μαντέψω τις σκέψεις που τον άπασχολούν. Και τότε ξεπληδαί ή εικόνα της παλιάς αυτής αντίξηλου μου, που με άναστατώνει!...

Μου έκανε κόπο να βλέπω τη γυναίκα αυτή να μιλά με τόση συντριβή. Μία βαρεία μελαγχολία σκέπαζε τα χαρακτηριστικά της κι' έκανε να γυαλίζουν παράξενα τα μεγάλα όμορφα μάτια της.

Μέσα στο βλέμμα της ώστόσο διέκρινα το φλογερό πόθο της ν' απαλλαγί από μία μεγάλη αμφιβολία που την πνέε...

— Λοιπόν, άκούστε τί θα κάνουμε, για να δώσουμε ένα τέλος σ' αυτή την ύποψια, της πρότεινα. Μόλις γυρίσει ο αγαπημένος σας, στείλετε τον σε μένα, με μία οποιαδήποτε πρόσφασι. Θα τον καταφέρω τότε να μου εξομολογηθή τα μυστικά του. Στο διάστημα αυτό, έσεις θα είσαστε κομμένη πίσω από μία πόρτα και θ' άκούτε το διάλογό μας.

Κι' έτσι, την ώρισμένη μέρα και ώρα, δέχτηκα την έπίσκεψή του φίλου της.

Το περίσσια έδωσε αποτελέσματα θοιμαδεντικά για τη Βεατρίκη. Τρεις-τέσσερες μικρές άλλ' επιδέξιες ερωτήσεις μου άνάγκασαν τον άναγκρινόμενο να όμολογήσει άπορικάλυπτα πως ή παλιά εκείνη περιπέτεια του ήταν νεκρή πια γι' αυτόν, θαμμένη!

— Δε νοιώθω πιά τίποτα γι' αυτή τη γυναίκα, με βεβαίωσε. Είμαι σά να μην ύπάσχη για μένα.

Ήταν κατηγορηματικός, στα λόγια του αυτά και διακρινόταν ή ειλικρίνεια μέσα στα μάτια του.

Χαιρόμουν όλοψυχα, για λογαριασμό της Βεατρίκης, για τα ευχάριστα αποτελέσματα τοις περιόριστός μας.

Όταν έφυγε εκείνος, έτρεξα πίσω απ' την πόρτα, όπου είχε κρυφτή ή Βεατρίκη. Μα δεν τη βοήθα πιά εκεί!

Περιμένε, ανήσυχη, στην κρεβατοκάμαρά μου, που βοισκόταν στο βάθος του διαδρόμου.

— Έφυγα απ' την κρυψώνα μου, μόλις πήγε αυτός, μου όμολόγησε. Ένοιωσα ξαφνικά ένα τρομερό φόβο γι' α, τι θα λέγε!...

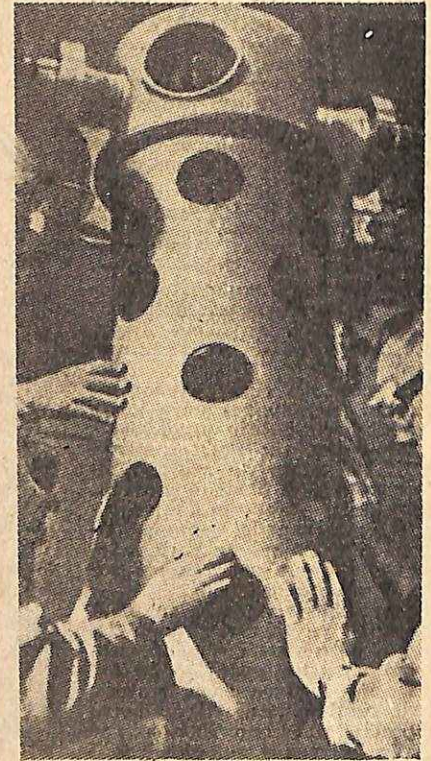
Κι' επειδή άνυπομονούσε να μάθω το αποτέλεσμα της συνομιλίας μας, της απάντησα πως ήταν περιττό αυτό που μου ζητούσε, έφθον θα μπορούσα κάλλιστα να της πω ψέμματα, άν το έκρινα άπαραίτητο...

Νά, λοιπόν, άναγνήτη φίλη, που, μόλις μας παρουσιάζεται μία ευκαιρία να διεισδύσουμε στα άδυτα των άδύτων της ψυχής ένοξ αγαπημένων μας προσώπων και να εξερευνήσουμε τα μυστικά του, σταματάμε έντρομοι στο κατώφλι. Γιατί φοβόμαστε μήπως δούμε τα όνειρά μας να σοριαίζονται σ' έρεβια!

E. NTE ΡΟΤΦΙ

ΕΝΑ ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΚΑΘΙΣΜΑ
«Υστερα από τα πτωσόμενα έπιπλα και κρεβάτια, να και το καθίσμα που εξοικονομεί πολύτιμο χώρο. Πρόκειται για ένα στρωγγυλό και μαλακό «πόφυ», το οποίο ό κάτοχός του φουσκώνει με το στόμα, όταν το χρειαστή και το ξεφουσκώνει, για να το φυλάξει, όταν πάψη να του χρειάζεται».

ΘΑ ΚΑΝΗ ΠΟΣΙΜΟ ΤΟ ΘΑΛΑΣΣΙΟ ΝΕΡΟ

Έχουν κατασκευαστή πολλές συσκευές, που μπορούν να μεταβάλουν σε πόσιμο το νερό της θάλασσας, μα όλες είναι πολύπλοκες, ογκώδεις και πανάκριδες. Νά όμως τώρα, που ένας Ιταλός μηχανικός παρουσιάζει μία νέα συσκευή, απλή και φθηνή. Μέσα στον κύλινδρο, που διακρίνεται στη φωτογραφία, υπάρχουν δυο γυάλινοι σωλήνες, ό ένας από τους οποίους γεμίζεται με θαλάσσιο νερό. Το νερό αυτό θερμαίνεται και οι ό βραμνοί καταλήγουν σε μία κρύα πλάκα, που τους ξαναμεταβάλλει σε νερό τέλει, ως καθαρό και πόσιμο, το οποίο ακούλως διχετεύεται στο δεύτερο σωλήνα.

ΕΝΑΣ τύπος σαν την κυρία Κούλα δεν ήταν δυνατό να άφιση να περάσει άνεμετάλλευτη ή περίοδος των τελευταίων έκλογών. Έπρεπε να έγγραφη ύποψηξε για μελλοντικές εξυτηρηθείσεις από τους νικητάς. Έλα όμως, που δεν ήταν δυνατό να γνωρίσει εκ των προτέρων ποιά κομμα ή νικούσε; Αυτό τη στενογορούσε πολύ. Να ποντάσει στους μέν; Κι' άν εκέρδιζαν οι δέ; Να βασισθή στους δέ; Άν εκέρδιζαν οι μέν;

Έπειτα δεν ήθελε να εκτεθή άνοχητά ύπερ της μιάς ή της άλλης παρατάξεως, γιατί σήμερα είχαν στα πράγματα οι άλφρα, αύριο οι βήτα. Και ή κυρία Κούλα, σα γυναίκα έξυπνη, ήθελε να τα έχη καλά με όλους, για να μπορέ να γελαστή και έχκαρδια, και του έλεγε, με άπαράμιλλη οικειότητα:

— Καλημέρα, Κώστα μου! Σάστισε ό ύποψήριος μπροστά στην οικειότητα της άγνωστης κυρίας, αλλά ή κυρία Κούλα τον έβγαζε από το άδιέξοδο:

— Καλέ, δε με θυμάσαι; Δεν είμαι ή κυρία Κούλα Παπαφίγκου; Κι' ό ύποψήριος, όσο άφελής και να ήταν, άναγκασόταν να παραδεχθή τη γνωριμία.

— Μά, βέβαια, κυρία Κούλα... Με συγχωρείτε... Ήμουν ασατισμένος...

— Λοιπόν, Κώστα μου, συνέχισε ή κυρία Κούλα, για να μη σε άπασχολώ ζιόλα. Είμαι στο πλευρό σου! Όρίστε και ό κατάλογος των ανθρώπων μου, που θα σε ψηφίσουν μονοκοιά... έχατό κοινά!

— Ό! Εύχαριστώ, κυρία Κούλα μου! Έλεγε ό ύποψήριος, ένθουσιασμένος για το κελεποήρι. Και ξεπροβόδιζε ως την πόρτα το σπουδαίο αυτό θηλυκό κομματάρι, που του εξασφάλιζε έχατό ψήφους.

Κι' εκεί στην πόρτα, ή κυρία Κούλα πέταγε τη σπότη της:

— Για να δούμε, κυρίες Κώστα, θα θυμάσαι τους φίλους, όταν έρθης στα πράγματα; Όχι δηλαδή για τίποτα σπουδαίο... Νά, για κανένα διορισμό... Κανένα ρουσφετάκι...

— Μα τί λέτε, κυρία Κούλα; Ό,τι θέλετε!...

Μ' αυτό τον τρόπο ή κυρία Κούλα έπισκέφτηκε όλους τους ύποψηφίους όλων των παρατάξεων κι' έδωσε στον καθένα κι' από ένα άπύγραφο της καταστάσεως με έχατό κοινά κι' έπαινε απ' όλους την ίδια διαβεβαίωση:

— Στη διάθεσί σας για ό,τι θέλετε, κυρία Κούλα...

Έτσι, το βοάδι των εκλογών, ενώ όλοι άγωνισσαν για τα άποτελέσματα, άναλόγως με τις προτιμήσεις τους κι' είχαν βιβωθή δε τα έημερώματα μπροστά στα ραδιόφωνα, για ν' άκούσουν τι έβγαλε ή κάλη, ή κυρία Κούλα κοινιήθηκε από τις έννιά, ήσυχη κι' αέριση. Όποιος κι' άν έδωσαν, αυτή ήταν μέσα. Γιατί, λοιπόν, να άγωνιά;

Την άλλη μέρα το πρωί, σηκάθηκε φοέσκια-φοέσκια, διάβασε τα άποτελέσματα στις έφημερίδες, έ-

— Πολύωρε μου, σε παρακαλώ, μην εκδηλώνεσαι έξω πολιτικώς... — Γιατί; έλεε αυτός συνοφρωμένος, καθόσον είναι τύπος αυθόρμητος και ειλικρινής. Γιατί να μην εκδηλώνωμαι; Μωσέ, θα εκδηλώνωμαι και θα τον οίζω και τον ψήφο δαγκωτό στην κάλη.

Είδε κι' έπαθε ή καίμενη ή κυρία Κούλα να τον μεταπείση. Και τα κατάφερε, όταν του εξήγησε, ότι μόνο με αυτό τον τρόπο θα εξασφάλισι το διορισμό της άνηψας του Πολύδωρου, της Μαριγούλας και του βαπτισμένου του, του Μάχη.

— Τέλος πάντων! Άφου είναι έτσι... συγκατένευσε κι' ό Πολύδωρος.

Κι' από κει και πέρα, ανέλαβε την πρωτοβουλία ή κυρία Κούλα, βάσει προδιαγεγραμμένου σχεδίου. Και ή πρώτη της δουλειά ήταν να καθήση και να συντάξει ένα όνομαστικό κατάλογο από έχατό περίπου πρόσωπα γνωστών, φίλων, συγγενών και γειτόνων, που, φυσικά, δεν είχαν ιδέα γι' αυτό. Έπειτα τον ίδιο κατάλογο τον έγραψε σε τριάντα πέντε άντίγραφα, όσα και οι ύποψηφιοί βουλεύεται. Και άμολύθηκε στα πολιτικά γραφεία των ύποψηφίων.

Έμπαινε άερότη μέσα και τραβούσε γραμμή για τον ύποψηφιο,

Κομματάρχισσα

γελαστή και έχκαρδια, και του έλεγε, με άπαράμιλλη οικειότητα:

— Καλημέρα, Κώστα μου! Σάστισε ό ύποψήριος μπροστά στην οικειότητα της άγνωστης κυρίας, αλλά ή κυρία Κούλα τον έβγαζε από το άδιέξοδο:

— Καλέ, δε με θυμάσαι; Δεν είμαι ή κυρία Κούλα Παπαφίγκου; Κι' ό ύποψήριος, όσο άφελής και να ήταν, άναγκασόταν να παραδεχθή τη γνωριμία.

— Μά, βέβαια, κυρία Κούλα... Με συγχωρείτε... Ήμουν ασατισμένος...

— Λοιπόν, Κώστα μου, συνέχισε ή κυρία Κούλα, για να μη σε άπασχολώ ζιόλα. Είμαι στο πλευρό σου! Όρίστε και ό κατάλογος των ανθρώπων μου, που θα σε ψηφίσουν μονοκοιά... έχατό κοινά!

— Ό! Εύχαριστώ, κυρία Κούλα μου! Έλεγε ό ύποψήριος, ένθουσιασμένος για το κελεποήρι. Και ξεπροβόδιζε ως την πόρτα το σπουδαίο αυτό θηλυκό κομματάρι, που του εξασφάλιζε έχατό ψήφους.

Κι' εκεί στην πόρτα, ή κυρία Κούλα πέταγε τη σπότη της:

— Για να δούμε, κυρίες Κώστα, θα θυμάσαι τους φίλους, όταν έρθης στα πράγματα; Όχι δηλαδή για τίποτα σπουδαίο... Νά, για κανένα διορισμό... Κανένα ρουσφετάκι...

— Μα τί λέτε, κυρία Κούλα; Ό,τι θέλετε!...

Μ' αυτό τον τρόπο ή κυρία Κούλα έπισκέφτηκε όλους τους ύποψηφίους όλων των παρατάξεων κι' έδωσε στον καθένα κι' από ένα άπύγραφο της καταστάσεως με έχατό κοινά κι' έπαινε απ' όλους την ίδια διαβεβαίωση:

— Στη διάθεσί σας για ό,τι θέλετε, κυρία Κούλα...

Έτσι, το βοάδι των εκλογών, ενώ όλοι άγωνισσαν για τα άποτελέσματα, άναλόγως με τις προτιμήσεις τους κι' είχαν βιβωθή δε τα έημερώματα μπροστά στα ραδιόφωνα, για ν' άκούσουν τι έβγαλε ή κάλη, ή κυρία Κούλα κοινιήθηκε από τις έννιά, ήσυχη κι' αέριση. Όποιος κι' άν έδωσαν, αυτή ήταν μέσα. Γιατί, λοιπόν, να άγωνιά;

Την άλλη μέρα το πρωί, σηκάθηκε φοέσκια-φοέσκια, διάβασε τα άποτελέσματα στις έφημερίδες, έ-

δε ποιά εκλέγονται και, χωρίς να χάσει καιρό, έσπευσε να συγχαρή τους επιτυχόντας.

— Νά μας ζήσης, Κώστα μου! Και ύπουργός!

Και τσούπ ένα φιλι στο μάγουλο. Γιάννη μου, θοιάμνευσε! Εύχομαι να σε συχαρώ και ύπουργό!

Γιατί τώρα ή κυρία Κούλα ποντάριζε στους ύπουργούς. Κάποιοι από τους επιτυχόντας θα γινόντουσαν ύπουργοί, με τους οποίους θα έκανε τους διορισμούς και τα ρουσφετά της.

Και δεν έπρεσε έξω. Δύο από τους επιτυχόντας μπήκανε στη νέα κυβένησι.

Έβαλε άμέσως το πιο καλό της φρέμα, στολίστηκε, παφουμαρίστηκε και τραβήξε ντουγκου για τα ύπουργικά γραφεία.

— Τόν κ. ύπουργό, παρακαλώ! είπε με ύφος στον κλητήρα, που στεκότανε κέρβερος στην πόρτα του πρώτου κ. ύπουργού, που έπισκέφτηκε.

— Δυστυχώς, μαντάμ! άπάντησε ψυχρά ό κλητήρας. Ό κ. ύπουργός έχει σύσχειν με τους κυρίους γενικούς διευθυντάς και δε μπορείτε να τον δήτε...

Πήρε φωτιά ή κυρία Κούλα. Αυτό έλειπε, να μη δή τον ύπουργό!

— Τί λές, βοέ άνόητε; Έγώ έδωσα έχατό κοινά στον ύπουργό και ή πόρτα είναι άνοιχτή για μένα...

Και, πριν προφτάση να την έμποδισή ό κλητήρας, άνοιξε την πόρτα του ύπουργικού γραφείου και μπουκάρισε μέσα. Κι' ενώ ό κακομοιρός ό κλητήρας έτρεξε από πίσω, για να την άναχατίσει, ή κυρία Κούλα, μειδίσια, τραβήξε και εύθιξε στον ύπουργό, τον άγκάλιασε και τον φίλησε στανωστά, ύπό τα έκπληκτα βλέμματα των γενικών διευθυντών.

— Νά σε χαϊνόμαστε, Άντωνάκη μου! Και πρωθυπουργό!

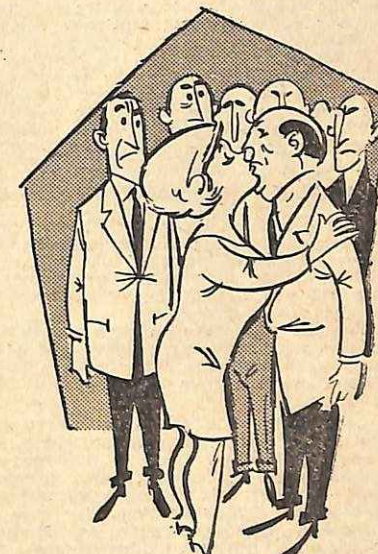
— Εύχαριστώ, μαντάμ! είπε ψυχρά ό ύπουργός, που είχε δυσανασχετήσει με την οικειότητα της κυρίας και που δε θυμόταν ούτε το όνομά της.

— Καλέ, τί παντά και χολοκάδια; άπάντησε ή κυρία Κούλα. Λέγε με Κούλα, όπως με έλεγες προεκλογικώς...

Και, σκύθοντας, του ψιθύρισε:

— Για κείνο το διορισμό της άνηψας μου, τί θα γίνη, Άντωνάκη;

— Ό κ. ύπουργός, κατάλαβε, ότι δε θα τα έβγαζε πέρα ν' αυτή τη διαβολογυναικία. Συλλογίστηκε και τα έχατό κοινά, που πίστευε, στα

— Νά μας ζήσης, Κώστα μου! Και ύπουργός!...

του είχε δώσει, και πήρε την άποφασί του.

— Καλά, κυρία Κούλα, ό διορισμός θα γίνη!

Κι' έδωσε άμέσως έντολή να έτοιμασθή το διάταγμα.

Έφυγε ένθουσιασμένη ή κυρία Κούλα και τραβήξε τώρα για τον άλλο ύπουργό, για να τακτοποιήση και το Μάχη. Βγαίνοντας όμως από το ύπουργείο, έπρεσε μούτρα με μούτρα με τον κ. Μαυροτοσούκαλο, άποτινόντα βουκεντή της αντίθετου παρατάξεως.

— Μπα! Τί βλέπω, μαντάμ; Σπείσατε και σεις να συγχαρίτε τον ύπουργό;

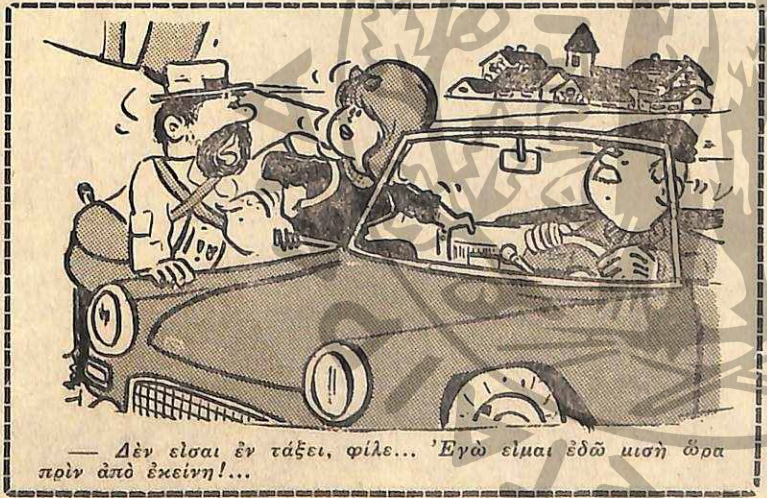
— Καλέ, τί λέτε; άπάντησε με καταπληκτική ψυχραιμία ή κυρία Κούλα. Ποιον ύπουργό; Έγώ ήρθα στο ύπουργείο για να υποβάλω μία αίτηση για άνάστα. Αυτό δά έλειπε, να συχαρώ και τους ύπουργούς! Ούτε να τους βλέπω δε θέλω. Έγώ σας εύφισμα, κυρίες Μαυροτοσούκαλε, και λιπούμαι, που με προσβάλετε, γιατί σας έδωσα έχατό κοινά! Το εύχαριστώ είναι αυτό!

— Ό! Με συγχωρείτε, μαντάμ! Έγώμια δηλαδή...

Κι' ενώ ή κυρία Κούλα έτρεξε για άλλον ύπουργό, για να πετύχη και το δεύτερο διορισμό, ό Μαυροτοσούκαλος τάραξε με τον έαυτό του, που προσέβαλε τη δυναμική αυτή κυρία, την έξαιρετη αυτή κυρία, που του είχε δώσει έχατό κοινά...

Που να ήξερε ό δύστηνος, ότι ή μεγάλη αυτή κομματάρχισσα όχι μόνο δεν του έδωσε τα έχατό κοινά — που να τέ βοή; — αλλά ούτε ή ίδια δεν τον ύφισσε, άφου δεν είχε... έλλογικό θιβλάδιο!

ΣΠ. ΔΕΜΕΝΑΤΑ Σ

— Δεν είναι έν τάξει, φίλε... Έγώ είμαι εδω μισή ώρα πριν από εκείνη!...

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Γαμβρός

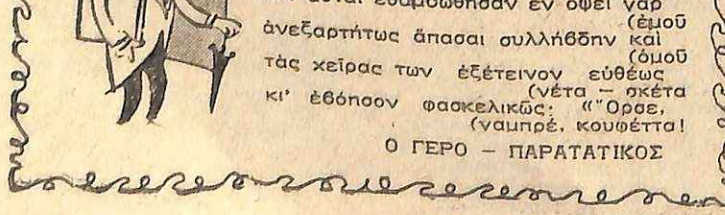
Ο παίδες άπεφάσισαν και δη πρό ήμερών άπας τυγχάνω Δόν-Ζουάν με ύφος γλαφυρόν να νυμφευθώ νεάνιδα μετά χαρών άθρών προσέτι δε κατέκοσαν και οίκνια προικιών. Κι' εύθως κατεχόμενος ύπό χαράς μεγίστης κι' ως Δόν-Ζουάν περιωπής και των έρώτων μύτης έν ταις έφημερίδεσιν με πάσαν εύκολίαν απέστειλον την κάτωθι σπουδαίαν άγγελίαν:

«Γαμβρός μεγίστης κλάσεως και τρομεράς σαγήνης τουτέστιν γόνος άκραφής και σύν αυτό τσακίνης, ζητεί λαβείν ως σύζυγον νεάνιδα γλυκειάν έχουσαν λίρας άφειδούς και τριπάτον οίκιαν. Κι' ό τυχεύς ευπροσπής ού μην και τρισευδαίμων, την έπομένον ακριβώς εξ εύτυχίας γέμων έώρακα ένθροισιν πρό της έμης οίκίας νυνάς εκ πάσης φύσεως και πάσης ηλικίας.

—Νά ίδωμεν τον γόντα! άνεκραζον (φροδώς, Κάνω ως ύποψήριος μελίσρρυτος κι' έβήλθον εις μβαλκόνιον κι' ύποκλι:

—Ιδού γαμβρός, εθόησον, ύπεροχος (θείς ευρέως: Κι' άρρίος! Και αύται έθαμώθησαν έν όψει γάρ (έμοις άνεξαρτίτως άπασα συλλαβών και (όμοις τάς χείρας των εξέτεινον εύθως (νέτα — σκέτα κι' εθόησον φασκελικώς: «Όρος, (γαμπρέ, κουφέττα!

Ο ΓΕΡΟ — ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

8

ΕΙΣΘΕ ΕΚΕΙΝΗ

ΠΟΥ ΑΡΕΣΕΙ ΟΤΟΥΣ ΑΝΤΡΕΣ;

Προφυλαχθείτε από τα αδιέξοδα

Η εύτυχία της είναι μεγαλύτερη. Η Ιταλίδα συγγραφέας Τζίνα Λομπρόζο αποδίδει αυτό το φαινόμενο στο ότι «η γυναίκα βλέπει στο βάθος της ψυχής της μέσα από τα μάτια των άλλων. Σα να μη μπορούσε να είναι βέβαιη για τα δικά της αισθήματα και τις δικές της κρίσεις». Άλλω, η στρόφι αυτή προς τα έξω, προς τους άλλους, εκθέτει σε σοβαρό κίνδυνο την εύτυχία της νέας. Γιατί την απομακρύνει από τον αγαπημένο της, ενώ ο άραβας θα πρέπει να τη φέρει πιο πολύ κοντά του.

Άλλω, αν ξεπεράσει αυτό τον κίνδυνο, βρίσκεται μπροστά σ' έναν άλλον. Γιατί δεν είναι πολλές φορές σε θέση να ξεχωρίσει τα πραγματικά όρια ανάμεσα στον άραβαν και το γάμο.

Το ζήτημα αυτό έχει συζητηθεί πολλές φορές και, στην εποχή μας, οι νέοι κι' οι νέες το έχουν λύσει με το δικό τους τρόπο. Από τη στιγμή που άραβωνιάστηκαν, πιστεύουν πως τους επιτρέπονται όλα και δεν βάζουν κανένα χαλινό στους πόθους τους.

Αυτή η βιασύνη να ρουφήξουν ως τον πάτο το ποτηριού του έρωτα, εκτός από τους κινδύνους που περιρρικλεί, έχει κι' ένα άλλο σοβαρό μειονέκτημα. Αφαιρεί από το γάμο κάθε αξία και τον μεταβάλλει σε μία απλή τυπική πράξη, που γίνεται περισσότερο για τους άλλους, παρά για τους πρωταγωνιστές της, που είναι ο γαμπρός και η νύφη.

Έτσι, το βάρος μετατοπίζεται από το γάμο στον άραβαν. Άλλω,

ο άραβαν δεν είναι ποτέ η τελειωτική πράξη στην ένωση ενός άντρα και μιας γυναίκας κι' η νέα ιδίως έχει κάθε συμφέρον να μην τη βλέπει σαν τέτοια.

Πόσα δράματα δε δημιουργούνται στην εποχή μας απ' αυτή τη σφαλερή αντίληψη, που κάποτε οι Ι. διες οι μητέρες τη δημιουργούν στην κόρη τους! Θέλοντας να την περιποιηθούν, τις φωνάζουν δόλωνα: «Άραβωνιάσου πρώτα κι' έπειτα κάμε ό,τι θέλεις». Κι' η νέα εκτελεί κατά γράμμα τις συστάσεις της μητέρας της.

Έτσι, πολλά ζευγάρια φτάνουν μπροστά στο βωμό της εκκλησίας όχι για να ξεκινήσουν για μια καινούργια ζωή, που ο γάμος θα είναι η αφετηρία της, αλλά για να τακτοποιήσουν μια εκκρεμότητα, που ανήκει στο παρελθόν. Το βλέμμα τους στρέφεται, δηλαδή, προς το παρελθόν, που βαρύνει πάνω τους, αντί να είναι γυρισμένο προς το μέλλον. Ο άντρας και η γυναίκα τα έχουν γευθεί πια όλα κι' είναι τις περισσότερες φορές κουρασμένοι κι' απογοητευμένοι. Αρχίζουν τότε την καινούργια τους ζωή με κεφάλαιο την κούραση και την απογοήτευση τους. Στην πραγματικότητα, δεν περιμένουν και δεν ελπίζουν τίποτα απ' αυτήν.

Είναι περιττό, βέβαια, να υποστηρίξουμε τους κινδύνους για τη νέα. Εκτός απ' αυτούς, όμως, η βιασύνη της αφαιρεί την ευχέρεια να αντιμετωπίσει ελεύθερα και άβυσσους την πραγματικότητα που δημιουργεί γι' αυτήν ο άραβαν και η ανθεωρητική ενδεχομένης τις

αποφάσεις της.

Αυτή η ανθεωρητική είναι όχι μόνο δυνατή, αλλά κι' επιβάλλεται πολλές φορές. Όπως είπαμε και παραπάνω, ο άραβαν είναι η λυδία λίθος ενός ειδυλλίου. Το αίσθημα έρχεται πια σ' επαφή με τη ζωή, με την πραγματικότητα. Από κρυφού που ήταν πριν γίνεται τώρα φανερό. Και συμβαίνει κάποτε ο άντρας ή η γυναίκα ν' ανακαλύπτουν στον άνθρωπο με τον οποίον πρόκειται να συνδέσουν τη ζωή τους πτυχές που δεν είναι ευχάριστες ή επιθυμητές. Η ζωή παρουσιάζει αναρίθμητα παρόμοια παραδείγματα. Η ενδεχόμενη βιασύνη, λοιπόν, δημιουργεί ένα τετελεσμένο γεγονός, που δεν είναι χωρίς συνέπειες για τη γυναίκα. Θα πρέπει τότε να θυσιάσει το μέλλον της και να υποδουλωθεί σ' αυτό το τετελεσμένο γεγονός. Το ίδιο μπορεί να συμβεί και στον άντρα. Ο μνηστήρ δεν δεχεται να δει τα πράγματα διαφορετικά από ό,τι τα έβλεπε ως χτες ο έρωτευμένος και να μην αισθάνεται πια την επιθυμία να θυσιάσει το μέλλον του στο αίσθημα που βεβαίως άλλοτε την καρδιά του.

Δημιουργούνται έτσι αδιέξοδα, που είναι κάποτε τραγικά. Γι' αυτό, είναι απαραίτητο τόσο ο άντρας όσο κι' η γυναίκα να διατηρούν και μετά τον άραβαν την ελευθερία τους.

Ο άραβαν δεν είναι, λοιπόν, μια σοβαρή και όριστική πράξη. Είναι αμφισβητήσιμη και με το πνεύμα αυτό την αντιλαμβάνονται και ο άντρας και η γυναίκα. Άλλα δεν είναι ανέκκλητη. Ένας άραβαν μπορεί πάντα να διαλυθεί και χωρίς διατυπώσεις. Ας το έχουν, λοιπόν, ό,τι όνουν τους οι νέες. Η μνηστεία δεν είναι ο προάγγελος του γάμου, αλλά ένα προπαρασκευαστικό στάδιο, γεμάτο εκπλήξεις, απόρροια και κινδύνους. Γι' αυτό, ο άραβαν δεν πρέπει ούτε να διακόπτεται το ερωτικό έδωλο, ούτε να υποκαθιστά το γάμο. Και το ένα και το άλλο μπορεί να έχουν τραγικές συνέπειες.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η αξία της καινοτομίας.

ΣΥΝΑΓΩΓΙΚΟ ΑΙΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ - ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Νεράιδα, θέλοντας να δει πόσο αξίζει το μαργαριταρένιο κολλίε της μητέρας της, μπαίνει στο κοσμηματοπωλείο, που της είχε υποδείξει ο Πέτρος. Ο καταστηματοάρχης το εξετάζει προσεκτικά και το εκτιμάει για... είκοσι δραχμές. Η Νεράιδα, κατάπληκτη πηγαίνει και σ' ένα άλλο κοσμηματοπωλείο, όπου όμως της λένε απότομα ότι δεν ασχολούνται με ψεύτικα κοσμήματα. Ήνα δεν ξέρει τί να σκεφθεί για τα κοσμήματά της μητέρας, αλλά δεν αργεί να μάθει από την ίδια, καθώς και η αδελφή της η Θάλεια, ότι η Ίρα πωλούσε τα κοσμήματά της, για να πληρώσει τα χρέη της στα χαρτιά. Αντικαθιστούσε δέ τ' αληθινά, με ψεύτικα. Με δυο λόγια, η Ίρα έξηγαν στις κόρες της ότι είναι καταστραμμένη.

16^{ον} — Μα είναι δυνατόν; Έκανε η Θάλεια δυστυχισμένη. Είναι δυνατόν να σου φάη ολόκληρη περιουσία;

— Πήγαυε μόνη σου στο δικηγόρο, παιδί μου, άναστέναζε η Ίρα. Πήγαυε να στα πη, να στα έξηγηση. Είναι καταστραμμένη φοβερά, και μετά τον άραβαν την ελευθερία τους.

— Μαμά, ρώτησε η Νεράιδα με ύφος αποφασιστικό. Πες μας όλη την αλήθεια. Σε ποιο σημείο βρίσκουμε; Τί έχουμε; Τί μας έχει απομείνει;

— Έκανε η Ίρα μια κίνηση δυστυχισμένη.

— Τιποτέ...

— Άπολύτως τίποτε;

— Βέβαια... τα έπιπλα είναι ακόμη δικά μας...

— Άλλα όλα τ' άλλα, πάνε. Πάνε...

Μια κρίσιμη διακρίση στη σταμά...

— Μη κλαίς, μαμά, ίκέτωσε η Νεράιδα, ενώ η Θάλεια φαινόταν να χάνει τη λαλιά της. Μην κλαίς. Μόνο πές μου. Δεν έχουμε πραγματικά τίποτε;

— Τιποτέ! Ξανάει η μάνα.

«ΙΣΕΣ ΝΑ ΕΙΜΑΙ ΠΙΟ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ»

Σηκώθηκε η κοπέλλα. Το πρόσωπό της, που πριν λίγα λεπτά της ώρας φαινόταν άναστατωμένο, πήρε μια γαλήνια έκφραση. Η φωνή της άκούστηκε ήρεμη.

— Μαμά, δε σου πη ένα πράγμα; Μου φαίνεται τώρα πως είμαι πιο εύτυχισμένη.

Την κοίταξε η μητέρα της με άπορία.

— Ναί, μαμά. Ο Πέτρος δε θα ήταν ποτέ ήσυχος, ποτέ εύτυχισμένος, όσο θα ήξερε πως έχουμε μια τόσο μεγάλη περιουσιακή διαφορά. Τώρα, γίναμε ίσοι. Φτωχός αυτός, άπορηκί γώ...

— Νεράιδα ξεφώνισε η Θάλεια, είσαι στα καλά σου; Σκέπτεσαι σοβαρά να παντρευτείς τον Πέτρο Νίκα;

— Δε μπορείς να τον παντρευτείς, είπε έντονα η μητέρα. Άν ήσουν πλούσια, όπως ήσουν προ όλιγου καιρού, θα ήταν τρέλλα, έπειδή θα χαράμιζε ακόμη και την προίκα σου. Τώρα όμως που δεν έχεις προίκα, ένας λόγος πάρα πάνω, να επιδιώξεις να κάνεις ένα πλούσιο γάμο.

— Ένα γάμο από συμφέρον; ρώτησε η κοπέλλα με φοβή. Μόνο και μόνον από συμφέρον;

— Ναί, ένα γάμο από συμφέρον! είπε η Θάλεια έντονα. Ένα γάμο, που να σε σώσει από τη φτώχεια.

— Από τη δυστυχία όμως δε θα με σώσει.

— Ποιά δυστυχία;

— Από τη δυστυχία που θα αισθανόμ όταν προδώσω τον άντρα που αγαπώ, τον άντρα που πιστεύει στην αγάπη μου.

— Για να ίδουμ! είπε η Θάλ...

Η ΕΠΙΜΗΝΕΙΑ ΝΕΡΑΪΔΑ

φίνα να εκδηλωθεί. Κι' αν επέμενε στην αγάπη του θα τούλεγα κρύα και κοφτά, ότι άλλαξαν τα πράγματα κι' ότι δε σου είναι δυνατόν να δοκιμάσεις την περιπέτεια της φτώχειας, μετά τόση καλοπέραση.

— Δηλαδή, είπε η Νεράιδα με φοβή, αν, αφού μάθω ότι είμαι φτωχική, μείνη σταθερός στην αγάπη του, εγώ θα τον ευχαριστήσω λέγοντάς του ότι του γυρίζω την πλάτη και πάω να βρω κάποιον πλούσιο.

— Θα είναι και για δικό του καλό, είπε η Θάλεια κρύα. Γιατί κι' αυτός, για να ρίξη τα μάτια του σε μια κοπέλλα που την πιστεύει πλούσια, ασφαλώς θα σκέφθηκε να καλυτερεύει τη θέση του.

— Όταν γνωριστήκαμε, ήμασταν δυο άνθρωποι που κινδυνεύαμε, τίποτε άλλο... άρχισε η Νεράιδα...

— Η μητέρα όμως τη διέκοψε: — Δεν είναι ίσως ώραία αυτά τα πράγματα, είναι όμως λογικά. Κι' εγώ συμφωνώ με την Θάλεια. Να πας να βρεις τον Άνδρεα Μιλδα...

— Και να του πω... τέλειωσε η Νεράιδα τη φράση με θυμό, να του πω: «Κύριε Μιλδα... η μητέρα μου καταστράφηκε. Είμαι άπορη».

— Θα έγραψω κι' εγώ μαμά. Θα τον βοηθήσω.

— Έπιασε η Θάλεια το κεφάλι της με τα δυο της χέρια.

— Μου φαίνεται πως όνειρεύομαι! Ψιθύρισε με σπασμένη φωνή. Άχ μάνα, μάνα, καλά τόν έσυτο σου δεν τόν λυπήθηκες; Έμεις όμως δε μόν λυπήθηκες να μας άφήσεις στην ψάθα;

— Θάλεια! κλαψούρισε η Ίρα... Μη σου μιλάς έτσι, με θανάτωνεις.

— Μα το βάζεις στο νου σου; Άκουσε τι είπε η Νεράιδα; Θα έγραψα για να ζήσι. Το βάζεις στο νου σου ένα τέτοιο πράγμα να έγραψω; Έμεις, που η ύλη της μας υπέφερε δε θα σκούδαμε να τη σπώσουμε; Και τί δουλειά να κάναμε; Τι προστούς έχουμε;

— Θάλεια, φώναζε η μικρή σοβαρά. Πρώτα-πρώτα, σε παρακαλώ μη πικραίνεις τη μάνα. Ο,τι έγινε, έγινε. Ίσως να ήταν μοιραίο. Ποιός ξέρει; Ίσως να είναι και για την εύτυχία μας. Άλλά κι' αν ακόμη συναντήσουμε δυσκολίες, δεν υπάρχει λόγος ν' αυτοδυνάμουμε τη στενοχωρία μας με γκρίνια. Τι θα καταλάβουμε αν καθόμαστε και τα άνασταμάμε, και τα ξαναλέμε και ζητάμε εύθυνες; Άς πούμε ότι έγινε ένας σεισμός και μας γκρέμισε τα στίπια μας...

— Άν είχε γίνει σεισμός, θα είχαν άπομείνει τα εικόπεδα. Βόγυνες η Θάλεια.

— Άς πούμε ότι έγινε κάποια άλλη μεγάλη καταστροφή. Ένας πόλεμος. Λίγοι άνθρωποι καταστράφηκαν όλοένα στον πόλεμο; Κι' όμως ήσαν τα δύναμι να όρθωθούν, να άρχίσουν από το μηδέν, και να φάσουν ψηλά...

Κούνησε η Θάλεια θλιμμένη το κεφάλι της.

«Ο Γρηγόρης κι' ο Σταμάτης, σε στιγμές που τειπελιάζουν κριτικάρουνε τα πάντα και τους πάντας σχολιάζουν...»

ΣΤΑΜΑΤΗΣ — Στις μεγάλες τις λαχτάρες και στα ντράβαλα των όρμων, προσετέθηκαν, — αίσως κι' οι έλλειψεις υπονόμων κι' έτσι με τα πρώτα νεφ και την πρώτη τη βροχή, κατακλύζονται τα πάντα από πη... νεροποντή!

Με τη θέλλα την πρώτη και σε μια μόνον στιγμή, οι πλατείες μόνον λίμνες και οι δρόμοι ποταμοί και οι δρόμοι ριζή, τείτοιζε ώρες, κι' αίσως, τον οτά Χαντεία, σχηματίζε την ιδέα, ότι ζή σπ... Βενετία!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ — Γιατίρκα καμιά δε παύει το κακό, με λόγους άλλους κι' ούτε πρόκειται η Άθνα να γλυτώσει από τους αλούς... Διαρκώς θα βολοδύνουν οι άστοι κάθε χειμώνα και λαχτάρες θα τσάδαν εις τον άπαιτο άπαιτο, πωρεκτός, αναπτή μου, αν βρεθούν στο μεταξύ, πτωχού λεωφορείο κι' υποδούλεια ταξί!

Διά το πιστόν: Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

— Είναι αλήθεια ότι όσάκις πιάνει μπόρα εφηνική, όδη άλλάουν αυτομάτως όλοι οι όρμοι οι κεντρικοί γιατί οι κείμαροι σωιάζουν κεραμίδια, ζύλα, κώμα και σό... χάλι τους προσθέτουν και πολύ... χαλίκι ακόμα!

— Από τη δυστυχία όμως δε θα με σώσει.

— Ποιά δυστυχία;

— Από τη δυστυχία που θα αισθανόμ όταν προδώσω τον άντρα που αγαπώ, τον άντρα που πιστεύει στην αγάπη μου.

— Για να ίδουμ! είπε η Θάλ...

ΓΙΑ ΤΙΣ ΜΗΤΕΡΕΣ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ ΣΑΣ

Η μοναξιά είναι ο μεγαλύτερος εχθρός του.

Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ εχθρός των παιδιών είναι η μοναξιά. Αν προσέξετε το νήπιο που παίζει μόνο του στο σπίτι θα δите ότι δημιουργεί με τον οποίο κοιμούνται συνειρμάτα. Γι' αυτόν τον λόγο οι φίλοι του παιδιού πρέπει να είναι σημαντικά ύπο. Γιατί τότε δυο πράγματα μπορούν να συμβούν. Η ο ικανότης του παιδιού σας θα ατονήσει ή θ' αποκτήσει ένα συναίσθημα υπεροχής, που θα α παρασύρει σε πράξεις αυθαίρετες και βίας. Κι' η εκπληξη θα δε δοκιμάση, όταν με γαλόνιας βρεθεί στη ζωή αντιμετώπισης με θέληση. Ισχυρότερη από τη δική του, θα είναι ποιά δύναμη.

2) Ότι, εφόσον παραπάνω ταχθεί και προκειμένου για την ηλικία. Τα μεγάλα παιδιά καταφρονούν συνήθως τα μικρότερα ή τα χρησιμοποιούν σαν όργανά τους. Τα μικρά παιδιά, έξ άλλου, προσλαμβάνουν στα μεγάλα, μια συμμορφώνονται, δουλικά με τις διαταγές ή τις επιθυμίες τους. Η αντίληψη που έχουν πολλοί γονείς ότι πρέπει να βάλουν τα παιδιά τους κον-

το, να βοηθίς αντιδράσεις που θα προκαλέσουν το ζήλο του ή θα ισχυροποιήσουν τη θέλησή του.

Μην παρασύρετε από την έγωιστική σκέψη ότι μπορείτε να υποκαταστήσετε τους φίλους των παιδιών σας. Γιατί το παιδί δε σας βλέπει σά συντροφους του. Και δεν ευχαριστείται μαζί σας. Από τον πατέρα ή τη μητέρα του, θα προτιμήσει πάντα ένα φίλο σά δικό του, μετρά, δηλαδή ένα παιδί της ηλικίας του.

Άλλα, και έδώ από το σχολείο το παιδί πρέπει να έχη τους φίλους του. Και γι' αυτό θα φροντίσουν και πάλι οι γονείς.

Άλλα με ποιά τρόπο θα βοηθή για τα παιδιά σας τους φίλους που τους ταυρίζουν; Οι κανόνες που θα σας καθοδηγήσουν στην εκλογή σας είναι οι ακόλουθοι:

1) Είναι επιθυμητό οι φίλοι των παιδιών σας να βρίσκονται στο ίδιο επίπεδο μαζί τους. Δεν πρέπει, να είναι περισσότερο έξυπνοι, δυνατοί, έπιθδειοι, κλπ. απ' αυτά. Μία μικρή υπεροχή δεν είναι κακή γιατί δημιουργεί την άμυλη. Άλλω, όταν η ύπεροχή είναι μεγάλη, το παιδί σας θα βρεθεί σε μειονεκτική θέση και ενδέχεται να το δημιουργήσουν τότε έπικύβιντα συμπλέγματα.

2) Το άλλο μέρος οι φίλοι του δεν πρέπει να είναι σημαντικά ύπο. Γιατί τότε δυο πράγματα μπορούν να συμβούν. Η ο ικανότης του παιδιού σας θα ατονήσει ή θ' αποκτήσει ένα συναίσθημα υπεροχής, που θα α παρασύρει σε πράξεις αυθαίρετες και βίας. Κι' η εκπληξη θα δε δοκιμάση, όταν με γαλόνιας βρεθεί στη ζωή αντιμετώπισης με θέληση. Ισχυρότερη από τη δική του, θα είναι ποιά δύναμη.

3) Τα παιδιά σας να μην είναι πολύ διαφορετικά από τα παιδιά της ηλικίας τους. Τα παιδιά της ηλικίας τους, ν' ανταλλάσσει μαζί τους τις έντυπώσεις ή τις σκέψεις.

τά σε άλλα μεγαλύτερα είναι σφαλέρη. Το καλλίτερο είναι το παιδί άναπτύσσεται μαζί με τα άλλα παιδιά της ηλικίας τους.

3) Σε όρισμένες περιπτώσεις θα προσπαθήσετε να επιτύχετε έναν υπερισπασμό. Αν το παιδί σας είναι νευρικό, θα το κάνη καλό η συνναστρόφι μ' ένα άλλο ήρεμο και ψυχραιμό. Αν είναι άτολμο και ντροπαλό, προσπαθήτε να το βοηθή ένα σύντροφο θαρραλέο και τολμηρό. Αν είναι βίαιο, δώστε του ένα φίλο που υπολογίζει με προσοχή κάθε του πράξη, και δεν ξεφεύγει από το μέτρο.

4) Είναι εύφραστο ένας ήσυχος, ημενός και λογικός φίλος θα το κάνη καλό. Αν είναι άπρσεκτο και δε διασάει, βρέστε του ένα φίλο επιμελή και προσεκτικό κλπ.

4) Είναι προτιμότερο το παιδί να έχη περισσότερους φίλους από έναν. Γιατί έτσι θα κάνη μόνο του τις άπαιτήσεις συγκρίσεις κι' ο χαρακτήρας του θα διαμορφωθεί καλλίτερα. Κι' άλλωστε, η μονότονη συντροφιά είναι πάντοτε κουραστική. Τα παιδιά, όταν είναι πολλά μαζί, έχουν καλλίτερες ιδέες και βρίσκουν πιο πρόσφορο έδαφος, για ν' αναπτύξουν την πρωτοβουλία τους.

5) Μην κρατάτε τα άγόρια μακριά από τα κορίτσια και αντίστροφα. Η έξοικειώσι συνιστάται σήμερα απ' όλους τους ψυχολόγους και τους παιδαγωγούς. Έτσι, μεθούριο, όταν το παιδί άγόρι ή κορίτσι, φτάσει στην περίοδο της σεξουαλικής ώριμότητος, θ' αντιμετωπίσει τα πράγματα με μεγαλύτερο ρεαλισμό και δε θα παρασύρει σε φαντασιοληψίες ή άκρότητες. Το ν' ανακαλύψη ένα άγόρι πώς υπάρχουν κορίτσια μόνον σά 15 του χρόνια (και αντίστροφα) είναι πάντοτε εκπλήδων.

6) Κάθε παιδί είναι μία άτομική περίπτωση, που πρέπει, να τη δите χωρίς προκαταλήψεις. Μην προσπαθήτε, λοιπόν να προσαρμόσετε το παιδί σας σε όρισμένους κανόνες. Δε φροντίστε το να είναι να προσαρμόσετε τους κανόνες στην ιδιαιτερή περίπτωση του παιδιού σας.

— Θά φθάσουμε ψηλά, Ξ; Με τις τρεις κι' έξηντα μισθό που θα πάρουμε αν βρούμε καμιά θεούλα; Με μόνον προσόν το άπολυτήριο μας του Γυμνασίου;
— Έξομε και γλώσσες.
— Δεν έχουμε όμως χαράκι, διπλώματα... Δεν σκεφθήκαμε ποτέ πως θα μάς χρειαζούνταν τα διπλώματα.
— Κι' αυτά μπορούμε να τα πάρουμε, με καλή θέληση. Άλλά, και με το άπολυτήριο του Γυμνασίου, κάτι θα κάνουμε. Κάποιος θα βρεθεί, μέσα στις τόσες μας γνωριμιές, να μάς δώσει ένα χέρι βοήθειας. Κι' όταν βγάλουμε τις τρεις κι' έξηντα που λες, όταν εξασφαλίσουμε τον έπιούσιο, όλα τα άλλα θα διορθωθούν...

— Τι σάς έκανα! Τι σάς έκανα! Βόγγηξε η Ίρα.
— Την άγκυράς με τη μικρή τρυφερά. Η φωνή της άκούστηκε γεμάτη αισιοδοξία:

— Μαμά... "Ας αφήσουμε την κλάψα κι' ας σκεφθούμε ήρεμα. Άφου δεν έχουμε παρουσία, πρέπει να περιοριστούμε. Αυτό μου φαίνεται το πρώτο...

— Άπο καιρό το σκέπτομαι και δεν τολμώ να σάς το πω, ψιθύρισε η μάνα.

— Επρεπε να μάς άχνης πη. Δε θα είναι δυστύχημα αν πιάσουμε ένα μικρό σπιτάκι... Νά είναι μόνον πρόσχαρο και καθαρό... Νά πουλήσουμε στο μεταξύ τα έπιπλα, τα πολυτελή έπιπλα, ν' αγοράσουμε άλλα πράγματα... Και να βρούμε δουλειά. Δε θα είναι το ίδιο είδος της ευτυχίας. Θα είναι όμως μια καινούργια ευτυχία. Θα εξαστούμε, άσπου να τακτοποιήση ο Πέτρος τη δουλειά του... Μιλώ φυσικά για τον έαυτό μου. Κι' η Θάλεια μπορεί μια χαρά να εργαστή, άσπου ν' ανοίξη η τύχη της...

— Τη διέκριψε η μεγάλη με μια κίνηση κοφτή. Κι' η φωνή της άκούστηκε παρθένη, κρύα, παγωμένη:

«ΠΡΑ ΤΗΝ ΑΠΟΦΑΣΙΣ»
— Σταμάτα, Ναυσικά! "Αν νομίζεις σοβαρά, πώς έγω μπορώ να κάνω τέτοια πράγματα, γελάστηκες. Μόνον που γά σκέπτομαι, μούσχεται να ξεφωνίσω.

— Τι άλλο μπορείς όμως να κάνεις;
— Νά παντρευτώ, άποκρίθηκε η κοπέλλα με την ίδια άχρωμη, παγωμένη φωνή.

— Νά... να παντρευτής;
— Φυσικά...
— Μά πρέπει να υπάρχει κι' ο γαμπρός. Κι' ο γαμπρός να ξέρει ότι είσαι άπορική...

— Γαμπρός υπάρχει! πρόφερε

— Θέε μου! "Ας βοηθή το κομπι που κατάνει ο υπέμης. "Ηταν τοῦ... "Αντονι Πέρνικς!

— Σαν αγύριες, χρυσέ μου!... Τάξερα έγω πώς δε θα μπορούσες να κάνης χωρίς έμένα!...

— Προσκλησι φίλου σε γεύμα...

— Σαν αγύριες, χρυσέ μου!... Τάξερα έγω πώς δε θα μπορούσες να κάνης χωρίς έμένα!...

— Προσκλησι φίλου σε γεύμα...

— Σαν αγύριες, χρυσέ μου!... Τάξερα έγω πώς δε θα μπορούσες να κάνης χωρίς έμένα!...

— Προσκλησι φίλου σε γεύμα...

— Σαν αγύριες, χρυσέ μου!... Τάξερα έγω πώς δε θα μπορούσες να κάνης χωρίς έμένα!...

— Προσκλησι φίλου σε γεύμα...

ή Θάλεια κοφτά.
— Υπάρχει; έκανε χαρούμενη η μικρή. Δε μάς έπτες τίποτε. Τόν ξέρεις πολύ καλά. "Υπάρχει γαμπρός που δεν άπελπίζεται και περιμένει.
— Δεν έννοεις το Γεράσιμο Βερακιώτη; ρώτησε η μάνα άνήσυχη.
"Η Ναυσικά κύτταξε την άδελφή της κρατώντας την άσπαστη της, άσπου να πάρη την άπάντησι. Κι' η Θάλεια πρόφερε κοφτά:
— Άκριβώς αυτόν έννοω. Το Γεράσιμο Βερακιώτη.

— Θάλεια! ξεφώνισε η Νεράιδα! "Οχι, άδερφούλα μου, όχι, σέ ικετεύω... Έσύ δε μπορούσες να τον ίδης στα μάτια σου. Δε θα τον αγαπήσεις ποτέ σου, το ξέρεις.

— Το ξέρω...
— Κι' όμως θέλεις να γίνης γυναίκα του;

— Δεν το θέλω. Το ξέρεις πολύ καλά ότι δεν τόν ήθελα...
— Τώρα όμως;
— Δυό κακών προκειμένων...

Με τρομάζει περισσότερο η φτώχεια, η περιπέτεια της εργασίας, η περιφρόνησι του κόσμου, παρὰ ο Γεράσιμος Βερακιώτης...
— Δεν έχεις δική; έίπε η Ναυσικά με πάθος.

— Την κεραυνόβολησε η μεγάλη με το βλέμμα.
— Τι ξέρεις έσύ; Μιλάς σαν να πέρασες τη φτώχεια. Μιλάς σαν να δοκίμασες την εργασία.

— Δεν τά ξέρω αυτό, άλλά είμαι βεβαία ότι αν τ' άρχισα κανείς με την καρδιά του, δε θα είναι τόσο φοβερά. Βλέπω γύρω μου χιλιάδες κοπέλλες που εργάζονται, που κουράζονται, που είναι φτωχές, κι' όμως ευτυχισμένες.

— Πρώτα-πρώτα δε μπορείς να ξέρης αν είναι ευτυχισμένες. Μπορεί να δείχνουν μια βιτρίνα ευτυχισμένη, όπως η μαμά έδειχνε τη βιτρίνα της χαμογελαστή έως τη στιγμή που με λίγες της λέξεις τα γκρέμισε όλα.

— Εγώ πάντως θα είμαι ευτυχισμένη, έίπε η Ναυσικά σοβαρά. Το ξέρω πώς θα είμαι ευτυχισμένη. Έως πότε ευτυχισμένη από τώρα.

— Το λες για να παραδοξολογήσης, τίποτε άλλο.
— "Οχι, το πιστεύω που το λέω. Έξ άλλου ξέρете τη νοοτροπία μου. Δε σάς έλεγα πάντα ότι η ζωή που κάνουμε μου φαίνεται κούφια, άσκοπη, έλκεινή;

— Θεωρητικά, ίσως κι' έγω να ήθελα να είμαι μια γυναίκα με δασά. Άλλά τώρα που βλέπω από κοντά τα πράγματα, σέ βαβαίω πώς δεν αισθάνομαι καμιά

— Εγώ πάντως θα είμαι ευτυχισμένη, έίπε η Ναυσικά σοβαρά. Το ξέρω πώς θα είμαι ευτυχισμένη. Έως πότε ευτυχισμένη από τώρα.

— Το λες για να παραδοξολογήσης, τίποτε άλλο.
— "Οχι, το πιστεύω που το λέω. Έξ άλλου ξέρете τη νοοτροπία μου. Δε σάς έλεγα πάντα ότι η ζωή που κάνουμε μου φαίνεται κούφια, άσκοπη, έλκεινή;

— Θεωρητικά, ίσως κι' έγω να ήθελα να είμαι μια γυναίκα με δασά. Άλλά τώρα που βλέπω από κοντά τα πράγματα, σέ βαβαίω πώς δεν αισθάνομαι καμιά

— Εγώ πάντως θα είμαι ευτυχισμένη, έίπε η Ναυσικά σοβαρά. Το ξέρω πώς θα είμαι ευτυχισμένη. Έως πότε ευτυχισμένη από τώρα.

— Το λες για να παραδοξολογήσης, τίποτε άλλο.
— "Οχι, το πιστεύω που το λέω. Έξ άλλου ξέρете τη νοοτροπία μου. Δε σάς έλεγα πάντα ότι η ζωή που κάνουμε μου φαίνεται κούφια, άσκοπη, έλκεινή;

— Θεωρητικά, ίσως κι' έγω να ήθελα να είμαι μια γυναίκα με δασά. Άλλά τώρα που βλέπω από κοντά τα πράγματα, σέ βαβαίω πώς δεν αισθάνομαι καμιά

— Εγώ πάντως θα είμαι ευτυχισμένη, έίπε η Ναυσικά σοβαρά. Το ξέρω πώς θα είμαι ευτυχισμένη. Έως πότε ευτυχισμένη από τώρα.

— Το λες για να παραδοξολογήσης, τίποτε άλλο.
— "Οχι, το πιστεύω που το λέω. Έξ άλλου ξέρете τη νοοτροπία μου. Δε σάς έλεγα πάντα ότι η ζωή που κάνουμε μου φαίνεται κούφια, άσκοπη, έλκεινή;

— Θεωρητικά, ίσως κι' έγω να ήθελα να είμαι μια γυναίκα με δασά. Άλλά τώρα που βλέπω από κοντά τα πράγματα, σέ βαβαίω πώς δεν αισθάνομαι καμιά

— Εγώ πάντως θα είμαι ευτυχισμένη, έίπε η Ναυσικά σοβαρά. Το ξέρω πώς θα είμαι ευτυχισμένη. Έως πότε ευτυχισμένη από τώρα.

διάθεσι ν' άρχισω αύριο κιόλας να ψάχνω για δουλειά.

— Αυτό ίσως να είναι το πιο δυσάρεστο σημείο. Νά βρούμε δουλειά. "Επειτα, είμαι βεβαία ότι θα μάστε ευτυχισμένες. Πιο χαρούμενες, πιο ξεγνοιαστές ίσως...

— Έσύ, όχι έγω.
— Πάντως θάχης μπροστά σου το μέλλον, την έλπιδα. Που ξέρεις τί σου έπιφυλάσσει η ζωή;

— Το μέλλον είναι άπιαστο. Το παρόν όμως το κρατώ στα χέρια μου. Και θα ήμουν τρελή να τ' αφήσω να μου φύγη, πρόφερε η Θάλεια σκληρά.

— Το πρόσταυ της είχε πάρει ξαφνικά μια σκληρή, συγυή έκφραση. Λες κι' είχε μεγαλώσει ξαφνικά τουλάχιστον δέκα χρόνια.

— Άδερφούλα, σ' έξορκίζω... άχιστε πάλι η Ναυσικά.
— Η Θάλεια όμως δεν άκουγε:

— Πές μου, μαμά, ρώτησε κοφτά, πώς νομίζεις ότι μπορώ να είδοποιήσω το Γεράσιμο, χωρίς να ταπεινωθώ;

— Μαμά, φώναξε η Ναυσικά, πριν άπάντησε η μητέρα της. Για όνομα του Θεού, μη τήν αφήσεις να χαράμισι τα νεύτα της, να τα πουλήσει. "Έχει μια ζωή όλόκληρη μπροστά της

— Έκανε η μάνα μια κίνηση άπελπισίας.
— Κι' έγω δεν ξέρω τι να σέ συμβουλέψω...

— Μά, ένα είναι το σωστό, το λογικό, το ανθρώπινο. Νά φωνή θαρραλέα, και να μη βρη καταφύγιο σ' ένα τέτοιον άταίριαστο γάμο.

— Δεν ξέρω αν έχω το δικαίωμα να επέμβω, ψιθύρισε η μάνα.
— Έχεις την υποχρέωσι να επέμβης, φώναξε η μικρή με πάθος. Το ξέρεις ότι πάει στην καταστροφή της...

— Η Θάλεια τη διέκοψε.
— Έσένα δε σου πέφτει, λόγος, Νεράιδα. Μου φαίνεται όμως πώς έγω κάνω καλύτερο γάμο από σένα. Έγώ θα ξαλλάξω τα νεύτα, έσύ το χρήμα...

— Το χρήμα μπορεί να γίνη. Πολλοί άνθρωποι άρχισαν φτωχοί κι' έγιναν πλούσιοι. Δεν έχει άκουστή όμως άνθρωποι να ξαναγίνουν.

— Σήκωσε η μεγάλη τούς ώμους της:
— Υπάρχουν πολλών ειδών ευτυχίες, πολλών ειδών ιδανικά. Έγώ, μια φορά, αισθάνομαι ότι μου είναι άδύνατον ν' αλλάξω τρόπο ζωής. "Ας δοκιμάσουμε λοιπόν, κι' ας τραβήξω κάθε μια το δρόμο της.

— Υπάρχουν πολλών ειδών ευτυχίες, πολλών ειδών ιδανικά. Έγώ, μια φορά, αισθάνομαι ότι μου είναι άδύνατον ν' αλλάξω τρόπο ζωής. "Ας δοκιμάσουμε λοιπόν, κι' ας τραβήξω κάθε μια το δρόμο της.

— Υπάρχουν πολλών ειδών ευτυχίες, πολλών ειδών ιδανικά. Έγώ, μια φορά, αισθάνομαι ότι μου είναι άδύνατον ν' αλλάξω τρόπο ζωής. "Ας δοκιμάσουμε λοιπόν, κι' ας τραβήξω κάθε μια το δρόμο της.

— Υπάρχουν πολλών ειδών ευτυχίες, πολλών ειδών ιδανικά. Έγώ, μια φορά, αισθάνομαι ότι μου είναι άδύνατον ν' αλλάξω τρόπο ζωής. "Ας δοκιμάσουμε λοιπόν, κι' ας τραβήξω κάθε μια το δρόμο της.

— Υπάρχουν πολλών ειδών ευτυχίες, πολλών ειδών ιδανικά. Έγώ, μια φορά, αισθάνομαι ότι μου είναι άδύνατον ν' αλλάξω τρόπο ζωής. "Ας δοκιμάσουμε λοιπόν, κι' ας τραβήξω κάθε μια το δρόμο της.

— Υπάρχουν πολλών ειδών ευτυχίες, πολλών ειδών ιδανικά. Έγώ, μια φορά, αισθάνομαι ότι μου είναι άδύνατον ν' αλλάξω τρόπο ζωής. "Ας δοκιμάσουμε λοιπόν, κι' ας τραβήξω κάθε μια το δρόμο της.

— Υπάρχουν πολλών ειδών ευτυχίες, πολλών ειδών ιδανικά. Έγώ, μια φορά, αισθάνομαι ότι μου είναι άδύνατον ν' αλλάξω τρόπο ζωής. "Ας δοκιμάσουμε λοιπόν, κι' ας τραβήξω κάθε μια το δρόμο της.

— Υπάρχουν πολλών ειδών ευτυχίες, πολλών ειδών ιδανικά. Έγώ, μια φορά, αισθάνομαι ότι μου είναι άδύνατον ν' αλλάξω τρόπο ζωής. "Ας δοκιμάσουμε λοιπόν, κι' ας τραβήξω κάθε μια το δρόμο της.

— Υπάρχουν πολλών ειδών ευτυχίες, πολλών ειδών ιδανικά. Έγώ, μια φορά, αισθάνομαι ότι μου είναι άδύνατον ν' αλλάξω τρόπο ζωής. "Ας δοκιμάσουμε λοιπόν, κι' ας τραβήξω κάθε μια το δρόμο της.

— Υπάρχουν πολλών ειδών ευτυχίες, πολλών ειδών ιδανικά. Έγώ, μια φορά, αισθάνομαι ότι μου είναι άδύνατον ν' αλλάξω τρόπο ζωής. "Ας δοκιμάσουμε λοιπόν, κι' ας τραβήξω κάθε μια το δρόμο της.

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΑΓΡΥΠΝΙΑΣ

Πέρασαν εκείνη τη νύχτα άγρυπνες κι' οι δυό κοπέλλες. Κάθε μια από μια διαφορετική αίτια. "Η Ναυσικά συλλογιζόταν πώς θα έλεγε στον άγαπημένο της ότι της ήταν άδύνατον να του δώσει άλλο κόσμημα κι' άλλα χρήματα.

— Όσο το συλλογιζόταν, την έπιανε κάποια δειλία. Κατά βάθος το πίστευε πως ο Πέτρος θ' άνασσει με άνακαρίσει όταν θα μάθαινε πως δεν ήταν πλούσια. Το πίστευε πως η περιουσία της θα βράβαινε στην καρδιά του σά βραχνάς. Το πίστευε πως τώρα που θα μάθαινε πως είναι φτωχική, θα την έννοιασε πιο κοντά του, πιο δική του. Άλλά φοβόταν μήπως, με την πεποίθησι ότι θα τούδινε πάλι χρήματα, είχε έκτεθι αυτός, είχε προβή σε έξοδα.

— Ετρεμε την πρώτη στιγμή, την πρώτη του αντίδρασι. "Επειτα το ήξερε πως άπωσθήποτε θα ήταν όλα εν τάξει.

— Η Θάλεια πάλι βασιάνιζε το μυαλό της να βρη τρόπο να μηνύση του Γεράσιμου Βερακιώτη πώς είναι έτοιμη να τόν παντρευτή. Δεν ήθελε πάντως να ταπεινωθή. Κι' όσο το συλλογιζόταν, τόσο άποφάσιζε πως έπρεπε να κρατήσει μυστική την οικονομική τους καταστροφή, άσπου να εξασφαλίση τόν άρραβώνα της με τόν πλούσιο νεοκόπο άντρα.

— Αυτό το έπτε και στη μητέρα της το πρώι:
— Δεν είναι άνάγκη να το διατυμπανίσουμε. Δεν υπάρχει λόγος να βιαστούμε.

— Φυσικά, δεν υπάρχει λόγος να βιαστούμε, συμφώνησε η Ίρα. Μπορούμε να μείνουμε άκόμη ένα μήνα τουλάχιστον εδώ σ' αυτό το σπιτί.

— Δε θα χρειαστή ν' αλλάξουμε σπιτί. Έγώ τουλάχιστον δεν πρόκειται ν' αλλάξω ούτε σπιτί ούτε τη ζωή μου. Σ' ένα μήνα θα είμαι κιόλας παντρεμένη.

— Την κύτταξε η μητέρα της με φόβο.
— Φθάνει να μην υπολόγιζε κι' ο Βερακιώτης στα λεφτά σου, πέταξε δειλά-δειλά.

— Γούρλωσε τα μάτια της η Θάλεια, έπειτα σήκωσε το κεφάλι της με ύπερφανεία:
— "Ο Βερακιώτης; "Ο γέρο Βερακιώτης; Αυτό δα τούλειπε! Δεν τού φτάνει που θα πάρη μια γυναίκα τριάντα χρόνια νεώτερή του; Αυτό δεν το ροβάμαι.

— Πού ξέρεις τί γίνεται;
— Γι' αυτό! φώναξε η Θάλεια άποφασιστικά. Δεν ξέρω πώς θα κάνω. Σήμερα όμως κιόλας πρέπει νάρθ σ' έπαφή μαζί του. Κι' δ-

— Αγαπούλα... "Ελα... "Ελα... Σε περιμένω πώς και πώς... Ένα χέρι άχρισε να της σφίγη την καρδιά. Τη φοβόταν αυτή τη στιγμή. Γι' αυτό δεν άποφάσισε να του μιλήση άμέσως. Περιπτήσαν λίγη ώρα, κατά το Βασιλικό Κήπο, μέσα στη χειμωνιάτικη λιακάδα. Μιλούσαν για διάφορα πράγματα, άλλά τήν χείλη τους μόνον πρόσφαρι τις λέξεις. "Ηταν φανερό ότι ο Πέτρος άγωνιούσε να τη ρωτήση για το κόσμημα, κι' η κοπέλλα εκεί μόνον είχε το νου της.

— Επί τέλους, όταν μπήκαν στο Κήπο, δε βόσταξε ο άντρας.
— Αγάπη μου, τής έπτε με το γελαστό του ύφους... "Ας μιλήσουμε τώρα και για τις δουλειές μας. Τι έγινε;

— Στάθηκε η κοπέλλα, τόν κύτταξε με μάτια μεγάλα. "Η φωνή της άκούστηκε άθελά της δυστυχισμένη:
— Τίποτε, Πέτρο. Τίποτε.

— Με μιάς έβρασε το χαμόγελο στα χείλη του, πέταξε. "Η φυσιογνωμία του σκοτεινιάσε.

— Τίποτε, Πέτρο. Τίποτε.

— Με μιάς έβρασε το χαμόγελο στα χείλη του, πέταξε. "Η φυσιογνωμία του σκοτεινιάσε.

— Τίποτε, Πέτρο. Τίποτε.

— Με μιάς έβρασε το χαμόγελο στα χείλη του, πέταξε. "Η φυσιογνωμία του σκοτεινιάσε.

— Τίποτε, Πέτρο. Τίποτε.

— Με μιάς έβρασε το χαμόγελο στα χείλη του, πέταξε. "Η φυσιογνωμία του σκοτεινιάσε.

— Τίποτε, Πέτρο. Τίποτε.

— Με μιάς έβρασε το χαμόγελο στα χείλη του, πέταξε. "Η φυσιογνωμία του σκοτεινιάσε.

ταν έπαναλάβη την πρότασί του, κι' όταν δώσουμε λόγο, δε με νοιάζει τίποτε.

— Πάντως, δε ρώτησε για την προίκα σου, ποτέ, έίπε η Ίρα, για ν' αυτοπαρηγορηθή.

— Σωστά. "Αν ρωτούσε και τού λέγαμε ότι έχω προίκα χωρίς νάχω, θα ήταν ψεύς, άπάτη. Άλλά αυτός δεν ρώτησε. Το μόνο πουλγε είναι ότι μ' αγαπάει. Είμαστε λοιπόν άπλυστα εν τάξει.

— Κάνε λοιπόν να τόν συναντήσης σήμερα, πρόφερε η μάνα με άνυπομονησία. Προσάθηκε να τελειώση η υπόθεσι.

— Η Ναυσικά κύτταξε την άδελφή της με λύπη.
— Άδερφούλα... μη το κάνης αυτό, ικέτευσε και πάλι. Δεν είναι δυνατόν να βρη την ευτυχία σου μ' αυτό τόν άνθρωπο...

— Τ' άποφάσισα.
— Τουλάχιστον μη βιάζεσαι. "Αφες να κοιμηθής μερικές νύχτες μ' αυτή τη σκέψι.

— Δε μάς παίρνει ο καιρός, έίπε η μάνα με άπελπισία. Πρέπει να κανονίσете τί θα κάνετε, για να ξέρω τί θα κάνω κι' έγω.

— Δηλαδή, μαμά;
— Νά, για το σπιτί. Το πολύ ένα μήνα μπορούμε να μείνουμε εδώ...

— Όπωσδήποτε θ' αλλάξουμε σπιτί, έίπε η Ναυσικά. "Επειδή, κι' αν παντρευτή γρήγορα-γρήγορα η Θάλεια με το Βερακιώτη, έγω δε μπορώ να παντρευτώ άμέσως με τόν Πέτρο. "Ετσι άναγκαστικά θ' αλλάξουμε σπιτί.

— Άφου είσαι τρελή, έίπε η μεγάλη δομητικά. Άφου δεν πäs να βρης κι' έσύ το Μίλδα σήμερα κιόλας! Θα τελειώσαν τα βάσανά σου. "Εσύ με το Μίλδα, έγω με το Βερακιώτη... πάει τελειώσε...

— Χαμογέλασε η μικρή θλιμμένα.
— Έγώ Θάλεια, δε θέλω να προδώσω την αγάπη μου. Προτιμώ να δυστυχίσω για την αγάπη μου, παρὰ να ευτυχίσω βασιζόμενος την ευτυχία μου σε μια προδοσία.

— "Οτι σάς φατίση ο Θεός, άναστάνεζε η μάνα. Έγώ τάχω χαμένα. Δε μπορώ να πω τίπο τίποτε. Το μόνο που δεν πρέπει να ξεχάσετε, είναι ότι σ' ένα μήνα πρέπει νάχη ξεκαθαρίσθ η θέσι μας, να ξέρουμε που έχουμε το κεφάλι μας.

ΕΙΚΟΝΑ ΑΠΕΛΠΙΣΙΑΣ
Τα μάτια του Πέτρου έστράψαν μόλις την αντίκρουσε στο Συναγματο πάλι έκνετο το μεσημέρι. "Ηταν άμορφος, γελαστός, και την υποδέχθηκε από μακριά με το χαμόγελό του.

— Αγαπούλα... "Ελα... "Ελα... Σε περιμένω πώς και πώς... Ένα χέρι άχρισε να της σφίγη την καρδιά. Τη φοβόταν αυτή τη στιγμή. Γι' αυτό δεν άποφάσισε να του μιλήση άμέσως. Περιπτήσαν λίγη ώρα, κατά το Βασιλικό Κήπο, μέσα στη χειμωνιάτικη λιακάδα. Μιλούσαν για διάφορα πράγματα, άλλά τήν χείλη τους μόνον πρόσφαρι τις λέξεις. "Ηταν φανερό ότι ο Πέτρος άγωνιούσε να τη ρωτήση για το κόσμημα, κι' η κοπέλλα εκεί μόνον είχε το νου της.

— Επί τέλους, όταν μπήκαν στο Κήπο, δε βόσταξε ο άντρας.
— Αγάπη μου, τής έπτε με το γελαστό του ύφους... "Ας μιλήσουμε τώρα και για τις δουλειές μας. Τι έγινε;

— Στάθηκε η κοπέλλα, τόν κύτταξε με μάτια μεγάλα. "Η φωνή της άκούστηκε άθελά της δυστυχισμένη:
— Τίποτε, Πέτρο. Τίποτε.

— Με μιάς έβρασε το χαμόγελο στα χείλη του, πέταξε. "Η φυσιογνωμία του σκοτεινιάσε.

— Τίποτε, Πέτρο. Τίποτε.

— Με μιάς έβρασε το χαμόγελο στα χείλη του, πέταξε. "Η φυσιογνωμία του σκοτεινιάσε.

— Τίποτε, Πέτρο. Τίποτε.

— Με μιάς έβρασε το χαμόγελο στα χείλη του, πέταξε. "Η φυσιογνωμία του σκοτεινιάσε.

— Τίποτε, Πέτρο. Τίποτε.

— Με μιάς έβρασε το χαμόγελο στα χείλη του, πέταξε. "Η φυσιογνωμία του σκοτεινιάσε.

Επίμαχοι βίλοι

«ΠΥΡ ΚΑΙ ΜΑΝΙΑ»

Το παρόπονο φροντύνει και η διαμαρτυρία και για στόχο έχει βάλε τα έγγχώια πυρεία, επειδή, τα πιο πολλά τους είναι, λέει, κακοφτιαμένα κι' απ' τα δυό η τρία σπύρα, παίρνει φόκο μόνον... ένα!

Με το δική του γκρινιάζει ο κοσμάκης, συνεπώς, γιατί όσοι του πουλάνε τέτοια σπύρα άνελλιπώς γι' άφελή και για κορόιδο τόν περνάνε τόν πτωχό και ας λένε πως ο "Έλλην είναι... "σπύρο μοναχό"!

ΟΝΟΜΑ ΚΑΙ ΠΡΑΜΑ...
Στην ασύδοτη εποχή μας και την λιαν πονηρή, που παντού κι' επικινδύνως η άπάτη προχωρεί νεαρούς άφελεστάτους ο Τσιμπιδής ξεγελοῦσε και για φάρμακο σπουδαίο... σαπουνάδα έπουλούσε!

ΣΥΝΕΛΗΦΘΗ
Το παρόπονο του ήταν μαύρο, φορτωμένο, Κι' η φωνή του άκούστηκε άγρια:
— Τί άφελή κανείς να παλεύη; "Οτι είναι γραμμένο στη μοίρα, δεν το ξεφεύγει κανείς. Έμένα αυτή ήταν η μοίρα μου. Το νοιώθω από καιρό, πώς κάπως έτσι θα τελειώσαν όλα.

— Μά... δεν πρέπει ν' άπελπίσεις. Έσύ τη γνώρισε τη φτώχεια...
— Τώρα όμως είναι άργα. Με κατάρτησε, Νεράιδα, το ξέρεις αυτό; Έχω έκτεθι σε τόσα έξοδα. Έχω βάλε υπογραφές δεξιά κι' άριστερά. Σήμερα έπρεπε να χω τα χρήματα στο χέρι. "Αν δε βασιζόμουν σ' αυτά τα χρήματα, κάτι θα μπορούσε να γίνη. Έγώ όμως βασιζόμουν σ' αυτά. Ξέρεις τί θα πη βασιζόμουν; "Ενας άντρας, ένας έμπορος, έχει λόγο τιμής, έχει υπογραφή. Τώρα τί θα κάνω; Τι θα γίνω;...

— Πέτρο, με κάνεις δυστυχισμένη.
— Μήπως έσύ; Δε μ' έκανες τόν πιο δυστυχισμένο άνθρωπο του κόσμου; Στο λέω. Για μένα δεν υπάρχει άλλη λύσι. Μιά πιστολιά στην καρδιά, και τελειώνουν τα βάσανά μου. Βαρέθηκα πια να έξευτελιζόμαι, βαρέθηκα να παλεύω.

— Η καρδιά της δυστυχής κοπέλλας βούλιαξε. Το περιέμενε πως θα στενοχωριόταν ο άγαπημένος της, δε φανταζόταν όμως αυτή την καταστροφή.

— Έδλεπε τώρα μπροστά της ένα άτραξ έξωλο, ένα άντρα, ίδιο το άγαλμα της άπελπισίας. Κι' ένώ είχε πάσει την άπόφασιν να του ομολόγηση όλη την αλήθεια, να του πη ότι είναι φτωχή, ένώ περιέμενε ότι η ομολογία της αυτή θα τούδινε μάλλον χαρά, τώρα δειλιάζει.

— Δεν είναι η κατώλληλη στιγμή, συλλογιζόταν. Πρέπει με κάποιο τρόπο να βρω πένητα η και εκατό λίρες. Βασίζεται σ' αυτές. Όταν τις πάω αυτές στα χέρια του, όταν τακτοποιήση τη δουλειά του, άχρη πια θάρος, θα σταθί στα πόδια του. Και τότε θα κατάρτη πώς είναι πραγματική ευτυχία γι' αυτόν να μη πάση μια γυναίκα πλούσια, που θα τόν τρώε με τα λεφτά της, άλλά μια κοπέλλα άπορική, όπως τού ταιριάζει.

— Περπατούσαν στις άλλες του Κήπου, μέσα στη χειμωνιάτικη λιακάδα κι' ο άέρας ήταν γύρω τους διάφανος και ευδιάσπτος. Δεν είχε μηι όλοτελα ο χειμώνας άκόμη. Πάλευε το φινόπωρο, πα-

— Τίποτε, Πέτρο. Τίποτε.

— Με μιάς έβρασε το χαμόγελο στα χείλη του, πέταξε. "Η φυσιογνωμία του σκοτεινιάσε.

— Τίποτε, Πέτρο. Τίποτε.

— Με μιάς έβρασε το χαμόγελο στα χείλη του, πέταξε. "Η φυσιογνωμία του σκοτεινιάσε.

— Τίποτε, Πέτρο. Τίποτε.

— Με μιάς έβρασε το χαμόγελο στα χείλη του, πέταξε. "Η φυσιογνωμία του σκοτεινιάσε.

— Τίποτε, Πέτρο. Τίποτε.

— Με μιάς έβρασε το χαμόγελο στα χείλη του, πέταξε. "Η φυσιογνωμία του σκοτεινιάσε.

— Τίποτε, Πέτρο. Τίποτε.

— Με μιάς έβρασε το χαμόγελο στα χείλη του, πέταξε. "Η φυσιογνωμία του σκοτεινιάσε.

— Δέν τα κατ'έφερε;
— "Οχι... Δέν ύπηκε λόγος να πάρω κόσμημα.
— Γιατί;
— "Επειδή... έπειδή... όλα τα κοσμήματα της μαμάς είναι ψεύτικα.
Κερωνός να είχε πέσει μπροστά στα πόδια του, δε θα τρώεζε τόσο ο Πέτρος Νίκας. Κύτταξε την κοπέλλα σαν να είχε μπροστά του καμιά τρελή.

— Νεράιδα. Τι είναι αυτό που λες;
— Την αλήθεια σου λέω...
— Δεν είναι δυνατόν...
— Κι' όμως. Χθες που πήγα σπιτί, είχε άνακαλύψει πώς της έλειπε το περιδέριο. Κι' άπάνω στη φασαρία μάς μαρτύρησε το μυστικό.

— Μά πώς γίνεται; φώναξε ο νέος έξωλος. Πώς γίνεται;
— Σέ στενοχωρεί πολύ αυτό; τόν

σαχωροδύσε τη θέση του μονάχα βήμα προς βήμα στο χειμώνα. Καί σήμερα με τη λιακάδα, ή πλάσι έμοιαζε με όμορφη γυναίκα που και στα πηνήντα της χρόνια διατηρεί την όμορφιά της.

Ο Πέτρος έσκυβε το κεφάλι του, και δέν έδλεπε γύρω του. Τρόμαζε ή Ναυσικά, που τούρριχνε κλεφτές ματιές. Ποτέ δέν τον είχε ιδή τόσο άπελπισμένο. Τρόμαζε και βασάνιζε συγχρόνως το μυαλό της τί μπορούσε να κάνει, ποιό θαύμα να προκολλή για να του οικονομήση τα χρήματα που θά τον έσωζαν.

Έφεραν έτσι μερικές βόλτες με βήμα σερνάμενο. Κι άξαφνα ο Πέτρος σπαμάτησε, έφερε το χέρι του στο λαιμό του.

— Δέ μπορώ! βέγγηξε. Δέ μπορώ. Πάμε να γυρίσουμε.

— Τί έχεις, άγαπημένε μου! το φώναζε τρομαγμένη.

— Τίποτε... τίποτε... Δέν τη βαστώ πιά αυτή τη ζωή... Νά τελειώσω, να ήσυχάσω...

Προχώρησε με βήμα γρήγορο προς την έξοδο, λες και βιαζόταν να φθάση κάπου, να φθάση στο θάνατο, στο τέρας. ή Ναυσικά τον κυνηγούσε για να τον προφθάση.

Στην πόρτα του Ζαπτείου της έδωσε το χέρι του.

— Άντε, γειά σου, γλυκό μου κορίτσι. Δέ θέλω να στενοχωρηθής για μένα.

Τού κράτησε το χέρι σπασμωδικά, τού τόσφιξε.

— Πέτρο. Τί σημαίνουν τα λόγια σου;

— Μη με ρωτάς! της άποκρίθηκε με ύφος σκοτεινό. Κατάλαβε ότι Κρί.

Κι έμένα δέ με συλλογιζέσαι;

Γύρισε άλλοι τη ματιά του.

— Έσύ με κράτησες τόσο καιρό στη ζωή.

Μά, Πέτρο, είναι έξωφρενικό. Έχεις τη ζωή μπροστά σου, έχεις τα νειάτα.

— Βαρέθηκα, κουράστηκα. Δέ μού τό χωράει το μυαλό, που τώρα, τη στιγμή που νομίζα ότι ξελάσπασα πιά, είμαι άναγκασμένος να τ' όψήσω όλα να χαθώ.

— Πώς θά καθώμε;

— Όλα θά καθώμε! της φώναζε άπότομα. Δέν τό καταλαβαίνεις αυτό; Ένας έμπρος που δέν έχει λόγο, που δέν έχει ύπογραφή, είναι χαμένος. Σ'έχω με χρέη, όλη μου ή έπιχειρήσι βασίζεται στα δάνεια και στην καλή μου πίστι. Για να σου ζητήσω, για να πιάσω στα πόδια σου για άλλες έκατό, έστω και πενήντα λίρες, πάλι να πη ότι μού ήταν άπαράιτες.

— Νομίζεις ότι δέ θά στίς έφερα αν μπορούσα;

— Τό έρω. Αυτό όμως δέν είναι παρηγορία ούτε κι' αλλάζει την κατάστασι.

— Και σου βαστάει ή καρδιά να φύγης, να μ' άφήσης για πενήντα λίρες;

— Έκανε μιά κίνησι άπελπισίας ό νέος.

— Κανείς δέν άγαπάει τό θάνατο. Όλοι θέλουμε τη ζωή μας, άγάπη μου. Για να σου λέω όμως ότι δέ βλέπω άλλα λύσι...

Της έδωσε πάλι το χέρι.

— Πέτρο, φώναζε ή Ναυσικά. Σέ παρακαλώ. Δώσε μου τό λόγο σου ότι δέ θά κάνης καμμία τρέλλα.

— Λόγο δέ δίνω.

— Σέ παρακαλώ, σέ ίκετεύω. Δέ μ' άγαπάς;

— Τό έρείς ότι ήσουν ή ζωή μου έως τώρα.

— Σ', έξορκίζω λοιπόν στην άγάπη μας. Περιμένε.

— Τί νόημα έχει; Τί έλπίζεις;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: ή συνέχεια.

Η θειίδα της Πειραιϊκής-Πατραϊκής

Άγαπητές μου φίλες,

ή έγκυμοσύνη είναι ή μεγάλη ώρα της γυναίκας. Αυτό μίν το ξεχνάτε ποτέ. Καί, πρό παντός, μίν άφίστετε τό μαζοό αυτό διάστημα της άναμονής να πάη χαμένο. Άσχοληθήτε με όσα θά χρειαστή τό μωρό, που σέ λίγο θα'ρθη στον κόσμο. Έτοιμάστε τη διάθεσί σας για τό καλωσόρισμα της καινούργιας ζωής, άρχίζοντας σιγά-σιγά να έτοιμάζετε τα πρώτα ρούχα, που θά χρειαστή τό βρέφος. Τα βαμβακερά ύφασματα προσφέρουν την έγγύση του υγιενότερου, πιά το ρούχα και τα σκεπάσματα, που θά περιβάλλουν τό βρέφος.

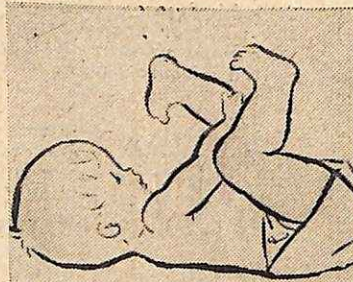
Άρχίστε σιγά-σιγά να έτοιμάζετε τα σεντονάκια, τις μαξιλαροθήκες και τις κουβερτούλες, που θά του εξασφαλίσουν ήρεμον ύπνο. Γι' αυτά τα είδη δέν ύπόρχει πρόβλημα έκλογής. Τα σεντόνια της ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ Νο 120, «Ιρλάνδα» και «Βικτώρια» είναι οι τοείς καλύτερες ποιότητες σεντονιών. Για τις μαξιλαροθήκες, τό λευκό πελάλι Νο 66 (πλ. 0,80, 0,90 και 1 μ.) καθώς και οι βατίστες, είναι

ύφασματα ιδεώδη, με μεγάλη άπορορητικότητα και λεπτή ύφή, που δέν κινδυνεύει ποτέ να πληγώση ή να έρεθίση τό προσωπάκι του μωρού. Ένα στρώμα σατινέ οινγέ ή ζακάρ από έλεκτό βαμβακερό — Πειραιϊκής - Πατραϊκής έπίσης — συμπληρώνει τις προϋποθέσεις του υγιενού ύπνου.

Άπό την πρώτη στιγμή, που τό άγόρι ή τό κοριτσάκι σας θά άντικουόη τό φως του ήλιου, θά άρχισή να έχη προβλήματα... ένδυματολογικά. Τόν πρώτο καιρό ή κομψότητα περιορίζεται βέβαια στο απλό σχήμα μιας πάνας, που μπορεί εύκολα να γίνη από χασέ πλ. 0,80, 0,90 ή 1 μέτρον της Πειραιϊκής - Πατραϊκής. Οι πάνες αυτές πληρούν όλους τους κανόνες της υγιεινής, είναι έλαφρές και άπαλές, με μεγάλη άπορορητικότητα, δέν πιέζουν τό μωρό και δέν έμποδίζουν την κυκλοφορία του αίματος. Άκόμη, χάρις στίς χαρακτηριστικές ιδιότητες του βαμβακιού, διατηρούνται ζεστές τό χειμώνα και δροσερές τό καλοκαίρι

και στεγνώνουν σέ πολύ σύντομο χρονικό διάστημα. Βεβαίως, άργότερα, τό καλό γούστο και ή πρωτοτυπία θά ζητήσουν τα δικαιώματά τους στα μικροσκοπικά φορεματάκια. Μίν άνησυχήστε διόλου. Μιά άτέλειωτη ποικιλία χρωμάτων, σχεδίων και ποιότητων, έχει έτοιμασθή ειδικά γι' αυτές τις περιπτώσεις, από τη μεγαλύτερη Βιομηχανία βαμβακερών της χώρας μας, την Πειραιϊκή-Πατραϊκή. Για τώρα τό χειμώνα μαλακές φανέλλες μονόχρωμες, έμπριμέ ή καρό με άπαλά χρώματα. Φορεματάκια με νομίτη και πολλές σοϋρες, που τα στολίζουν συνήθως άσπρα κεντητά γιακαδάκια, καμάνι της καινούργιας μητέρας, που βγάει τό παιδί της καθαρό

και στολισμένο περίπατο με τό καροτσάκι!

Με τό ίδια ύφασματα — τα λίγο πιο φθηνά ίσως — μπορείτε να στιάξετε και ζεστά ενδύματα νυχτιά. Έχετε δη βέβαια κάτι περιέργα νυχτικά — σακκούλες για τα μωρά, που, καθώς είναι κατασκευασμένα από ζεστή φανέλλα, παρέχουν τη βεβαιότητα πως τό παιδί δέ θά κρυώση, άκόμα κι' αν ξεσκεπαστή στον ύπνο του.

Την ίδια ευχρεία έπιλογής σάς προσφέρει ή Πειραιϊκή - Πατραϊκή και τό καλοκαίρι. Έμπριμέ βατίστες (πλ. 0,80 μ.) με ευγενικά, ευχάριστα χρώματα, πολύχρωμες όπαλίνες — που μπορούν να γαυριστούν με λευκή βατίστα κεντημένη — φορέματα, παντελονάκια και φουφουλίσες για τό σπύτι, τόν περίπατο και την έξοχή, από τόν πασίγνωστο τύπο ύφασματος «Διάνα» έβεργκέις.

Μίν ξεχνάτε ποτέ, πως για τό παιδί, τό φόρεμα άποτελεί τό πρώ-

το του παιχνίδι. Διασεδιάζει με τα χρώματά του, άναγνωρίζει στα σχήματα, που τό διακοσμούν τ'

γνώριμα από τόν μικρόκοσμό του άντικείμενα — σκυλάκια, ζώα, πουλιά, λουλούδια, παιχνίδια κλπ. — και από μικρό ξέρει να είναι ευτυχισμένο από την καλή του εμφάνισι. Γι' αυτό, ή Πειραιϊκή-Πατραϊκή, που σάς προσφέρει τό πιο υγιενό ύφασμα — τό βαμβάκερό — σάς δίνει και τη δυνατότητα της άνετης έκλογής σέ χρώματα και σχέδια.

Και κάτι άλλο: 'Ο καινούργιος άνθρωπος, που θά χαρίση στο σπυτικό σας ένα μικρό κομμάτι παραδείσου, θέλει τη δική του γωνιά! Μίν πάη ό νους σας σέ πολυέσδες παιδικές κρεβατοκάμαρες! Δημιουργήστε άπλως ένα χώρο μέσα στο δικό σας δωμάτιο. Έκει, μ' ένα παραβάν — σκελετός από ξύλο ύφασμα σουρωτό από ένα χαρούμενο έμπριμέ «Διάνα» — θά δημιουργηθή τό πρώτο δωμάτιο του παιδιού σας. Για τους πρώτους μήνες, δέ χρειάζεται τίποτ' άλλο από ένα τραπέζι πάνω στο όποιο θά γίνετα ή καθημερινή τουαλέτα του — μπάινο, άλλαγμα κλπ. — και μιά καλάθνια κούνια, που άρκετό καιρό μπορεί να τού χρησιμεύση για κρεβάτι. Ένα κάλυμμα του καλαθιού με δύο, τρία βολάν διαφορετικού ύφους από όπαλίνα και τελείωμα άσπρο δαντέλλα, είναι άρκετά για να κοιμηθή τό παιδί σας σαν βασιλόπουλο.

Μί' έγκυμείς χαρτέψοις

ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΒΑΜΒΑΚΟΣ Α.Ε.

Τραγωδίες της Ζήλειας

Μερικές από τις πιο χαρακτηριστικές περιπτώσεις

όμολόγησαν τό έγκλημά τους:

— Τη γυναίκα μου, είπε ό Γκοβούσης, από τόν καιρό που παντρευτήκαμε, δέν τη χώνευε ή μάνα μου. Τη ζήλευε παθολογικά και δέν την άφηνε σέ χωρό κλαρί. Γιατί είχε ζήσει άσχημα πριν γίνη γυναίκα μου. Όστόσο, ή Μεταξία ήξερε να φτιάχνη περίφημο

Μά ή γριά δέν άστεινόταν. Κι' ό Γκοβούσης συνέχισε:

— Άίντε, βοήθησε με, άχάιρεντε! μού φώναζε ή μάνα μου.

Κι' ένώ τη βοήθησα πραγματικά να βγάλουμε έξω στην αύλή τυλιγμένη με τό σχολή τη Μεταξία, που από τό φόβο της είχε λιποθυμήσει.

Τό θύμα της παθολογικής ζήλειας του Σ. Πέτρου, ή δύστυχη Οδυσσάνια Τσαγκαράτου, με τό σύζυγό της Δημήτριο που βρίσκεται στη Γερμανία.

κιδωνόπαστο και τα λουκούμα έπίσης που έφτιαχνε γινόντουσαν άνάσταστα από τους έκδρομους και όλους εκείνους που έπισκεπτονταν τό Λεονίδιο. Με τη Μεταξία άπέκτησα δύο κορίτσια. Τό ένα θάμωσ πέθανε. Τελευταία, ή γυναίκα μου έμεινε έγκυος. Είχα την έντύπωση, όστόσο, ότι δέν ήταν δικό μου τό παιδί. Έτσι την πήγα σ' ένα γιατρό στο Άγος, μήπως τυχόν και γίνη διαζοχή. Γυρίσαμε, τέλος, στο Λεονίδιο και πήγαμε στο σπίτι της μάνας μου, να πάρουμε τό παιδί, που της είχε άρρίσει. Καθήσαμε και φάγαμε. Μετά τό φαγητό, ή γυναίκα μου έάπλωσε λίγο στο κρεβάτι, γιατί ήταν κουρασμένη... Τότε ή μάνα μου πήρε ένα σχοινί 15 μέτρα, κι' ήθελε πάλι μέσα στην κούνια. ή Μεταξία, στο μεταξύ, είχε σηκωθεί από τό κρεβάτι.

ή Σταυρούλα, λοιπόν, πήρε μιά ροζιά και της την πέρασε στο σώμα της, αλφειαστικά, κι' ύστερα άρχισε να την τυλίγη.

— Τί κάνεις, μάνα; άπαρούσε εκείνη. Τρελλάθηκες; Τί άστεια είναι αυτή; Πάλι θέλεις να με φοβίσης;

«Έχασα να σάς πώ, ότι προηγουμένως την είχαμε νύψει, όταν ήταν έπαλσιμενη στο κρεβάτι, για να ξεκουραστή καλύτερα... Αυτά τα ρούχα της τα βάλαμε κοντά στη στένα. Έπειτα οίσαμε τό σώμα της στην ύδατοδεξαμενή. ή μάνα μου είχε κάνει καλά τους ύπολογισμούς της. Λογάρωζε να οίξουμε στο νερό τη Μεταξία. Τό σχοινί θά ξεδιπλωνόταν κατόπιν ή έτσι θά την τραβούσαμε πάλι άπάνω. Μά τό σχοινί, καθώς κατέβαινε με τό βάρος του σώματος της Μεταξίας, τριφτήκε στο στόμιο της στένας και κόπηκε. Έτσι τό περισσότερο έμεινε τυλιγμένο γύρω από τό σώμα της...»

Τό ίδιο βοάδι της συλλήψεώς τους έδωσε και τους δύο έγκλημάτισ στο τιμήμα της Χωροφυλακής. Ήταν πολύ άγρια. Είχε διακοπή ή παροχή του ρεύματος. Με τό φως μιας λάμπας πετρελαίου σιτίστηκαμε πολλές ώρες μαζί τους. Μάλλον και βοιζόντουσαν έντρονα και γυός. ή Σταυρούλα έλεγε:

— Κακούργε, δέ σου μιλάει καθόλου τό γάλα, που σου έδωσα:

Πας να μπλέξης και τη μάνα σου στο έγκλημά σου;

— Σά δέν ντρέπεται, βοέ γριά! της έλεγε ό αντίστιος γυός της. Έσύ δέ φραγώθηκες να τη σκοτώσουμε, γιατί τη ζήλευες κι' ήθελες να της φάς και τό σπύτι, που έχτισε ή κακομοίρα, δουλεύοντας σκληρά; Έσύ δέν ήθελες να τη βγάλης από τη μέση, για να με ξαναπαντρεύσης;

Έξακριβώθηκε άκόμη, ότι τό σημείωμα, που βοέθηκε πάνω στις παντόφλες της κοντά στην ύδατοδεξαμενή, τό είχαν γράψει οι ίδιοι και είχαν βάλε την ύπογραφή της Μεταξίας. Πρόσθεσαν μάλιστα και τό έξή, που είχε πονηρήσει την προανάκρισι: «Τό Μηστο (τό σύζυγό της) να μίν τον περάξετε, γιατί δέ φταίει καθόλου!»...

Ό ύπομώρχος κ. Β. Νικολόπουλος, όστόσο, από την πρώτη στιγμή, διαπίστωσε, ότι έπρόκειτο για ένα άνατορειαστικό έγκλημα, κι' έτσι άποκαλύφθηκε όλη αυτή ή τραγωδία.

Ένα άλλο φοβερό δογμα ζήλειας ήταν κι' αυτό που έγινε στη Νέα Μάκρη: 'Ο άρχιφυλάκας Άναστάσιος Π. Παυλίδης σκότωσε τη γυναίκα του Δέσποινα, τό γένος 'Ιω. Σωτηρίου, και κατόπιν αυτοκτόνησε, με τό ίδιο πιστόλι, με μιά σφαίρα στον κόρταρο.

Ό Παυλίδης είχε παντρευτή τη Σωτηρίου στις 10 Μαΐου 1957. Είχαν άποκτήσει ένα χαριτωμένο κοριτσάκι. Τό ζεύγος είχε έγκατασταθή στο σπίτι της μητρούς του Παυλίδη, στην όδο Τραπεζούντας 3. Μά δέν άργησαν να παρουσιασθούν τα πρώτα σύννεφα. ή Δέσποινα μάλλον με την πεθερά της. Δημιουργούντο ένα πλήθος παρεξηγήσεων με τόν άντρα της, γιατί ήταν όμορφη κι' έκείνος τη ζήλευε παθολογικά. Τέλος, ή Δέσποινα άπεφάσισε να εγκαταλείψη τη συνημική στέγη και να ζήση με τόν πατέρα της, στο σπίτι του, στη Νέα Μάκρη. Πέρασε έτσι λίγος καιρός. Μά ό Παυλίδης δέ μπορούσε να ξεχάσει τη σκηνή του. Άόχισε να την παρακολούθη και να προσπαθή να την πείση να γυρίση και πάλι κοντά του. Έπεσαν στη μέση κι' οι συγγενείς και προσπάθησαν να τούς λογικώσουν. Τέλος, κι' οι δύο τους πήραν την άκόλουθη απόφασι: ή Δέσποινα με τό παιδί τους θά έμεινε στο σπίτι του πατέρα της. Σ' αυτό θά μπορούσε να πηγαίνη και να ζή μαζί τους δύο-τρείς μέρες τη βδομάδα ό Παυλίδης, μέχρι να τακτοποιηθούν σ' ένα δικό τους σπίτι...

Κι' έτσι πραγματικά έγινε. Μά ό Παυλίδης άόχησε να έννευσιέται μ' αυτό τό διπλό σπίτι. Πότε να μείνη στη μητρού του και πότε στη γυναίκα του. Έπειτα, έίλενε τη Δέσποινα. Τέσπερος άκόμη, γιατί με τα δύο σπίτια είχε νομιασεί οικονομήσει. Κι' έτσι ό δύστυχος τρελλάθηκε!

Ένα πρωί, στο σπίτι του πεθερού του, στη Νέα Μάκρη, άκούστηκαν δύο πυροβολισμοί. Ό Παυλίδης, σέ μιά στιγμή που ή γυναίκα του τού πήγε στο κρεβάτι τό σπύτι, τη σκότωσε κι' ύστερα αυτοκτόνησε... Κι' έτσι γράφτηκε τό τέλος κι' αυτού του δογματος της ζήλειας.

Θ. ΑΡΑΚΟΣ

Η ΦΩΝΗ ἀκούστηκε ἀπὸ κάτω:
— Κάνε γρήγορα, λοιπόν, Ζαφείρα. Ὅρα
τὴν ὥρα θάρσθαι ὁ ἀρραβωνιαστικός σου, ὁ Γιάν-
νης, νὰ εἰ πάρη νὰ πᾶτε στὴν ἐκκλησία. Κάνε
γρήγορα...
— Κοντεύω, μάννα μου. Σὲ λίγο θὰ εἶμαι ἐ-
τοιμην...

[illegible]

— Ἰσως και να τρώμαζε, είπε. Λένε πώς έδω
τριγυρως ήρθαν κάτι ταγιγανίτοι. Είναι δυο μήνες
τάρα, μά έγω δέν έτυχε να δώ κανένα.
Ο Γκιάννης Κυπριατίσης αναστέναξε παράξενα.
— Καλύτερα να μη σου τύχει να δής, άποκρι-
θηκε. Θές να σε πάω παρακάτω;
— Αν θέλεις.

— «Αν θέλεις...» παρακαλώ;
— Τὸ ἀρχοντόπουλο τὴ συνόδεψε κάμποσο δρόμο.
«Ύστερα ἔκανε νὰ φύγῃ. Ἡ Ζαφειρά τοῦ ἄπλωσε
τὸ χέρι τῆς.
— Σ', εὐχαριστῶ, ψιθύρισε. Κάθε Τετάρτη πη-
γαίνω μόνη μου στὴν Ἁγία Παρασκευή. Τὸ ἐξω-
τάκι.» Ἰσως νὰ ἐξασομίζονε πάλι καμμιὰ φορά.
— Ὁ Γιάννης στάθηκε. Τὸ ἐλέμημα τοῦ γάμπου, ἐλ-
ειψήσῃ.

δικό της. Τότε σταύθηκε. Το βλέμμα του χάρδνε το
— Έισαι πολύ μορφοη, της είπε. Καί θάθελα
νά σέ βλέπω κάθε μέρα. Μά αν ήξερες τί μου
συμβαίνει, δέ θάθελες νά μέ ξαναβίης στά μάτια
σου. Γι' αὐτό καλύτερα νά φύγω.
— Ἡ Ζαφειρά ὅμως εἶπε ὀλο τοῦ θάρρους.
Τό θάρρος της ἐρωτεύθηκε, πού δέν λογαριάζει
τίποτε. Τὸν ἔπιασε ὅπ' τοῦ μπράτσου καὶ τὸν κύτ.
τάξε μέ λατρεία.

ταξε με λατρεία.

κλήρωσιν ἀπὸ τῆ συνάντησίν τοὺς ἐκείνην, ὅταν μὴ Κιρκασία ἀπέμνησεν χιτῶνος ἢ πόρτας καὶ τὸ παλ. ληκάρ. μὴκεν χαμογελῶντας. Τὸν εἶδε ἡ Βλασα. σαινα κ' ἡ ἀντιματ' ἐπὶ ματ' ἵππων. Τὸν εἶδε κ' ἡ Ζαφείρα καὶ κόνεψε τὴν ἀποθυμίαν. Τὸ ἀρχόντο. ποῦλο δὲ χασίχη σὲ λόγια. Στάθηκε μπροστὸς στὴ χίρρα μὲ τὸ χέρι στὸ στήθος.

— Ἐρῶ πῶς ἔπρεπε νὰ σοῦ στείλω τοὺς δικούς σου, τῆς εἶπε, Ἄλλα προτίμησα νάρθω ἐγὼ ὁ ἴδιος καὶ νὰ ζητήσω νὰ μοῦ δώσης τὴν θυγατέρα σου. Ἡ Ζαφείρα μὴ φορᾷ μὲ θέλει. Ἄν μὲ θέλῃς κ' ἡ Χορ, τότε δὲ σοῦ στείλω τὸν πατέρα καὶ τὴ μάνα μου, γιὰ νὰ κανονίσουμε τὰ ἐπίσημα ἀρραβωνίσματα.

— Βλῆσασαι ἀναστέντασε μ' ἀνακούφισι.
— Γιατί νὰ μὴ σὲ θέλω, γιὰ μού; ἔκανε καὶ τὰ
μάτια της δοῦρκουσι. Ποῦ θάβρω καλύτερο γὰρ
πρὸ ἀπὸ σένα γιὰ τὴ μονοθυγάτερὰ μου;
Βῆλκε ἡ γυνὴ γιὰ νὰ πάη νὰ φέρῃ τὰ γλυκὰ
καὶ νὰ φτιάξῃ τὸν καφέ, γιὰ νὰ τὸν φιλέωσιν κι'
ὁ Γιάννης μὲ τὴ Ζαφειρά ἔμειναν μόνοι. Τότε τὸ
ἀρχοντοπούλου τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴ φίλησε,
τὴς εἶπε λόγια τρυφερά καὶ τὴς ὀρκίστηκε πὺς
θα τὴν κἀνὲ εὐτυχισμένη. Μόνο πού ἔπρεπε νὰ
τὴς φανερώσῃ κατὶ κρυφῷ, προτοῦ τὸ μῆθε ἀπὸ
ἀλλοῦς: Τρεῖς δόλιχονηρς μῆνες ἦταν πεμπεύ-
μεν μὲ μιὰ τογγάννα. Πῆγαυε τότε τσαντήρη της
κι' ἔμεινε ὡς τὸ πρῶτ. Δὲν τὴν ἀγαποῦσε, κι' ἐνὼ
ἔφευγε ἀπ' τὸ πλῆθς της, κι' ἔλεγε πὺς δὲ θὰ εἶ-
να, νασπαθίτὸ πόδι του ἐκεῖ, τὴν ἄλλῃ μέρᾳ κιάλας
ἔτρεχε νὰ τὴ ὀρῇ καὶ νὰ κυλιστῇ μαζί της στὰ
βράχια καὶ στρωσιβία της. * Ἦταν σὰ νὰ εἶχε μα-
γνήτῃ καὶ τὸν τραβοῦσε ἀδιάκοπα κοντὰ της.

— Χτες όμως έφτασε αδιάσπαστα κόνινα της, χιες το παλληκάρη. Της έπαια πως πρέπει να χωρίσουμε, γιατί απογράφει να παντρευτεί. Δέ που έκανε καμμία σκηνή. Γέλασε μόνο κι άναστήκωσε τους όμους της σά να μνή τη ένοιασε για το χωρισμό της. Έτσι, σήμερα, η παύλη έμαθα πώς όλοκληρο το καροβάκι πήρε τα σπυρία του κι έφυγε άπ' τα Μέγαρα. Κι' έγώ έσπευσα κοντά του, για να δέ ζητήσω γυνάικα μου. Πρώτα όμως ήθελα να σου πώ την άλήθεια, για να μνήν...

Η Ζαφείρα τού έκλεισε τρυφερά το στόμα μέ την παλάμη της.

— Δὲν ἔχω νὰ σοῦ πῶ τίποτε, ψιθύρισε. "Ἦσουν ἐλεύθερος νὰ πᾶς ὅπου θέλεις καὶ μ' ὅποια θέλεις. Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα μονάχα ἡ ἀγάπη μας θὰ ὑπάρ-

— Μιλήσου μου, τὸν παρακάλεσε. Πές μου αὐτὸ πὺν θέ θάσαιεν. Κάποτε, τώρα ἡμῶναι παῖδια παίζουμε καὶ λέγαμε ἕνα ἀπὸ τὰς ἱστορίας μὲ δράκους καὶ στοιχία. Γιατί, τώρα εἰς τὴν ἀνοίγει τὴν καρδιά σου; Καὶ ἄνθρωποι θὰ σκότωσες, γιὰ μὲνα θὰ εἶσαι πάντα αὐτὸς πού ἀ...
 «Ἀφῆσε τὴ φῶσι τὴν σὴν ἐπὶ μέση καὶ χαμῶσε τὸ κεράλι τὴν ντροπισμένη. Γιατί ἐφανκίκα κατά-
 λατὴ πᾶς εἶχε πὶ πολλὰ περισσότερα ἀπ' ὅσα ἔ-
 πρεπε. Ὡμως τὸ ἀρχοντοπούλο τὴν σήκωσε τὸ
 πρόσωπον αὐτὸν τὸ χερί κ' ἄφησε πάλι τὴ ματιά του
 νά πλανηθῇ ἐπὶ γλυκίαν μορφή της.
 — Ὡστε ἴδ' ἔτι καὶ τὴν ἑλπίδα σου...»

ἀκούσας σὺν ἀπομυστρῇ μουσική. Πῶς δὲν τὸ κατὰ λαὸν λοιπὸν τόσο καιρὸ; Πῶς ἄφρα τὸν ἐαυτό μου γὰ πέσει τόσο χαμηλά;

• Ο Γιάννης κἀπὸς ἐπὶ μὰ πέτρα κ' ἀπόμεινε βουβός. Τὸ δειλὸν κατέβαινε χροῦνο. Ἀρίστε, ρὰ ὁ κόλπος τῆς Ἑλευσίνας, ἀπλωθόνταν ἡσυχός.

• Ἡ Ζαφειρά γονάτισε στὰ πόδια του.

— Είπαμε, γυναικίς, στα πόδια του.
— Είπα, πρεζέλι, του έλεπε. “Αν νὰς διη κανένα
μάτι τους δὲν μας, θὰ γίνουμε θούκινο στὸ χω-
ριό. Ἀλλὰ δὲ μὲ νοιάζει τίποτε. Τώρα ποὺ ἔμα-
θες τὸ μυστικὸ τῆς ἀντρὸς μου γιὰ μὲνὰ δὲ κό-
σμος ἄλλωστε ὄχι.”
— Κι ἐσύ. Ἐγὼ μὴ φορά θὰ κάπνισα πὲν ἀγαπήσης
μὲνὰ νάρθης ἀνὰ χτυπήσης τὴν περιμένω. Θὰ περι-
μὼν καὶ νὰ μὲ ζητήσεις ἀπ’ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ
χωρὶς τὴν εὐτυχία, γιατί κι’ ἐσύ θὰ μὲ ποὺ χαρί-
σης τὴ δική σου.

“Ἐφυγε ἡ Ζαφειρα, πήγε στο σπίτι της καὶ κλει-
στηκεν στὴν κἀμάρα της. “Ἐνοιαὺ τόσο παράξενα
τὸν ἑαυτοῦ της, ὥστε ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ δὲν
κατέβηκε νὰ φάῃ μὲ τὴ μητέρα της. Ἀνησυχῶσε
κεῖνη κ' ἔστρεψε κοντά της, γιὰ νὰ μᾶθῃ τὴ συμ-
βαίνει. Μὰ τὴ ἔβρικε νὰ κάθεται στὸ ἀνοιχτὸ πα-
ραθυρίο της καὶ νὰ ρευεῖ, κ' ἔκταξεν, κ' ἔκταξεν μακριὰ
τὴ θάλασσα. Ἀπλῶς ἡ Βλῆσσανινὰ τὸ χέρι της
καὶ τὴς γάγγεινε τὰ μαλλιά.”

— Τη χάρησε να μαλλιάει.
— Τι έχεις, κορίτσι μου; τή ρώτησε και κάθισε σιμά της. Τή σκέφτεσαι;
“Έπρεσε στην αγκαλιά της ή νέα και κλαίγοντας από εύτυχία, της τ’ άφηνήθηκε όλα, όπως έβγιναν. Ή χήρα χαμογέλασε.
— Και γιατί δέ μου τό ειπες τόσον καιρό; τή

μάλιστα. Γιατί μου τού ειπες τσούν καιρό; τη
 μνησιν καμιά ξένη; Η μάνα του Γιάννη είναι
 φίληνδρα μου. Κι' ο πατέρας σου, ήταν φίλος
 στενός με τόν πατέρα του. Τάχα δεν τζόσεως αυτό;
 — Τζόσεω, μάνα, μακ' δέν ήθελα να στείλεις προ-
 ξενεί. Έλεγα να με προσέχει μόνος του ο Γιάν-
 νης και να μ' ἀγαπάει. Και να πού με πρόδεξε
 Μά και πάλι δέ θέλω να πᾶς στη μάνα του. Ίσως
 έρρη μόνος του να με ζήτηση.

Κι' ὁ Γιάννης ἦρθε. Εἶχε περάσει μῆνας ὀλό-

χη. "Όλα τ' άλλα δὲν ἔχουν σημασία.
Αὐτὰ συλλογιζόταν τώρα ἡ Ζαφείρα κλεισμένη
στὴν κάμαρά της, καθὼς περίμενε τὸν ἐρχομὸ
τοῦ Γιάννη, γιὰ νὰ πᾶνε μαζὶ στὴ λειτουργία.
«Ἐν τῷ μεταξύ —γράφει ὁ Δ. Βλαστάκης στὸ

περιοδικό «Εβδομάς» της 17ης Νοεμβρίου 1869-
έρροδισεν ή αύγη, έσημαναν οι καμπάνες, οι δρό-
μοι τού χωριού ήρχισαν να προσλαμβάνουν κά-
ποιαν ζώνη και να δομώδουν υπό τόν μουσθηριώδη
θόρυβον της πρωϊνής εξέγερσεως, εξήμερσεν, α-
νέτειλεν ό ήλιος. Καί ό Ίωάννης Κυπαρίσσης έν
τούτοις δέν έσπιντο. Καί ήν δέν έσπιντο.

τοὺς δὲν εἶπεν· Καὶ αὐτὸς ὡς ἐλάλησεν τὰς ἀποφάσεις ταύτας, ἔβλεπε πάλιν ἐπὶ τοὺς μαθητάς· καὶ οὗτοι ἐκείνην τὴν ὥραν ἐπέστρεψαν ἐπὶ τὴν πόλιν, καὶ ᾤκησαν ἐκεῖ· καὶ ἦρχοντες τῆς ἐκκλησίας ἦσαν πάντες· καὶ οὐκ ἦν χωρὶς αὐτῶν ἕως τῆς ἡμέρας ταύτης· καὶ οὐκ ἦν χωρὶς αὐτῶν ἕως τῆς ἡμέρας ταύτης· καὶ οὐκ ἦν χωρὶς αὐτῶν ἕως τῆς ἡμέρας ταύτης.

τὸν ἀνιστῆρα τὴν ἐρχομένην, ἔβλεπε τὰ πλῆθη τῶν χωρικῶν μὲ τὶς καινούργιες τῶν πορεσιᾶς, τὶς ὀλοκθάρεις πουστανέλλες, τὰ πριζόντα τσαρούχια μὲ τὶς μεγάλας φούντες, νὰ περνοῦν κάτω ἀπὸ τὸ σπιτί της, συνοδεύοντες εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὶς γυναῖκες τῶν, ὁ ὅποιες, λαμπροστολισμένες καὶ αὐτὲς ἐβάδιζαν μὲ κάποιαν ὑπερηφάνειαν εἰς τὸ πλεῖστον τῶν ἀνδρῶν τῶν.

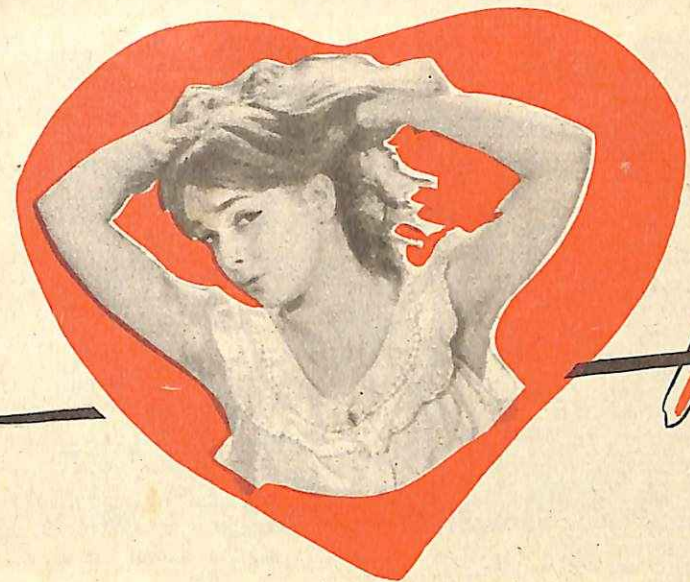
«Έπρεζε χαρούμενη η Ζαφείρα ν' ανοίξει, μα αντί για τὸ Γιάννη, εἶδε ἕνα νειτονόπουλο, ποῦ τῆς ἔβωσε ἕνα σημεῖωμα. Ἡ νέα τὸ ἀνοίγει διαστικὰ καὶ τὸ διάβασε. Τὸ χρώμα τῆς κόπτης. Τὰ χεῖλη τῆς ἀσπρίσαν. Καὶ τὰ μάτια τῆς, τὰ πανέμορφα ἔκλειαν ἀπὸ τὸν πόνο.»

έκείνα μάτια της θόλωσαν, όχι από δάκρυα, μα από μια αναπάνταχητα ταραχή. "Έτρεξε η Βλάνσα να κοντά της και η ρώτησε να μάθει τι συμβαίνει. Ή κοπέλλα της χαμογέλασε παράξενα και χωρίς ν' αποκριθεί, ανέβηκε τη σκάλα και κλείστηκε στην κάμαρα της. Κι' όσπου να κλοκατα-

υπέθεσε στην καμάρια της. Κι' όψου να καλοκαταλήξει ή μάνα της τι γίνεται, άκουσε μιιά πιστολιά. Λαχανιασμένη, με την ψυχή γεμάτη από μαύρα προαισθήματα, άνοιξε την πόρτα της θυγατέρας. Και τότε είδε: Είσε τη Ζαφείρα ελαφλωμένη στο κρεβάτι της κρατώντας μιιά πιστολά του πατέρα της. Άπο τά κατάλευκα στήθη της, έτρεχε ένα ρυγί σίαια

Ἦν πεντάκι σίμα.
Ἡ πρωτόμορφη ἀρχοντοπούλα εἶχε αὐτοκτονή-
σει. Τὴν ἴδια στιγμήν ὁ Γιάννης Κυπαρισσίας ἔπρε-
ψε, καθάλας στ' ὄλογό του, σὸ δρόμο πρὸς τὴ
Λειβωδία. Πήγαινε νὰ συναντήσῃ τὴν ταίγιχά του,
ποῦ τόσο πόνε εἶχε μαγεψέῃ. Καὶ τὸ σημεῖωμα πού
εἶχε στείλει τὴ Ζωφελία, ἦταν τὸ ἀποκαρτεσιστῆ-
ν γράμμα του. Ἔτσι, τὸ πραγματικὸ εἰδύλλιο τῶν
Μαζάρων, ἔκλεισε γιὰ πάντα τὴ μαύρη του αὐ-
τιά...

λαία...

Το αγροτικό

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΑΛΕΚΑ : ANNA ΦΟΝΣΟΥ
ΔΗΜΗΤΡΗΣ : ΑΛΕΚΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΚΗΣ
ΜΠΛΑΝΣ : ΔΑΜΠΡΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΡΑΣ
TZENH : ΑΛΙΚΗ ΓΕΩΡΓΟΥΛΑ
ΜΠΟΥΜΠΟΥ : ΑΛΕΚΑ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ
ΡΙΡΗΣ : ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΚΙΟΝΑΚΗΣ

Σενάριο: Γ. ΔΑΔΙΑΝΙΔΗ * Μουσική: ΤΑΚΗ ΜΩΡΑΚΗ * Σκηνοθεσία: * ΝΤΙΜΗ ΔΑΔΗΡΑ * Παραγωγή: Ι. ΚΑΡΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

5ου ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Ἀλέκα, ἓνα κορίτσι με ἀγορίστικους τρόπους, τοῦ ὅλοιο τῆ φα-
νάζουνο «Ἀλέκο» παίζει μαζί με ἄλλα παιδιά παδόσφαιρο, κάτω ἀπὸ
τὸ παράθυρο τοῦ Δημήτρη, τοῦ πῦγε στὴν Αἴγυια, γιὰ νὰ βρῇ παν-
χία καὶ νὰ μελετᾷ ποικιλιομενοὺς νὰ πᾶν τὸ διπλωμάτιο του. Βλέπον-

τας πώς οι συστάσεις και οι φωνές του δε φέρνουν κανένα αποτέλεσμα, ο Δημήτριος κατεβήκε με άγριες διαθέσεις. Παίρνει τη μπαλόνια, μά η Άλκα του πιάνει το πόδι και τον αναγκάζει να κυλιστεί μαζί της στο χώμα. Την άλλη μέρα, όμως συμφιλιώνονται και η Άλκα δίνει τα τρία τα παιδιά που ένοχούν το Δημήτριο.

Ἀποὺ μὲ χίλιες δυσκολίες καταρθώνει νὰ πείσῃ τὰ πα'διά νὰ διαλυθοῦν, ἢ Ἀλέκα σιάσχηται καὶ μπαίνει στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Δημήτρη.

— Τί θεὸς ἐσὺ ἐδίδω; τὴν πρωτάει ἡ κυρὰ Μαρία.
— Τὸ Δημήτριον.

— Δὲν ξέρω, γιατί;
— Γιὰ νὰ συμπαυθεῖτε καιμιάτι...
Ἡ Ἀλέκα φεύγει τρέχοντας γιὰ τὴν παραλία, ὅπου βρίσκει τὴ
Τζένη μὲ τὸ Δημήτρη, ποὺ καθνόντι στὸ «Αἰάκειο», καὶ διακόπτει μὲ
τὴν παρουσία τῆς μιᾶς πολὺ τρυφερῆς συζήτησι.

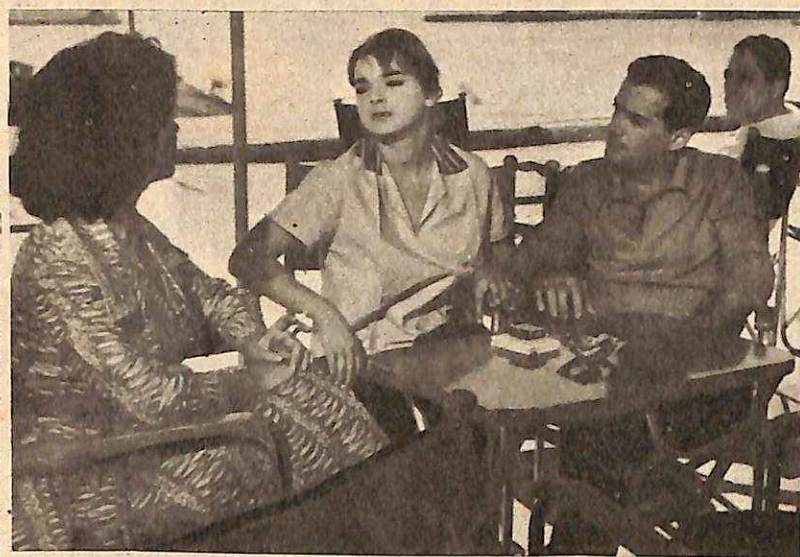

— Δεν είναι εδώ. Έφυγαν με την ξαδέρφη σου... Κατηφόρησαν κατά την παραλία... Δέ μου λές, παίρνει γιόρτιμα από τον άρραβωνιαστικό της η ξαδέρφη σου η κόρη;

— "Α... Τίποτης... 'Ο πατέρας σου πότε θάρρη με τὸ καλό;

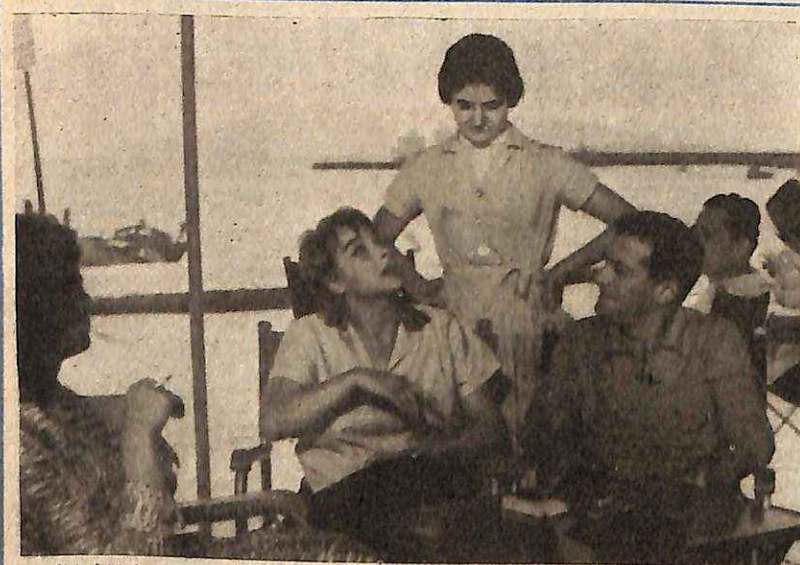
— «Α, εδῶ εἰσθε θεοί; Ἐσάγα τὸν κόσμον καὶ σὰς φαίνω.
Λέγοντας αὐτὰ ἡ Ἀλέκα βλέπει τὸ Δημήτριο καὶ τραβάει τὸ χεῖρ
του, ποῦ κρατοῦσε τὸ χεῖρ τῆς Τζένης.
— Τί συμβαίνει, Ἀλέκα; τὴ ρωτᾷ; φανερά ἐκνευρισμένη ἡ ἐξα-
δέλφῃ της. Θέλει τίποτα;

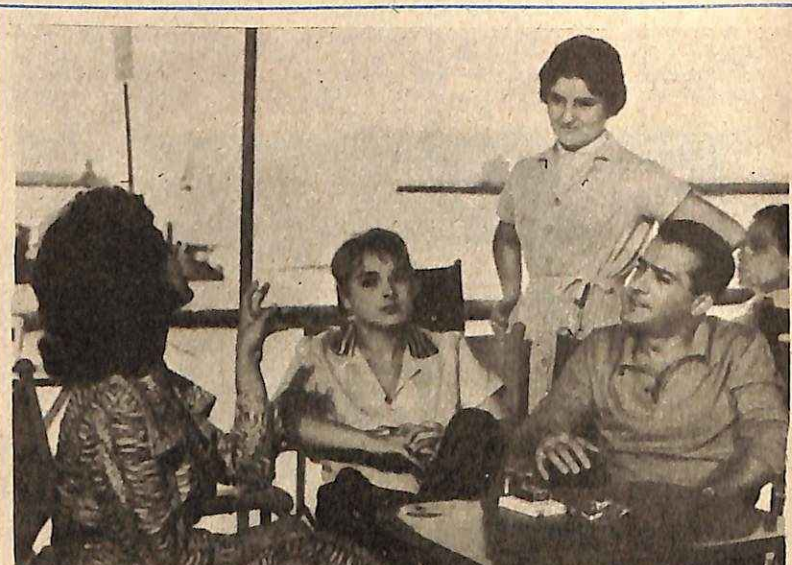
— Όχι, τίποτα. Παρέα θέλω.
 — Ο Δημήτρης, χαμογελά ενώ η Τζένη δεν κινεί τη δυσανεμία της.
 — Μά γιατί δε μου λέτε να καθήσω;
 — Ήμουν έτοιμος να στο πω, λέει ο Δημήτρης... Καθήσε.

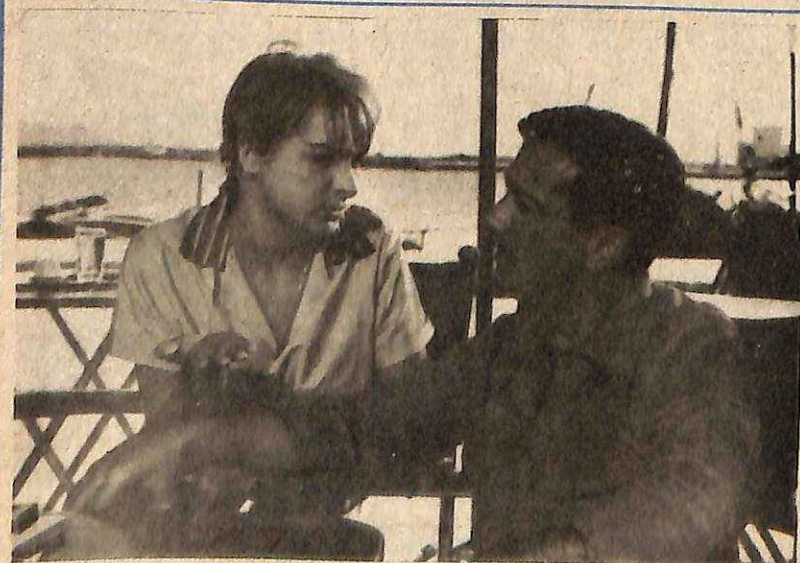
— Η 'Αλέκα βάζει ένα κάθισμα ανάμεσά τους και κάθεται πλάι στο Δημήτρη, που τον απομακρύνει έτσι από την Τζένη.
 — Η Τζένη νευρισμένη ανάδει ένα τσιγάρο.
 — Όρα, από δω βλέπω και τη θάλασσα! Τί θα με κεράσετε;
 — Ό,τι θέλεις, προθυμοποιείται ο Δημήτρης.

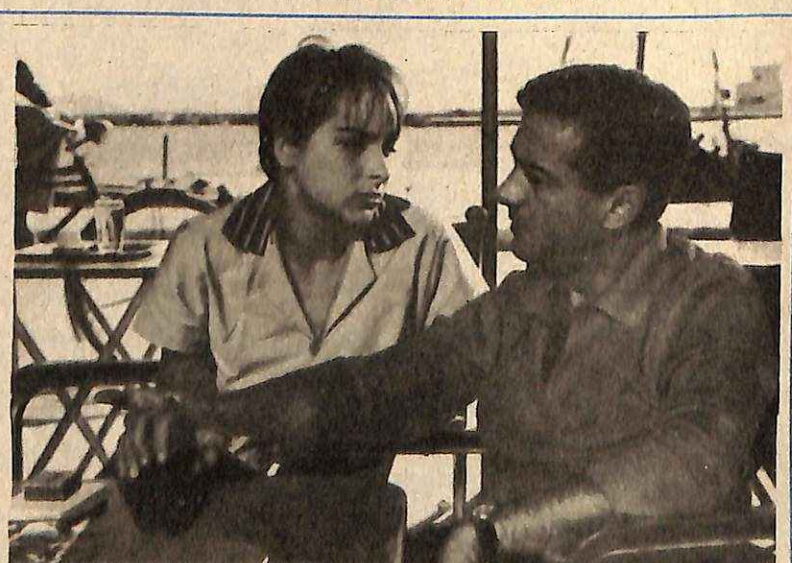
— Η 'Αλέκα χτυπάει δυνατά παλαμάκια και φωνάζει:
 — Γκαρσόν!... Γκαρσόν!...
 — Από μία διπλανή παρέα παραθεριστών όλοι γυαίζουν και την κυττάζουν. Αυτό ενοχλεί την Τζένη:
 — Πιο σιγά. Δεν ντρέπεται;... Μας κυττάζει ο κόσμος.

— Η 'Αλέκα βγάζει τη γλώσσα σ' αυτούς, που την κυττάζουν κι' ύστερα παίρνει ύφος άξιοπρεπές.
 — Τί θα πάρετε; ρωτάει ο Δημήτρης.
 — Μιά πάστα παρακαλώ, λέει η Τζένη.
 — Κι' εγώ μία πάστα, παρακαλώ, λέει και η 'Αλέκα.

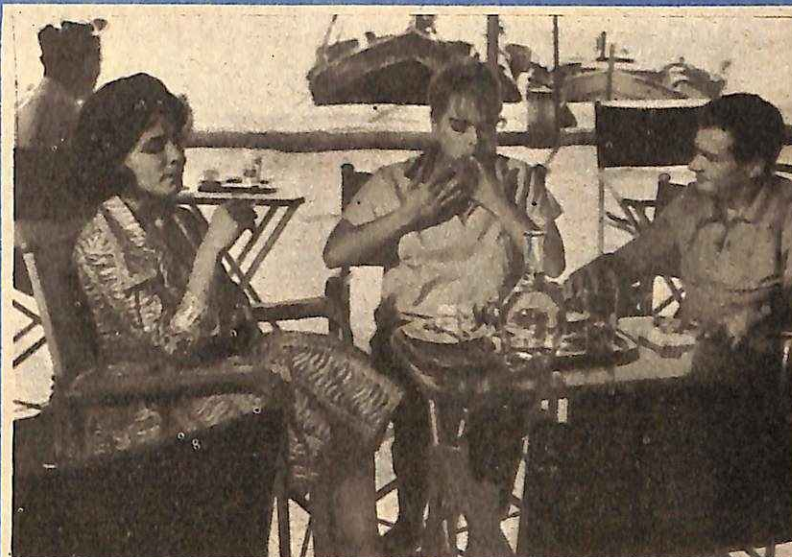
Μιμείται την έκφραση της Τζένης, μα ύστερα προσθέτει λαίμαργα:
 — Και να είναι μεγάλη!...
 Τό γκαρσόνι φεύγει και η 'Αλέκα κυττάζει μία τ'ο Δημήτρη και μία τ'ο Τζένη, που βρίσκονται σε άμνηχανία.
 — Μά γιατί δε λέτε τίποτα; ρωτάει.

— ...Έτσι μουγοί μένατε τόσο ώρα;
 — Αύτά, που λέγαμε, έσύ δε μπορείς να τα καταλάβεις.
 — Τότε να πούμε κάτι άλλο... Ξέρεις, Δημήτρη, πήγα στο σπίτι σου. Ήταν απ' έξω κάτι παιδιά, που έκαναν φασαρία και τσάνωξα, γιατί νόμιζα πως διάβαζες...

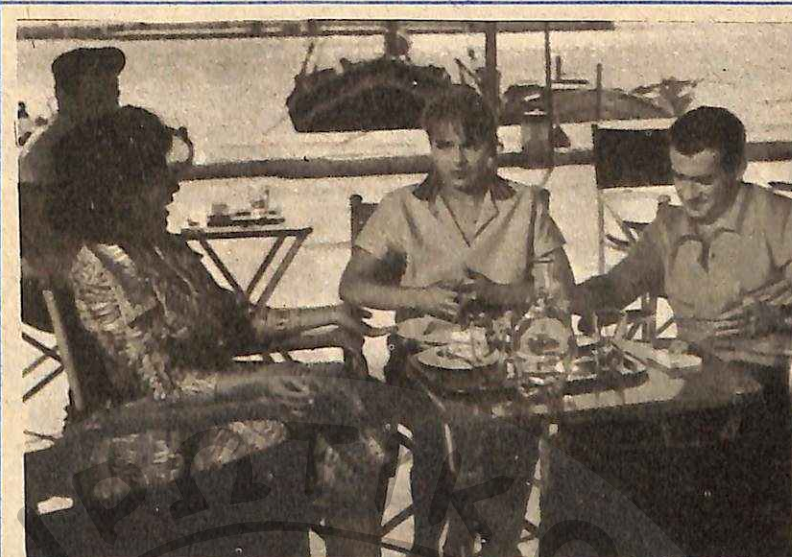
— Μη!... "Αρχισες βλέπω να φροντίζεις για την ήσυχία μου. Φτάνει στο μεταξύ η σερβιτόρα και βάζει το δίσκο στο τραπέζι.
 — Η 'Αλέκα κυττάζει την πάστα της και φωνάζει:
 — Τόσο μικρή;
 — Η Τζένη της κάνει νόημα να πάει.

— Η σερβιτόρα χαμογελά και φεύγει. Η 'Αλέκα πιάνει την πάστα με το χέρι και κάνει να τη φάει. Η Τζένη όμως τη σκουντάει με τρόπο. Η πάστα πέφτει πάνω στο τραπέζι και η 'Αλέκα γκρινιάζοντας την πιάνει και την ξαναβάζει στο πιατάκι.
 Γυρίζει ύστερα προς το Δημήτρη και του χαμογελάει χαζά.

— Η Τζένη παίρνει επιδεικτικά το πιατάκι της στο χέρι κι' αρχίζει να τρώει. Η 'Αλέκα προσπαθεί να τη μιμηθεί.
 — Μπορώ, 'Αλέκα, λέει η Τζένη. Έτσι τρώνε την πάστα τους!
 — Ενώ όμως η 'Αλέκα αγωνίζεται να κόψει ευγενικά την πάστα της, της γλυστράει από το πιάτο και πέφτει στο χάμα.

— Ορίστε! Μούπεσε! Τί κατάλαβες τώρα που σκουντάρες, Πάει η πάστα μου. Δε μ' άφινες να τη φάω με την ήσυχία μου, όπως έρω εγώ...
 — Να σ' άφισω να τη φας με τα χέρια; Τρελλάθηκες; Να μας κοροϊδεύει ο κόσμος;

— Να τον βρώσω εγώ τον κυμμο.
 — Ο Δημήτρης παραγγέλλει μία νέα πάστα για την 'Αλέκα, ενώ η εξαδέλφη της συνεχίζει το μάθημα:
 — Δεν είσαι πια μωρό, πρέπει να μάθεις τρόπους.
 — Η καινούργια πάστα φτάνει και η 'Αλέκα την πιάνει με το χέρι.

Σε μία στιγμή η Τζένη βλέπει την 'Αλέκα έτοιμη να σκουπίσει τα δάκτυλά της στο μπλουζάκι της και φωνάζει:
 — Μη!...
 — Α, ναι, δεν κάνει.
 — Τί φοίκη! Οσέ μου... λέει με άπελτισία η Τζένη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Σε αναζήτηση του γαμπρού!

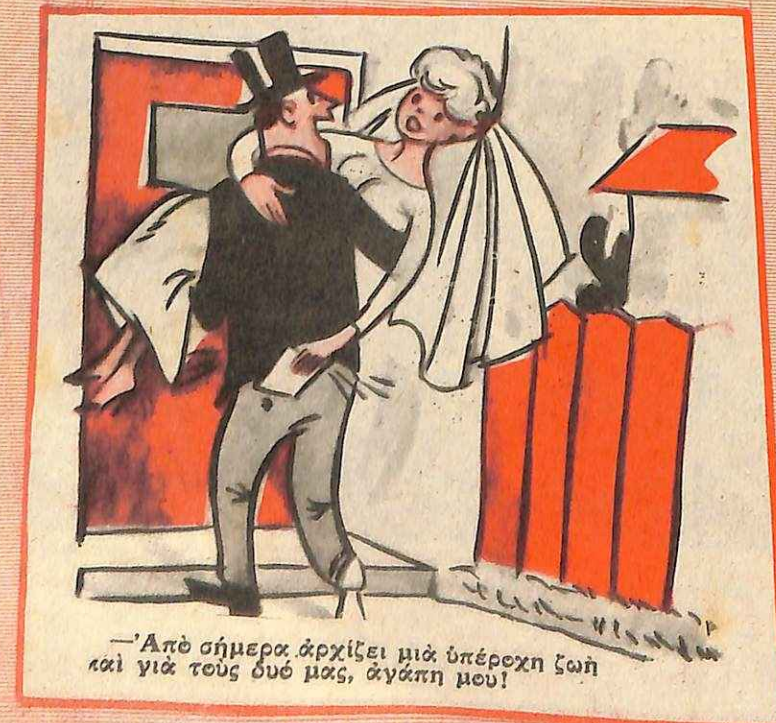
— Είμαι πολύ ευχαριστημένη, που παντρεύτηκα... Έμαθα πως οι άνδρες ενδιαφέρονται περισσότερο για τις παντρεμένες!..

—Θα σε περιμένουμε ακόμα πολλή ώρα;

—"Οχι, χρυσέ μου... Απόψε δεν είμαι ελεύθερη!..

—'Από σήμερα αρχίζει μία υπέροχη ζωή και για τους δύο μας, αγάπη μου!

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ
Γυρίζοντας από το γαμπρό ο Σαν-
χέξ μαθαίνει πως η γυναίκα του έ-
πεσε άρρωστη. Άλλα δεν πηγαίνει
στο δωμάτιό της να την ιδεί. Η Κλο-
τίλδη ξαναδιαβάζει κλαίγοντας το ή-
μερολόγιό της, όπου έχει σημειώσει
τά τελευταία γεγονότα. Γράφει κα-
τόπι ένα γράμμα στον άντρα της,
είναι όμως, πολύ αδύνατη και δεν
κατορθώνει να το τελειώσει. Η κα-
τάστασι της χειροτερεύει διαρκώς.
Ο Μαλέκ που πληροφορείται διαρ-
κώς την πορεία της ασθενείας από
τη Φιρμίνη και το Μανουέλ καταλα-
βαίνει από τα λεγόμενά τους ότι η
κρίσιμη στιγμή πλησιάζει και τους
διατάσσει να φύγουν για να σωθούν.
Ο μαρκήσιος, από τ' άλλο μέρος,
απομακρύνει με κάποιο πρόσχημα
τον Γκομέξ και μένει μόνος του στον
πύργο μαζί με τη γυναίκα του. Από
στιγμή σε στιγμή περιμένει ν' ακού-
ση την Κλοτίλδη να ξεφωνίζει σπα-
ρακτικά. Οι τύψεις και η αγωνία τον
βασανίζουν.

16ον Οί ίδιες σκέψεις στρι-
φογύριζαν μέσα στο μυα-
λό του και κείνο το βράδυ.
Άκουσε, ξαφνικά, την
καμπάνα του ρολογιού, που βρι-
σκόταν στο καμπαναριό της έκ-
κλησίας της Φιλιέρ, να χτυπά
μεσάνυχτα.
Τη στιγμή που το τελευταίο
χτύπημα σκόπευε τον πένθιμο
ήχο του μέσα στη νύχτα, μία σπα-
ρακτική κραυγή συγκλόνισε τον
πύργο.
Ο Σανχέξ έμεινε στη θέση του
σαν να ήταν κορφομένος.
Δεύτερη κραυγή πιά άγρια ά-
π'ό την πρώτη ακούστηκε σε λίγο.
Ο μαρκήσιος ένοιωσε τις τριχές
να σπώνονται πάνω στο κεφάλι
του.

— Τό μοιραίο! ψιθύρισε.
— Ο θάνατος είχε έρθει και φτε-
ρούγιζε μέσα στον πύργο.
Ο Σανχέξ είχε αντιμετώπισει
ως τότε τους πάνθηρες της βρα-
ζιλιακής ζούγκλας, είχε σταθεί ά-
τάραχος μπροστά στο πιστόλι
του Μισέλ ντε Μοράνγκ, είχε πα-
λέψει σώμα προς σώμα με το λυσ-
σασμένο «Νταϊμόν» κι είχε νιώσει
το μαχαίρι του μέσα στο κορμί
της «Μινιόν», που κι αυτή ήταν
λυσσασμένη.

Άλλ' αυτή τη φορά ένοιωσε το
φόβο μέσα στην ψυχή του. Ένα φό-
βο αλλόκοτο, που δεν τον είχε αϊ-
σθανθεί ποτέ άλλοτε ως τότε. Ή-
ταν ο φόβος του άγνωστου, που
δεν είναι όρατο κι ούτε μπορεί
κανείς να το πιάσει ή να παλέψει
μαζί του. Ο θάνατος ήταν ένας
άερας, μία πνοή, που ύπ'όχρε ό-
λόγουρα, παντού...
Ετσι, η πρώτη του δουλειά, ό-
ταν μπόρεσε να σηκωθεί, ήταν να
κλειδώσει τη τζαμένια πόρτα του
γραφείου του, που έδινε στο
διάδρομο.

Μιά άπεραντη σιωπή άπλωνό-
ταν τώρα μέσα στον πύργο. Μό-
νον, όπου κάπου, ακουγόταν ένα
υπόκωφο μουγκρητό.
Ο Σανχέξ βρισκόταν σε κατά-
στασι άλλοφροσύνης. Τού ήταν ά-
δύνατο να πιστέψει πως οι φωνές
και το μουγκρητό που άκουγε
προέρχονταν από την αγαπημένη
του Κλοτίλδη.
Άλλά, ξαφνικά, θυμήθηκε την
απόφασι που είχε πάρει. Αυτή ή
απόφασι ήταν ένα ιερό χρέος. Ε-
πρεπε να σκοτώσει την Κλοτίλδη,
για να την γλυτώσει από το μαρ-
τύριο της.

— Πρέπει να βρώ αυτό το θά-
ρος. Ψιθύρισε. Δε μπορώ να την
άφήσω να βασανίζεται περισσό-
τερο.
Διευθύνθηκε άμέσως στο τρα-
πέζι του, για να πάρει το πιστόλι
του, που το είχε μέσα σ' ένα συρ-
τάρι.

Άλλά, ξαφνικά, άκουσε έναν
ξηρό κρότο πίσω του.
Ένα γαντοφορεμένο χέρι είχε
σπάσει το τζάμι της πόρτας.
Ο μαρκήσιος έμεινε σαν άπο-
λιθωμένος στη θέση του. Η ταρα-
γμένη φαντασία του τον έκανε να
νομίση πως θ' αντίκριζε το θάνα-
το μπροστά του.
Τό γαντοφορεμένο χέρι υπήρξε
από την τούπα που είχε σχημα-
τίσει στην πόρτα και πήρε το
κλειδί.

Ο Σανχέξ άκουσε έπειτα από
μια στιγμή το θόρυβο αυτού του
κλειδιού, που γυρίζει μέσα στην
κλειδαριά.
Τά μπνίγγια του χτυπούσαν
δυνατά κι ή άναπνοή του είχε
κοπή.

Η πόρτα άνοιξε άργα και μία
γυναίκα υπήρξε στο δωμάτιο. Φο-
ρούσε ένα ολόμαυρο φόρεμα και
λευκά γάντια στα χέρια. Μία μά-
σκα από μαύρο βελούδο έκουβε το
πρόσωπό της.
Η πόρτα έμεινε άνοιχτή πίσω
της.

— Ποιά είσαστε; ρώτησε ο
Σανχέξ.
— Ο μαρκήσιος ντ' Άλβιέλα
έξεχσε, λοιπόν, τη μάγισσα που
συνάντησε στο χορό της βαρώνης
ντε Λουνεβίλ; απάντησε ή άγνω-
στη.

Ο ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ
— Όπως είδαμε, ή Λάχη κι' ο
Μαλέκ μάθαιναν κάθε μέρα τά
διατρέχοντα στον πύργο από τη
Φιρμίνη και τον Μανουέλ.
— Αν ή Λάχη είχε κάποιους εν-
δοιασμούς, ο Μαλέκ τους καθήσυ-
χασε άμέσως.
— Την έκδικήσι μας δεν την
διαλέξαμε εμείς, άλλ' ή μοίρα της
είπε. Αυτή ώδηγησε το χέρι του
Άλβιέλα.

Κι' άλλωστε, το άρχικό τους
σχέδιο ήταν να κάνουν τον Σαν-
χέξ να σκοτώσει τη γυναίκα του
και κατόπι να τού φανερώσουν
πως ή Κλοτίλδη ήταν άθώα. Τό
ότι ο μαρκήσιος είχε διαλέξει για
τη γυναίκα του τό φοιχτότερο ά-
πό τους θανάτους ήταν άνεξάρτη-
το από τη θέλησή τους. Και μπο-
ρούσαν να ισχυρίζονται ότι ή
μοίρα είχε αποφασίσει έτσι.
Στό μικρό σπιτάκι της Φιλιέρ
ή ζωή κυλούσε ήρεμα. Η Λάχη
κι' ο Μαλέκ προσπαθούσαν να
μυητώσουν από τις πληροφορίες
που συγκέντρωναν πότε θάρχοταν
ή μοιραία στιγμή.

Τρόπος, όμως, που είχαν σοφιστή
ή Λάχη κι' ο Μαλέκ έκανε τη
συνείδησή του να εξεγείρεται.
Κι' έπειτα, τον στενοχωρούσε
ή σκέψι ότι το κυριότερο θύμα αυ-
τής της έκδικήσεως θα ήταν ή
Κλοτίλδη.

Την άγαπούσε άρα γε άκόμη;
— Όχι βέβαια. Η άγάπη που εί-
χε αισθανθεί άλλοτε γι' αυτήν και
που ήταν άνακατεμένη με τό συμ-
φέρον του είχε εξατμισθεί από και-
ρό. Άλλ' ένοιωσε άκόμη μία με-
γάλη συμπάθεια κι' ίσως-ίσως τη
λυπόταν στο βάθος της ψυχής του.

Στην άρχή, όταν έμαθε με ποιο
τρόπο ο Σανχέξ είχε έκδικήσει τη
γυναίκα του, σκέφτηκε να φύγει
μακριά απ' αυτό τό μέρος, σαν
να μπορούσε να μετεώρσει με τη
συγή τις τιμψεις του. Άλλ' ή γυ-
ναίκα που είχε άγοράσει τη συ-
νεργασία του τού είπτε:

— Μου υποσχεθήκατε ότι θα
μάς βοηθήσετε ως τό τέλος. Και
τό τέλος δεν έφτασε άκόμη.
— Άλλ' είναι τέτοιο, που καμ-
μιά ανθρώπινη δύναμι δε θα μπο-
ρούσε να τό μεταβάλι. παρατή-
ρησε ο Μοράνγκ. Η παραιοινή

Μόρια καινοτάρια ενσυνείδη-
— Άνω ποταμών
Αυτό τό ύδωρ τ' άτιμο και τό καταρρέον,
που τώκουμ, άνέκαθεν οι πότες εορκισμένο.
ποτάμια εορκισμένο και ρεύματα τις άλλες
και στον κορμάκη έκανε ζημία πολύ μεγάλη.
διότι έπλημμύρισε τά πάντα, δίχως οίκτον
κι' έπρόσθεσε στην πόλι μας και τάξι... νεροπλήκτων!

μου έδω είναι όλότελα περιττή.
— Άσφαλώς, συμφώνησε ή συ-
νομιλήτριά του. Άλλά ξεχνάτε ό-
τι ο μαρκήσιος ψάχνει να σας
βρί;.
— Θα ήθελα πολύ να ξαναχτυ-
πηθώ μαζί του.
— Αυτό, όμως, δεν εξυπηρετεί
τά σχέδιά μου. Όπως κι' άλλο-
τε, έτσι και τώρα, ενδιαφέρομαι
για τη ζωή του μαρκήσιου. Κι' έ-
πειτα, σας φοβάμαι...
Ο Μοράνγκ την κύτταξε μ' ά-
πορία.

— Δεν καταλαβαίνω, είπτε.
— Είσαστε ποτισμένος από
της αντίληψης ενός κόσμου, που
δεν είναι ο δικός μου, συνέχισε ή
Λάχη. Και, μ' όλο που θα θέλα-
τε να σκοτώσετε τον Άλβιέλα,
σας φαντάζομαι άρκετά μεγαλό-
ψυχο, για να τού φανερώσετε πως
ή συνάντησί σας με την Κλοτίλ-
δη ήταν μία έξυπνη σκηνοθεσία
και τίποτε άλλο.
— Και μήπως σεις δεν σκε-
φτόσαστε να κάμετε τό ίδιο; ρώ-
τησε ο Μοράνγκ.

— Ναι. Άλλά θα τό κάμω για
να χαρώ περισσότερο την έκδική-
σί μου. Ένώ εσείς θα τό κάμετε
για να τον γλυτώσετε από τον έ-
φιάλη που τον βασανίζει. Τό δι-
κό μου κίνητρο είναι τό μίσος. Έ-
νώ εσάς σας πασικνεί ένα άνωτε-
ρο ανθρωπιστικό σίστημα, που τό
θαυμάζω, άλλά που όμολογώ ότι
δεν έχει θέση στην ψυχή μου.
Εγώ θέλω να πεθάνη ή να τρελ-
λαθεί έξορπας πως σκότωσε μι-
ά άθώα. Εσείς, όμως, θέλετε να τού
άλαφρώσετε την ψυχή, μ' όλο που
δε θα διστάσετε την επόμενη στι-
γμή να τού στείψετε μι-ά σασία

στο κεφάλι ή την καρδιά.
— Κι' αν σας έδινά το λόγο μου ότι δε θα του φανερώνω τίποτα; ρώτησε ο Μοράνγκ.
— Συχωρέστε με, Μισέλ, απάντησε η Λάχημ. Έφτασα στο τέλος της εκδίκησής μου και δεν έχω τον καιρό να κάμω δοκιμές... Μου υποσχεθήκατε τη συνδρομή σας...

— Πέστε καλύτερα ότι σας την πούλησα...
— Έστω. Σας παρακαλώ, λοιπόν, να εκτελέσετε ως το τέλος την υπόσχεσή σας... Καταλαβαίνω ότι αυτή η ζωή του φυλακισμένου σας στενοχωρεί. Άλλα πολύ γρήγορα θα ξαναβρείτε την ελευθερία σας.

Ο Μοράνγκ δεν της ξαναμίλησε γι' αυτό το ζήτημα. Κι' αλλιώς, δεν αισθανόταν πια την επιθυμία να φύγει. Θα μπορούσε ίσως να περάσει ολόκληρη τη ζωή του κοντά σ' αυτή τη γυναίκα.

Η μεταβολή αυτή είχε μια βαθύτερη αιτία. Μέσα στην ψυχή του Μισέλ είχε φωλιάσει ένα αίσθημα, που, μερικούς μήνες πρωτιότερα, δε θα μπορούσε ούτε να το φαντασθεί. Είχε αγαπήσει τη Λάχημ.

Η αγάπη του δεν ήταν ένα από τα φλογερά εκείνα πάθη που συγκλονίζουν, αλλά ένα ήρεμο αίσθημα, καμωμένο από στοργή και τρυφερότητα. Αυτή η γυναίκα με τη γλυκιά ομορφιά και την παράξενη ψυχραιμία της τον ενόητε. Η ζωή την είχε κάνει σκληρή κι' αδυσώπητη. Άλλ' ο Μισέλ μάλιστα μέσα στην καρδιά της θαύρασε καλωσύνης κι' αγάπης.

Τού ήταν ευχάριστο τώρα να κουβεντιάζει μαζί της, ν' ακούει τον ήχο της φωνής της και να χαίρεται τη λάμψη των ματιών της. Μια παράξενη σύμπτωση τους είχε κάνει να συναντηθούν. Ζούσαν κάτω από την ίδια στέγη κι' έμεναν εκεί κλεισμένοι όλη την ημέρα και μόνο το βράδυ γλυστορούσαν σαν φαντάσματα μέσα στον κήπο, για ν' αναπνεύσουν λίγο καθαρό αέρα. Ο μόνος που έδινε ήταν ο Μαλέκ, βλαστάς ο σέρ Ουίλλιαμ Πέρκινς, βέλαιος δ-τι, κάτω απ' αυτή τη μεταμφιεσί, κανείς δεν έπρόκειτο να τον αναγνωρίσει.

Αναρίθμητες φορές κάθε μέρα, ο Μοράνγκ σκεφτόταν να φανερώσει στη Λάχημ την αγάπη του. Άλλα την τελευταία στιγμή έχανε το θάρρος του.

Η Λάχημ άρα γε την είχε μαντέψει; Το βέβαιο είναι ότι δεν έδειξε τίποτα. Στο Μοράνγκ φερόταν πάντα με ευγένεια και καλωσύνη, αλλά ήξερε ταυτόχρονα να τον κρατάει σε απόσταση, σε τρόπο που να μην είναι δυνατόν να παρερμηνεύσει τις διαθέσεις της απέναντί του.

Άλλα τα γεγονότα ξετυλίγονταν με γρήγορο ρυθμό.

Οι πληροφορίες της Φιρμίνης έδειχναν ότι το κακό προχωρούσε κι' ότι το τέλος πλησίαζε.

Εκείνο το πρωί, η Φιρμίνη είχε αναγγείλει στο Μαλέκ ότι η κυρία της έμενε κουβαρισμένη στο κρεβάτι της, σαν να ήταν बु-θισμένη σε νάρκη κι' ότι με δυσκολία έβγαζε μερικές μπουκιές από στόμα της.

Ο Μαλέκ της είχε συστήσει τότε να φύγει. Και ίδια σύσταση έκανε και στον Μανουέλ.

Γύρισε ύστερα στο σπίτι.
— Δεν έχω πια να κάμωμε τίποτα εδώ, είπε. Έφτασε το τέλος.

Έκδηλώθηκαν τα συμπτώματα της αρρώστιας; σάπιασε η Λάχημ.

— Όχι, ακόμη εντελώς. Άλλα δε θ' άρρώσουν... Σε μία ή δύο ημέρες πρέπει να εκδηλωθούν.

Και της ανέφερε τις πληροφο-

ρίες που του είχε δώσει η Φιρμίνη και που επιβεβαιώνονταν από τις πληροφορίες του Μανουέλ για το μεγάλο εκνευρισμό στον ό-ποιον βρισκόταν ο μαρκήσιος.

— Έχωμε τώρα τη βεβαιότητα για την εκδίκησή μας, πρόσθεσε. Νομίζω ότι το καλύτερο είναι να φύγουμε και να πάμε να περιμένω-με στο Νείγυ την εξέλιξη των γεγονότων.

Η Λάχημ έμεινε συλλογισμένη μερικές στιγμές. Έπειτα είπε:

— Έχω λόγους για να θέλω να μείνω ακόμη εδώ. Άλλα σύ, Μαλέκ, θα φύγεις άμέσως και θα πά-ρής μαζί σου όλους τους υπηρέ-

τες... Περνώντας από το Νείγυ, θα πάρεις επίσης τα πράγματα που ξέρεις ότι μ' ενδιαφέρουν. Θα φύγετε κατόπιν για τη Μασσα-λία, όπου θα με περιμένετε... Αν οι πληροφορίες της Φιρμίνης εί-ναι σωστές αύριο ή μεθαύριο θα-ρώ να σας βρώ εκεί.

— Η κυρία δε θέλει να μείνω κοντά της; ρώτησε ο Μαλέκ.

— Τα μάτια της Λάχημς έλαμψαν με μία άγρια χαρά.

— Η τελευταία φάση της εκδι-κήσεως με αφορά προσωπικά, α-πάντησε. Κανείς δε μπορεί να με στερήσει απ' αυτή την απόλαυση.

— Άλλ' ίσως η παρουσία μου

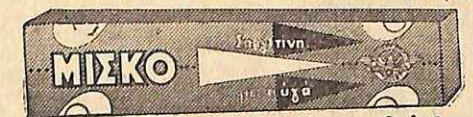
ΚΟΥΣΣΕΤΟΞ

...Και με Σπαγετινή ΜΙΣΚΟ γίνεται ωραιότερη!..
Χαρήτετη νέα κατάκτησή της

ΜΙΣΚΟ
ΣΠΑΓΕΤΙΝΗ ΜΕ ΑΥΓΑ

Η πείρα των 35 ετών οδηγούν την ΜΙΣΚΟ και οι συνεχείς δι-
δνεές αναγνωρίσεις πόντα πρῶτη πρὸς τὸ καλύτερο

ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΑΓΑΝΘ

ΣΧΟΛΗ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ
"ΧΑΡΙΣ ΦΩΚΑ"

Αι έγγραφαι συνεχίζονται μέχρι της 30ης Νοεμβρίου 1961.
Χορηγούς Κρατικού ΔΙΔΑΓΜΑΤΟΣ (ἀριθμὸς ἀδείας 109177) 5381).
Πληροφορίες: 'Ακαδημίας 84. — Τηλέφωνον: 622-957.
Ώρα 9—1 π. μ. και 5—8 μ. μ.

είναι απαραίτητη, παρατήρησε ο Μαλέκ.

— Όχι, απάντησε η Λάχημ. Προτιμώ να είμαι μόνη μου.

— Κι' αν η κυρία κινδυνεύσει; — Δε μ' ενδιαφέρει ο κίνδυ-
νος, αλλά η εκδίκησή μου.

Το ύφος της ήταν αποφασιστι-
κό κι' ο Μαλέκ, που ήταν συνθη-
σμένος να υπακούη στις διατα-
γές της, δεν έφερε άλλη αντίρρηση.

— Κι' άλλωστε, συνέχισε η Λάχημ, πρέπει να προετοιμάσεις την αναχώρησή μας. Τα γεγονότα που πρόκειται να ξετυλιχτούν στον πύργο ίσως προκαλέσουν την προσοχή της αστυνομίας και θα είναι δύσκολο να φύγουμε κατόπιν.

Δε φοβάμαι μήπως μάς ένοχο-ποιήσουν, γιατί αυτό είναι αδύνα-
το. Μπορούν, όμως, να καθυστε-
ρήσουν την αναχώρησή μας... Κι' αυτό δεν το θέλω. Μόλις φτάσης στη Μασσαλία, θα κλείσεις τις α-
παραίτητες θέσεις στο πρώτο πλοίο που φεύγει για τη Βραζι-
λία... Δε θα έχωμε πια να κάμω-
με τίποτα εδώ.

— Θα ξαναγυρίσετε στη Βρα-
ζιλία; ρώτησε ο Μισέλ ντ'ε Μο-
ράνγκ, που είχε παρακολουθήσει
αυτή τη συνομιλία.

— Η Λάχημ στράφηκε πρὸς τὸ
μέρος του.

— Και σεις, κύριε ντ'ε Μοράνγκ,
μπορείτε να φύγετε, είπε. Πηγαί-
νετε να με περιμένετε στο Παρίσι
ή στη Μασσαλία και δώστε εντο-
λή σ' ένα συμβολαιογράφο να έ-
τοιμάσει το συμβόλαιο για τη δι-
ρεά που σας έχω υποσχεθῆ... Γί-
ανταμοιδή των υπηρεσιών σας,
που ήταν πολύτιμες για μένα, θα
σας δώσω, όπως σας έχω υποσχε-
θῆ, πέντε εκατομμύρια φράγκα,

μαζί με την ευγνωμοσύνη μου...
Επιθυμώ το συμβόλαιο να είναι
έτοιμο, σε τρόπο που να μην
χρειάζεται τίποτα άλλο εκτός α-
πό την υπογραφή μου. Θα αφήσε-
τε ανοιχτό το όνομα του δωρητού.

— Αν για οποιοδήποτε λόγο δε μπο-
ρέσω να το υπογράψω, θα το υ-
πογράψω αυτό για μένα ο Μα-
λέκ, που, άλλωστε, διαχειρίζεται
το μεγαλύτερο μέρος της περιου-
σίας μου και είναι γενικός πλη-
ρεξούσιός μου. Με το συμβόλαιο
αυτό θα παρουσιασθήτε στον κύ-
ριο Άνρὺ Βολλόν, που είναι ο
συμβολαιογράφος μου στο Παρί-
σι. Αυτός θα σας πληρώσει άμέ-
σως το ποσό των πέντε εκατομ-
μυρίων φράγκων, όπως έχωμε συμ-
φωνήσει... Μαλέκ—πρόσθεσε—έ-
χεις ποιά είναι η επιθυμία μου
και σου έχω δώσει από πριν τις
οδηγίες μου γι' αυτό το ζήτημα.

Είχε ξαναγίνει η άγνοστη κυ-
ρία, που ήξερε να δίνει διαταγές
και να ανταμείβει ήγεμονικά εκεί-
νους που την υπηρετούσαν.

— Ο Μοράνγκ δάγκωσε τα χεί-
λη του και δε ρώτησε τίποτα
άλλο.

Λίγη ώρα αργότερα, ο Μαλέκ
έφυγε μαζί μ' όλους τους υπηρέ-
τες. Ο πρώτος σταθμός τους θα
ήταν το Νείγυ. Θα πήγαιναν κα-
τόπιν στο Παρίσι, όπου θα παίνο-
ναν το τραίνο για τη Μασσαλία.

— Ο Μοράνγκ είχε μείνει μόνος
μαζί με τη Λάχημ.

Για μερικές στιγμές έμειναν κι'
οι δύο σιωπηλοί. Έπειτα η Λά-
χημ είπε:

— Κύριε ντ'ε Μοράνγκ, δε σας
κρατάω πια. Μπορείτε να φύγε-
τε... Νομίζω, άλλωστε, ότι σας το
είπα.

— Ο Μισέλ πήγε κοντά της.
— Τι σκοπεύετε να κάμετε;
τη ρώτησε.

— Νομίζω ότι μπορώ να σας
το πω, απάντησε η Λάχημ. Μόλις
νυχτώσει, θα μπορώ στον πύργο...
— Ο Μανουέλ μου είχε δώσει το
κλειδί μιας πόρτας...

— Και τί θα κάμετε μέσα στον
πύργο;

— Άλλα εἰς τὸ εἶπα. Θέλω να
χαρώ την τελευταία φάση της έκ-
δίκησής που παρασκευάσα από
τόσον καιρό. Θέλω ο μαρκήσιος
να μάθει από το στόμα μου ότι η
γυναίκα του είναι άδωκα κι' ότι α-
δικα την καταδίκασε σ' αυτό τον
ανατοχιαστικό θάνατο. Και θέλω
ακόμη να μάθω πώς εκείνη που
κατέστρεψε τη ζωή και την εὐτυ-
χία του είναι η Λάχημ.

— Άλλ' ο μαρκήσιος είναι
βίαιος, παρατήρησε ο Μοράνγκ.
Μπορεί να σας σκοτώσει.

— Η Λάχημ αναστήκωσε τους ώ-
μους.

— Τι σας ενδιαφέρει; είπε. Αν
δεν υπογράψω εγώ το συμβόλαιο
σας, θα το υπογράψει ο Μαλέκ.
Το ζήτημά σας είναι κανονισμένο.

— Ο Μοράνγκ σήκωσε το κεφά-
λι του.

— Κυρία, είπε, σας έδωσα την
ευκαιρία ν' αγοράσετε το χέρι
καί το μυαλό μου. Άλλα δε σας
έδωσα το δικαίωμα να με προσ-
βάλλετε...

— Μάρτυς μου ο Θεός ότι δεν
είχα αυτή την πρόθεσι, διαμαρτυ-
ρήθηκε η Λάχημ.

Δεν ενδιαφέρομαι για την
ανταμοιβή που μου υποσχεθήκα-
τε, συνέχισε ο Μοράνγκ.

— Άλλα τί σας ενδιαφέρει τότε;
— Ενδιαφέρομαι για τη ζωή
σας... Φοβάμαι το μαρκήσιο και
δε θέλω να εκτεθῆτε σ' αυτό τον
κίνδυνο.

— Είμαι όργανο στα χέρια της
μοίρας μου, απάντησε η Λάχημ.
Κι' άλλωστε, έχετε πῶς ο θάνα-
τος δε με τρομάζει... Η ζωή έχει
πάψει από καιρό να έχη αξία για
μένα...

— Σ' αυτό κάνετε λάθος, είπε
ο Μοράνγκ. Μπορείτε να ζήσετε
και να ευτυχίσετε. Είσατε νέα
κι' είναι αναρίθμητες οι γυναίκες
που θα ζήλευαν την ομορφιά σας.

— Η καρδιά μου, όμως, δεν εί-
ναι πια νέα, απάντησε η Λάχημ.

— Δεν είναι νέα γιατί έχετε α-
φήσει το μίσος να χωθή μέσα σ'
αυτήν. Βγάλτε το μίσος κι' η καρ-
διά σας θα ξαναγίνει νέα...

— Μισέλ, είπε η Λάχημ, πρό-
τη φορά σας ακούω να μιλάτε έ-
τσι. Και μου κάνει χαρά που βλέ-
πω πῶς είσατε καλύτερος από
δ,τι είχα φαντασθῆ.

— Κι' η δική μου καρδιά ήταν
γεμάτη από κακία και μίσος, συ-
νέχισε ο Μοράνγκ. Κι' ήμουν πολ-
λύ δυστυχισμένος γι' αυτό. Άλλα
τώρα η κακία και το μίσος έφυ-
γαν πια...

— Με τί τ' αντικαταστήσατε;
— Με την αγάπη.

— Είσατε τότε ευτυχής.
— Έκπληκτη η Λάχημ είδε το Μο-
ράνγκ να γονατίζει μπροστά της.

— Αυτή την αγάπη μου την
έμπνεύσατε σεις, είπε. Στην κλο-
τὴν αγάπης περισσότερο την
προίκα της από την ίδια. Και σε
σας πούλησα την καρδιά και την
τιμή μου, σαν ο πιο τιποτένιος α-
πό τους ανθρώπους... Άλλ' ίσως
δεν είμαι τόσο έλεεινός όσο θα
μπορούσατε να το φαντασθῆτε...

» Συχωρέστε με γιατί πήρα σῆ-
μερα το θάρρος να σας μιλήσω—
συνέχισε. Η ζωή σας επιφύλα-
σε ακόμη πολλές χαρές και τις ά-
ξίζετε, γιατί υποφέρετε πολύ στη
ζωή σας... Είναι καιρός να βγά-
λετε το μίσος από την ψυχή σας.

— Αφήστε την αγάπη να πάρη τη
θέσι του. Έχετε δικαιώματα στην
εὐτυχία. Μην την διώχνετε από
κοντά σας. Πέρα από τα σκοτά-
δια του μίσους και της εκδίκη-
σής, υπάρχει το φῶς της ζωής,
το βασίλειο της χαράς, ο παρά-
δεισος της ευτυχίας... Εμπιστευ-
θήτε σε μένα να σας οδηγήσω σ'
αυτόν. Δεν ήταν η ζωή μου υπο-

δειγματική ως σήμερα. Άλλα το
χέρι μου θα είναι σταθερό και σί-
γουρο, γιατί κοντά σας έμαθα τι
αξίζει η ζωή... Δε μίλησα ποτέ
ως σήμερα σε καμμία γυναίκα, ό-
πως μιλάω σε σας. Πίστευα την
αγάπη σαν ένα όμορφο παιχνίδι.
Άλλα τώρα καταλαβαίνω πῶς έ-
κείνο που την κάνει υπέροχη και
απαραίτητη είναι η δύναμι που έ-
χει να σμίγει τις ψυχές των ανθρώ-
πων. Δεν διστάζω πια να σας το
πῶ. Η ψυχή μου βρίσκεται κοντά
σας, Λάχημ. Και δεν υπάρχει τί-
ποτα που να ποθῶ περισσότερο
από το να σας κάμω ευτυχισμένη.

— Η εὐτυχία σας θα είναι για μένα
ο μεγαλύτερος σκοπός της ζωής
μου. Και το βλέμμα σας θα μου
δώση τη δύναμι να κάμω αυτή την
εὐτυχία μία ζωντανή πραγματικό-
τητα.

Της μίλησε αρκετή ώρα ακόμη.
Τα λόγια έβγαιναν άβίαστα από
το στόμα του κι' η χαρά καθρε-
φιζόταν στο πρόσωπό του. Το
αίσθημα αυτό που είχε χωθή μέ-
σα στην ψυχή του τελείως αθέορητα
και, μάλιστα, μ' όλη την αντίδρα-
ση που έκανε για να την άπομα-
κρύνῃ. Ήταν ένα αίσθημα πηγαίο
και άγνο, που δεν το είχε δοκιμά-
σει ποτέ άλλοτε ως τότε. Στο αί-
σθημα αυτό δεν υπήρχε κανένας
υπολογισμός και καμμία ύστερο-

— Και τώρα σηκωθείτε και κα-
θήστε εκεί απέναντί μου, τού είπε
όταν τελείωσε.

Ο Μισέλ σηκώθηκε και συμμο-
φώθηκε με την επιθυμία της. Το
βλέμμα του ήταν σπληνιμένο πά-
νω της με αγάπη και στοργή. Αυ-
τή η αγάπη είχε γεωνηθῆ μέσα
στην ψυχή του τελείως αθέορητα
και, μάλιστα, μ' όλη την αντίδρα-
ση που έκανε για να την άπομα-
κρύνῃ. Ήταν ένα αίσθημα πηγαίο
και άγνο, που δεν το είχε δοκιμά-
σει ποτέ άλλοτε ως τότε. Στο αί-
σθημα αυτό δεν υπήρχε κανένας
υπολογισμός και καμμία ύστερο-

**Φυσική
περιποίηση
του δέρματος**

Με κρέμα Nivea!

Είναι δαυμάσιο αίσθημα, να νοιώδε-
τε το δέρμα σας κάθε μέρα και σε
κάθε περίστασι ωραίο και καθαρό!
Η Nivea ρυθμίζει τα λιπαρά και
υγρὰ συστατικά που πρέπει να έχη
το δέρμα και τού χαρίζει υγεία,
φρεσκάδα, ελαστικότητα.

Δέν χρειάζεται σκέψη

Είναι τόσο ευνόικη η τιμή της Nivea,
ώστε μπορείτε να περιποιήθε με-
γαλύτερα τμήματα του δέρματος.

**Διόσμηροι αίσθητικοί αναγνωρίζουν ότι:
'Η καλύτερη κρέμα είναι η Nivea!**

θούλια. Δεν ζητούσε την ευτυχία για τον εαυτό του, αλλά ήθελε να την προσφέρει στη γυναίκα που αγαπούσε. Θά την προσφέρει ακόμα και χωρίς αντίλλαγμα. Η μεγαλύτερη χαρά του ήταν να βρίσκεται κοντά της, να την βλέπει, να ακούει τον ήχο της φωνής της και να αναπνέει τον ιδιον αέρα μ' αυτήν.

Η Λάχη έμεινε συλλογισμένη μερικές στιγμές. Τα λόγια του Μοράνγκ την είχαν συγκινήσει.

— Άκούστε με, Μισέλ, είπε έπειτα. Εκείνο που πρέπει, πρώτα-πρώτα, να σας πω είναι ότι πιστεύω στην ειλικρίνειά σας. Πιστεύω, δηλαδή, ότι όλα όσα μου είπατε βγαίνουν από την καρδιά σας. Πιστεύω ακόμη πως μ' αγαπάτε και πως η μεγαλύτερη επιθυμία σας είναι να με κάμετε ευτυχισμένη... Αν πίστευα στην ευτυχία που μου προσφέρετε, θα σκεφτόμουν σοβαρά την πρότασή σας, γιατί είμαι βέβαιη πως τα τραγικά περιστατικά που ζήσαμε

μαζί σας έκαναν ν' αντικρύπτετε τη ζωή με διαφορετικό μάτι από πριν... Αλλά δεν πιστεύω πια στην ευτυχία.

Το πρόσωπο του Μισέλ συσπάστηκε σαν να είχε δεχτεί ένα χτύπημα στην καρδιά.

— Μην ταραζέστε, Μισέλ, αλλά προσπαθήστε να με καταλάβετε, συνέχισε η Λάχη. Θυμηθείτε την ιστορία μου, που την έχετε από την αρχή ως το τέλος. Η ιστορία αυτή αρχίζει από μια μεγάλη αγάπη. Γι' αυτή την αγάπη, ένας άνθρωπος πέθανε με μαρτυρικό θάνατο. Αν έζησα ως σήμερα, ήταν μόνο και μόνο για να εκδικηθώ το θάνατό του. Χωρίς αυτό τον πέθο, η ζωή μου δε θα είχε αξία από καιρό.

— Μου είπατε πρωτότερα πως η καρδιά μου είναι γεμάτη από μίσος και με παρακινήσατε να διώξω αυτό το μίσος και ν' αφήσω την αγάπη να πάρει τη θέση του. Αλλά σ' αυτό κάνετε λάθος, Μισέλ... Συχωρέστε με γιατί θα σας

κόσω ίσως να πονέσετε. Αλλά πρέπει να σας μιλήσω με την ίδια ειλικρίνεια, όπως κάματε και σεις. Η καρδιά μου δεν είναι πλημμυρισμένη από μίσος Μισέλ, αλλά από αγάπη. Να τι δε μπορούσατε να καταλάβετε... Στην πατρίδα μου οι νέες αγαπάνε μιά μόνο φορά. Κι' εγώ επίσης αγαπήσα μιά φορά, Μισέλ. Ο Δομίνικος ήταν για μένα ο πατέρας κι' η μητέρα μου μαζί, τα αδέρφια μου, ο κόσμος ολόκληρος, η ζωή μου. Κι' ο θάνατός του έκοψε τις ρίζες και της δικής μου ζωής. Η θέσι μου ήταν μέσα στον τάφο του, πλάι του... Κι' όμως έζησα, Μισέλ. Αλλά η ζωή μου δεν είχε παρά ένα μοναδικό νόημα: να εκδικηθώ εκείνον που είχε στείλει τον αγαπημένο μου στον τάφο.

— Νομίζετε, λοιπόν, πως θα είχα τη δύναμη να ζήσω ως τώρα χωρίς αυτή τη σκέψη; Θα είχα πεθάνει χίλιες φορές, αν δε με συγκρατούσε ο πόθος της εκδίκησης.

— Η εκδίκησι μου βρίσκεται τώρα στο τέρας της, πραγματοποιήθηκε σχεδόν. Μαζί μ' αυτήν παύει να έχω νόημα και η ζωή μου...

— Λάχη... Άκούστε με ως το τέλος, Μισέλ. Ως χτες ήσαστε ένα όργανο για την εκδίκησίν μου. Είχα αγοράσει εγωιστικά τις υπηρεσίες σας, γιατί μου ήταν πολύτιμες. Σήμερα, όμως, δεν έχω ανάγκη από τις υπηρεσίες σας και γι' αυτό μπορώ να σας μιλήσω ελεύθερα. Μου ζητήσατε την αγάπη μου. Αντί γι' αυτήν έχω να σας προσφέρω κάτι, για το οποίο δεν έχω κανένα αξίο κανένα άλλον άνθρωπο ως σήμερα... Κι' αυτό που έχω να σας προσφέρω είναι η φιλία μου. Ναι, Μισέλ η Λάχη σας προσφέρει τη φιλία της. Θέλετε να την δεχθείτε;

— Ο Μισέλ είχε χλωμαίσει. Για έναν άντρα που προσφέρει την αγάπη του σε μιά γυναίκα, είναι πολύ μικρή παρηγοριά το να παίρνει γι' αντίλλαγμα μόνο τη φιλία της. Αλλά η Λάχη του φαινόταν τόσο μακρινή, που δεν τόλμησε να επιμείνει. Η επιμονή του θα την έκανε ίσως να πάρει πίσω κι' αυτό το λίγο που του πρόσφερε.

— Κάθε τι που προέρχεται από σας, Λάχη, είναι καλό, είπε. Δέχομαι με χαρά και συγκίνησι τη φιλία σας. Αλλά...

— Μην πείτε τίποτα άλλο, Μισέλ, άλλ' αφήστε με να τελειώσω, τον παρακάλεσε. Αυτός ο πόθος να εκδικηθώ με κράτησε ως σήμερα στη ζωή και θα μπορούσε να με κρατήσει πολλά χρόνια ακόμη. Αλλά τώρα που πήρα την εκδίκησίν μου, πρέπει να τρέξω στο Δομίνικο, που με περιμένει εκεί κάτω, στο Περναμπουκό. Και τώρα σας τα είπα όλα.

— Ο Μισέλ κατέβασε το κεφάλι. Ένα σύννεφο λύπης είχε απλωθεί στο πρόσωπό του. Θα μπορούσε να μείνει όλη του τη ζωή κοντά της, μόνο και μόνο για να την βλέπει, για ν' ακούει τον ήχο της φωνής της, και για ν' αναπνέει τον ίδιο αέρα μ' αυτήν.

— Καταλαβαίνω πως δε μπορείτε να μ' αγαπήσετε, είπε. Θα μου επιτρέψετε, τουλάχιστον, να σας συνοδεύσω ως το Περναμπουκό;

— Ήθελε να μακούν τον καιρό που θάμενε κοντά της. Κι' ίσως ίσως διατηρούσε ακόμη κάποια ελπίδα στο βάθος της ψυχής του. Ο χρόνος είναι πάντα ο μεγάλος παρηγορητής των ερωτευμένων.

Η Λάχη μάντεψε τη σκέψη του. Κι' απάντησε με σταθερή φωνή:

— Θα με συνοδεύσετε ως τη Μασσαλία, Μισέλ.

— Κι' έπειτα;

— Εκεί οι δρόμοι μας χωρίζουν. Θα ξεαναγορεύσετε στη ζωή σας ή θα προσπαθήσετε να φτιάξετε μιά καινούργια... Νομίζω πως δε θα είναι δύσκολο... Αλλά θα ξεχάσετε τη δυστυχισμένη Λάχη, που δε μπορεί να είναι τίποτα άλλο για σας, εκτός από μιά καλή φίλη.

— Ο Μισέλ αναστέναξε βαθεία. Πήρε έπειτα το μοναδικό χέρι της και το έφερε στα χείλη του.

— Είσατε μιά εξαιρετική γυναίκα, είπε. Δε θα ξεχάσω ποτέ τον καιρό που έζησα κοντά σας... Καταλαβαίνω πως δε μπορώ να παλέψω μ' ένα νεκρό... Τον μακαρίζω, ωστόσο, αφού και πεθασμένον ακόμη μπορείτε να τον ξεαναζωογονήσετε με την αγάπη σας, που είναι ισχυρότερη κι' από το θάνατο... Έχω τώρα να σας ζητήσω μιά τελευταία χάρη: να με πάρετε μαζί σας εκεί που θα πάτε.

— Σας το υπόσχομαι, απάν-

τησε η Λάχη. Αλλά μ' έναν δόρο: ότι δε θα θελήσετε να μεταβάλετε με κανένα τρόπο την πορεία των γεγονότων που πρόκειται να ξετυλιχθούν στον πύργο.

— Σας δίνω το λόγο μου, είπε ο Μισέλ. Πότε σκοπεύετε να πάτε στον πύργο;

— Μόλις αρχίσει να νυχτώνει. Θα φροντίσετε στο μεταξύ, να βρείτε ένα άμαξι με δυο καλά άλογα και θα πήτε στον άμαξα να μάς περιμένει σε μικρή απόσταση από τον πύργο.

— Θα γίνω όπως επιθυμείτε, απάντησε ο Μισέλ, που έφυγε αμέσως, για να εκτελέσει την παραγγελία της.

— Η υπόλοιπη ημέρα κύλησε ήρεμη.

— Όταν βράδυασε, η Λάχη έπεσε στο Μοράνγκ:

— Επιμένετε, λοιπόν, να μ' ακολουθήσετε;

— Σας το ζήτησα για χάρη και μου το υποσχεθήκατε, απάντησε ο Μισέλ.

— Έλατε τότε. Βγήκαν μαζί κι' άρχισαν να προχωρούν προς το μέρος του πύργου.

Το σκοτάδι ήταν πυκνό και στο δρόμο δε συνάντησαν ψυχή. Πέρα στο βάθος, ο πύργος ύμνονόταν σαν γιγαντιαίο φάντασμα μέσα στη νύχτα. Μόνον ένα ή δυο παρόθυρα ήταν φωτισμένα στο ισόγειο.

— Αυτός ο πύργος κλείνει το μεγαλύτερο δρόμο που υπήρχε ποτέ ανθρώπου να φαντασθεί, είπε ο Μισέλ.

— Η μοίρα κανονίζει κάποτε τα πράγματα καλύτερα από τους ανθρώπους, ήταν η απάντησι της Λάχης.

Δοσμένη ολόκληρη στην εκδίκησίν της, δεν ένοιωσε ούτε συγκίνησι ούτε οίχτο. Εκείνο που ήθελε τώρα ήταν να χαρή την τελευταία πράξη της τραγωδίας που είχε παρασκευάσει με υπομονή. Και θα ήταν η τρομερότερη από όλες. Γιατί ο Σανχέζ θα μάθαινε τώρα την αλήθεια, που θα τον έκανε τρελλόν από πόνο και μάταιη δολή.

Μπροστά στην πόρτα του πύργου, η Λάχη είπε στον Μοράνγκ:

— Θυμηθείτε την υπόσχεσή που μου δώσατε. Δε θέλω να πειράξετε τον Άλβιέλα.

— Πάντα ενδιαφερόσαστε για τη ζωή αυτού του ανθρώπου, παρατήρησε ο Μισέλ.

— Μου ήταν πολύτιμη περισσότερο κι' από τη δική μου, απάντησε η Λάχη. Έπρεπε να την προστατέψω από όλους τους άλλους, για να έχω τη μεγάλη ικανοποίησι να την καταστρέψω με τα χέρια μου στην κατάλληλη στιγμή. Και τώρα αυτή η στιγμή, που την περίμενα από τόσον καιρό, έφτασε.

Μπήκαν κατόπι στον πύργο κι' έφτασαν άθροισμα στο μεγάλο χαλ του ισονόγιου.

Αριστερά βρισκόταν το σαλόνι και δεξιά τα δωμάτια του Σανχέζ και της Κλοτίλδης, που χωρίζονταν από το γραφείο του μαρκησίου.

Μόνο το δωμάτιο της Κλοτίλδης και το γραφείο ήταν φωτισμένα. Από το πρώτο άκουγόταν ένα υπόκοφο μουγκρητό.

Η Λάχη κι' ο Μοράνγκ είδαν σε κάποια στιγμή τη σιλουέτα του Σανχέζ πίσω από τη τζαμάκη πόρτα του γραφείου και τον άκουσαν που γύριζε το κλειδί στην κλειδαριά.

— Τι σημαίνει αυτό; ψιθύρισε ο Μισέλ.

— Σημαίνει ότι ο Σανχέζ φοβάται τη γυναίκα του, απάντησε η Λάχη μ' ένα θοισαυετικό χαμόγελο. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

- ★ Για το βρέφος που μεγαλώνει
- ★ Για το παιδί που διαβάζει
- ★ Για κάθε κουρασμένο οργανισμό

ΑΝΘΟΣ ΑΡΑΒΟΣΙΤΟΥ
και **ΑΝΘΟΣ ΟΡΥΖΗΣ**

ΕΝΑ ΦΑΚΕΛΛΑΚΙ ΑΝΘΟΣ ΑΡΑΒΟΣΙΤΟΥ
4 ΠΙΑΤΑ ΚΡΕΜΑ
ΕΝΑ ΚΟΥΤΙ ΑΝΘΟΣ ΟΡΥΖΗΣ
20 ΓΕΥΜΑΤΑ

ΕΓΓΥΗΣΙΣ ΥΓΕΙΑΣ ΤΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΓΙΩΤΗ

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΤΡΟΦΩΝ, ΓΡΑΦΕΙΑ: ΙΚΤΙΝΟΥ 9- ΤΗΛ. 522.900- ΑΘΗΝΑΙ

γκρένα

... όλες θέλουν ν' αποκτήσουν τις περιζήτητες κάλτσες **Gerald**

- ★ Μοντέρνα χρώματα
- ★ Μεγάλης άντοχής
- ★ Λεπτές - Έλαστικές

ΑΔΕΛΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ
ΑΘΗΝΑΙ-ΘΕΣ/ΝΙΚΗ

★ Η étικέττα αυτή είναι εγγύησις έκλεκτης ποιότητας

Η Βιβέκα σε μία πρόσφατη φωτογραφία της.

Βιβέκα Λίντφορς

Η δεύτερη καριέρα μιας «δόξας» του κινηματογράφου

ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ φίλοι του κινηματογράφου θα τη θυμούνται καλά από πολλές επιτυχίες του γερμανικού κινηματογράφου πριν από το 1940. Την εποχή εκείνη η Βιβέκα Λίντφορς ήταν «κρυφά» στη Γερμανία του Χίτλερ. Για προσόντα της ήταν μία παράξενη γοιτευτική ομορφιά, πλούσια δραματικό ταλέντο και νεύρα. Και καθώς ο γερμανικός κινηματογράφος της εποχής είχε ανάγκη από έγχρωμα, την άγκαλιασε άμεσως και με μερικές μεγάλες δραματικές επιτυχίες την έκανε άμεσως γνωστή σε όλη την Ευρώπη και την «Αμερική».

Ήρθε, όμως, ο πόλεμος το 1940 και στο πέρασμά του ανέτρεψε τα πάντα. Ξένη τώρα μέσα στη Γερμανία η Βιβέκα πήρε το δρόμο της επιστροφής στην πατρίδα της τη Σουηδία. «Αλλά», ανήσυχος και τολμηρός χαρακτήρας όπως ήταν, δεν της άρεσε ούτε η οδύνη της πατρίδας της, ούτε η ήσυχη και ειρηνική ζωή, που έκανε σε αυτήν. «Επιζητούσε ζωή, κίνηση, συγκινήσεις, μαζι με επιτυχίες και αποτυχίες. «Όλα τα μεγάλα θέατρα της Σουηδίας της πρόσφεραν άμεσως ενδιαφέροντα συμβόλαια και μεγάλους ρόλους σε κλασσικά έργα του Στρίντμπεργκ και του Ίψεν. «Αλλά αυτή προτίμησε την «Αμερική και το Μπροντγουέι».

Ο πώς καθάρωσε να φτάσει στην «Αμερική», που μόλις είχε μπει στον πόλεμο, μετά το Πέρλ Χάρμπορ δεν να μπει εκεί για πάντα, αλλά να είναι γνωστή. «Αλλά μόλις έφτασε και εγκατεστάθηκε, σελήφθη άμεσα σ' ένα σημαντικό τηλεόρασης. Λίγο αργότερα μετεπήρε στο θέατρο πρόξας του Μπροντγουέι και το 1944 λίγο πριν να λήξει ο πόλεμος, την κάλεσαν στο Χόλλυγουντ με μία πρόταση, που προσέχονταν από τον ίδιο το μακαρίτη «Ερρολ Φλίνν». Της έδωσε το ρόλο της συμπαρωματιστικής στο μεγάλο φιλμ «Οι περιπέτειες του Δόν Ζουάν».

Η Βιβέκα δέχτηκε την πρόταση και το 1946 έφτασε στο Χόλλυγουντ. Ετοιμή για το ρόλο που της είχαν υποσχεθεί, φυσικά, την υπερέβη ο «Ερρολ» της γνώρισε σ' όλους τους αστέρες της εποχής αλλά τελικά το φιλμ

που γι' αυτό είχε έρθει, γυρίστηκε μόλις... έπειτα από τρία χρόνια, δηλαδή τον Αύγουστο του 1949. Στο διάστημα αυτό η Σουηδέζα στάρ εγκαταστάθηκε μόνιμα στο Χόλλυγουντ, πήρε μέρος σε αρκετές άλλες ταινίες, έδωσε σφάλις μία καλή θέσι ανάμεσα στα άλλα αστέρια του και όταν είδοποιήθηκε πάλι, ξαναπήγε στα στούντιο για το γυρίσμα του «Δόν Ζουάν».

Η συνεργασία «Ερρολ Φλίνν - Βιβέκα Λίντφορς» κράτησε αρκετά χρόνια. Σ' αυτό το διάστημα έπαιξαν μαζί σε περισσότερες από 6 ταινίες. Οι κακές γλώσσες, μάλιστα, λένε ότι οι σχέσεις μεταξύ «Ερρολ και Βιβέκας» ήταν κάτι περισσότερο από «φιλικά συναισθήματα». Γνωστός και έμπειρος κατακτητής εκατοντάδων ορατών γυναικών «Αμερικανίδων και ξένων, λέει για το μακαρίτη, ήταν δυνατόν να διαφορήσει για την ομορφιά της Βιβέκας για την οποία μιλούσε με ένθουςια από την πρώτη στιγμή, που τη γνώρισε. Και ως απόδειξη αυτού φέρουν το γεγονός ότι την ημέρα της κηδείας του στο Χόλλυγουντ, πέντε χρόνια περίπου κοντά στις κατά καιρούς νόμιμες γυναίκες του... έκαμαν και μερικές άλλες μαυροντυμένες. Μία από αυτές ήταν και η Βιβέκα Λίντφορς.

Ανάμεσα στις πολλές άλλες αμερικανικές ταινίες στις οποίες πρωταγωνίστησε η Βιβέκα είναι και δύο που γνώρισαν παγκόσμιο έπιτυχία. Πρόκειται για το «Τέσσερις σ' ένα τζιπ» και το «Κατηγορούμενη» του Ζολά με το Χόσερ Ρεβέρ. «Αμέσως μετά η Σουηδέζα στάρ εγκατέλειψε το Χόλλυγουντ και για αρκετά χρόνια περιώριστηκε σε εμφανίσεις στο θέατρο του Μπροντγουέι όπου κι' εκεί γνώρισε μεγάλες επιτυχίες σ' έργα πρόξας. «Ενα από αυτά ήταν και το Ιστορικό «Αναστασία, η τελευταία κόρη του τσάρου», που παίζονταν επί δύο χρόνια συνεχώς στη Νέα Υόρκη.

Μετά την επιτυχία της στο θέατρο η Βιβέκα δεν είχε κανένα λόγο να ζητήσει κανονικές δόξες πάλι στο Χόλλυγουντ. Είχε πάρει την απόφαση να μείνει μακριά του, αλλά τελικά δεν γκράταφες. Αιτίες της επιστροφής αυτής είναι ο γνωστός

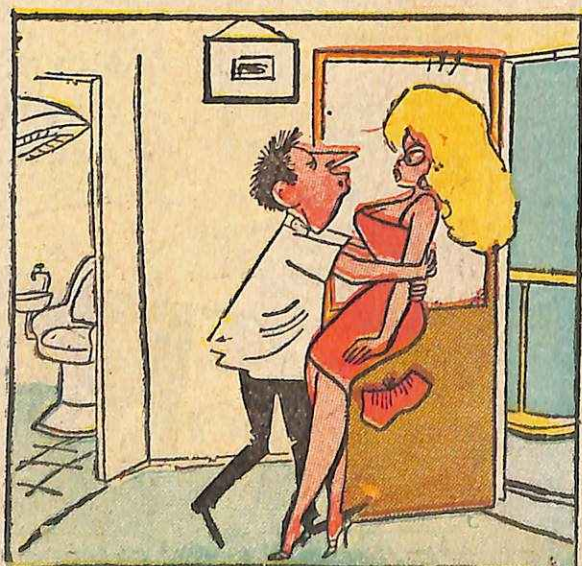
σκηνοθέτης Νίκολας Ραϊν, που όταν πέφτει απεφάσισε να ξαναφέρει στην οθόνη σε καινούργια έκδοση τη μεγάλη θρησκευτική και ιστορική ταινία «Ο Βασιλεύς των βασιλέων» εγγυηται και σίγουρα, καθώς κοντά του τη Βιβέκα και της ανέθεσε το ρόλο της Κλαυδίας, της συζύγου του Πόντιου Πιλάτου. Το βιβλικό αυτό φιλμ άνηκε στην κατηγορία των «γιγαντιαίων υπερκοσμών» που κατά καιρούς σερβίρει ο αμερικανικός κινηματογράφος. Το κόστος της παραγωγής του έπεράσε τα 12.000.000 δολάρια και τώρα παντού όπου προβάλλεται γνωρίζεται επιτυχία άνευ προηγουμένου. Χάρη στο φιλμ αυτό η Βιβέκα Λίντφορς άρχισε μία δεύτερη κινηματογραφική καριέρα, που καθώς φαίνεται, θα έχει έσοο μεγάλη και ενδιαφέρουσα με την πρώτη.

Η Βιβέκα γεννήθηκε στη σουηδική πόλη Ουψάλα. Παρά το γεγονός ότι γεννήθηκε σε μία πόλη όπου οι περισσότεροι κάτοικοι της γίνονται επιστήμονες εξ' αιτίας του περιήμου πανεπιστημίου της, από μικρή η Βιβέκα έδειξε ότι ήθελε να γίνει χορεύτρια. «Αρχισε, λοιπόν, να σπουδάζει χορό, αλλά όταν οι γονείς της την πήγαν για πρώτη φορά να παρακολουθήσουν ένα δραματικό θεατρικό έργο, η επιδότηση που υπέστη από αυτό ήταν τόσο βαριά, ώστε σε λίγο άλλαξε σχέδια και δήλωσε ότι τώρα πια θα γινόταν δραματική ηθοποιός. Φοίτησε, λοιπόν, στη Βασιλική «Ακαδημία Δραματικών Τεχνών της Στοκχόλμης, εκεί που σπούδασαν διάσημοι Σουηδείς ηθοποιοί όπως η Γκάμπος και η Μπέρκμαν και άποφασίσει αριστοτέρας σε ηλικία μόλις 17 ετών. «Ενα χρόνο αργότερα έφθγγε για τα στούντιο της Γερμανίας.

Η Βιβέκα Λίντφορς παντρεύτηκε δύο φορές. Ο πρώτος της γάμος, σύμφωνος σε διαίκα, έγινε στη Σουηδία με Σουηδό επιχειρηματία. Ο δεύτερος έγινε στην «Αμερική» με «Αμερικανό» συγγραφέα και σεναριοτά ταινιών. Με το γάμο αυτόν απέκτησε η Βιβέκα και την αμερικανική υπηκοότητα πριν από 3 χρόνια. «Από το γάμο αυτό έχει κι' ένα παιδί, ένα αγόρι 7 χρόνων.

«Ας σημειωθεί ότι η Βιβέκα έχει πρωταγωνιστήσει και σε μερικές ταινίες γαλλικής παραγωγής. Ανάμεσα σ' αυτές την καλύτερη θέσι κατέχει η πασίγνωστη «Σιγυακάλα» ή «το γυναικείο δράμα», με το Γάλλο Μισέλ «Ανταρ».

ΦΙΛ ΚΑΣΤΛ

Θέλω να φύγετε με καλές εντυπώσεις από τα δοντιατά μου. Δεσποινίς!...

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ

Σύντομες ειδησούλες

ΜΙΑ τρομερή πυρκαϊά, την οποία δυνάμωναν κι' έκαναν να προχωρή με άστραπιαία ταχύτητα άνεμοι, που έπνεαν με 75 και 100 χιλιόμετρα την ώρα, άπείλησε να καταστρέψει μέσα σε 48 ώρες ολόκληρο το Χόλλυγουντ. 2500 πυροσβέστες, εφοδιασμένοι με τα τελευταία μέσα και δεκάδες δομησδοτικών αερο-

Ο Ζαν - Πιέρ Κασσέλ ως Άστιν Γουέιτς.

πλάνων, που έχυναν πάνω στην κόλαση τόνους χημικών υλών, προσπάθησαν να σταματήσουν και να εμποδίσουν τις φλόγες, που έφταναν σε ύψος 30 μέτρων. Το κάθαρσας όμως μόνο άφου κατεστράφη βασίλειος έκτασι 32.000 στρεμμάτων, στην οποία βρίσκονταν 250 υπερπολυτελείς βίλλες αστέων και άλλων προσωπικτήτων.

Η συμφορά που έπληξε ιδίως την περιοχή της Σάντα Μόνικα, δεν προκάλεσε ούτε ένα ανθρώπινο θάνατο. Πενήντα άτομα μόνο τραυματίστηκαν ελαφρά, προσπαθώντας να προστατεύσουν το σπίτι τους και να διασωθούν από τις φλόγες έστω και μερικούς από τους θησαυρούς, που περιείχε. Μεταξύ των θυμάτων ήταν και ο τέως αντιπρόεδρος τών «Ντ. Πολιτείας Ντ.

σον, ο οποίος είχε νοικιάσει μια βίλλα στη Σάντα Μονικά για να γράψει ένα βιβλίο. Έργαστοταν όταν οι φλόγες άρχισαν να απειλούν το σπίτι του και προσπάθησε ανεπιτυχώς στην ταράτσα να τη σταματήσει με τους πυροσβεστήρες, που υπήρχαν στο σπίτι. Οι πυροσβέστες τον ανάγκασαν να κατέβει και να εγκαταλείψει τις άσκοπες προσπάθειες, σώζοντας μόνο τα χειρόγραφα του.

Η βίλλα της Τζέι - Τζέι Γκάμπριελ άξιζε 400.000 δολαρίων καταστράφηκε τελείως. Ήταν δώρο που της έκανε ο βασιλιάς των ξενοδοξιών Κόνραντ Χίλτον, τον καιρό που ήταν σύζυγος της. Η στάρ έχασε επίσης μία μεγάλη αξία συλλογή πινάκων και όλα της τα κοσμήματα.

«Και για όλα αυτά, είπε ο Ρέντ Σκέλτον κυττάζοντας με μάτια διακρυμμένα, θα έρεπια στο σπίτι του, δε φταίει παρά η μεγάλη ξηρασία και ο καυτερός ήλιος, που άναψαν μία πρώτη έστια πάνω στους καταξέρους λόφους. «Ο άνεμος όμως που άρχισε να πνέει άμέσως μετά μετέβαλε σε κόλαση με περικοχή, που όλοι θεωρούσαν έπιγιο παράδεισο.

Ο Μάρλντ Μπράνν, το άνοιξε όλες τις θύρες και τα συντριβάνια του σπιτιού του και έχευσε τόνους νερού γύρω από τη γιγαντιαία ούσα στήλη βίλλας του, την οποία τελικά κατάρωσε να σώσει από τις φλόγες.

Το ίδιο προσπάθησε να κάνει και η Κίμ Μόσβακ, χωρίς όμως να το κατορθώσει. Οι πυροσβέστες την υποχρέωσαν ν' απομακρυνθεί από τη βίλλα της, στην οποία εγκαταστάθηκε πριν από δύο μόλις μήνες, πριν από ένα τμήμα κατέρρεε κάτω από τις φλόγες και η ίδια κινδύνεσε από ασφυξία.

Οι πολυτελείς επαύλεις του Μπάρν Λάνκαστερ, του κομικού Τζέι Μπράουν, του παραγωγού Γουόλτερ Γουάιτς, του Κόρχ Γκράντ, της Μωρήν Ο'Κάρρα, του Φρέντ Μάκ Μάρραυ, της Τζίντρεϊ Ρόττερς, της Γκρήρ Γκάρσον, του Άλφρεντ Χίσκοκ, της Πέγκυ Λή, του Σπύδ Κόχραν, που περιήμου μουσικού Γιάσα Χάφρετς και πολλών άλλων καταστράφηκαν τελείως.

Ο Ότο Πρέμινγκερ, που έμενε στο ξενοδοχείο «Μπέλ Αϊρ» κατάρωσε με δική του πρωτοβουλία να γλυτώσει την περιήμου συλλογή πινάκων του ξενοδοχείου, που πάντοτε θαύμαζε και της οποίας η αξία ξεπερνούσε το ένα εκατομμύριο δολάρια.

Η Τζέην Ράσελ, που δεν ήθελε να πιστέψει πως το σπίτι της θα καταστρεφόταν, το εγκατέλειψε την τελευταία στιγμή παίρνοντας μαζί της μόνο μερικά μπιμπλό, για τα οποία είχε πάντα μεγάλη αδυναμία.

Μεταξύ των επαύλων, που δεν κατεστράφησαν τελείως, μα υπέστησαν σοβαρές ζημιές, είναι οι βίλλες των Φρανκ Σινάτρα, Ντόροθ Λαμούρ, «Έντουαρντ Ρόμινσον, Τζένιφερ Τζόνς, Σάμλ Μπουαγιέ, Τσάρλυ Γασπάρ, Γουόλτ Ντάνελ, Στιούαρτ Γκρέντρεϊν, Τζέαν Φονταίν, Ρόμπερτ Μίτσαμ. Τζέαν Κράουφορντ κ.ά.

Είναι αδύνατο να εκτιμηθεί κανείς προς το παρόν τις ζημιές, που προκάλεσε η

ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

πυρκαϊά αυτή. Καταστράφηκαν πάντως 250 βίλλες από τις οποίες καίμια δεν άξιζε κάτω από 100.000 δολάρια και πολλές έφταναν τις 500.000.

Ο Ρόσος άνω Μπράντ, που έκατολούσαν πάντα να είναι ένα από τα πιο ευτυχισμένα αγόρια. Λατρεύουν τα παιδιά κι' έπειδή δεν μπόρεσαν ν' αποκτήσουν δικό τους παιδί, μοιράζον την αγάπη και τη στοργή τους στα φτωχά και δυστυχισμένα παιδιά της χώρας τους. Το ζευγάρι γύρισε πρό ημερών από το Χόλλυγουντ μαζί με όκτώ όρφανα «Ιταλόπουλα, τα οποία πέρασαν ένα μήνα και τρία, στην όνειροδόη βίλλα που έχει ο Ροσάνο στα περίχωρα της κινηματογραφικής πόλεως.

Ο Ρόλος του στο θεατρικό έργο «Η ήλιος», που παίζονταν επί ένα χρόνο στο Παρίσι, υποχρέωσε τον Ζαν - Πιέρ Κασσέλ, νέο αστέρα του καλλιτεχνικού στερεώματος της Γαλλίας, να εγκαταλείψει κατά το διάστημα αυτό τον κινηματογράφο. Τώρα όμως ο Ζαν - Πιέρ σημειώνει μία θριαμβευτική επάνοδο. Το φιλμ «Ναπολέων II, ο Άστιν Γουέιτς» στο οποίο πρωταγωνιστεί, σημειώνει μεγάλη επιτυχία και τον έκανε περιζήτητο. Πρωταγωνιστεί στο σκέτος του Κλόντ Σαμπρόλ στα «7 θανάσιμα αμαρτήματα» και «Μπλουζ της Ελπίδας» και σε δύο ακόμα φιλμ. Σε μία συνέντευξή του ο Ζαν - Πιέρ Κασσέλ δήλωσε: «Η αγάπη είναι ο μαδικός σκοπός της ζωής μου. Εργάζομαι άγαστη έννοια αυτή, που ένώνει όλους τους ανθρώπους και όχι δυο-δυο χωριστά».

Επιστρέφοντας στο Χόλλυγουντ, ύστερα από ένα ταξίδι της στην Ιταλία, η Φαίη Σπαίην, δήλωσε στον άντρα της Τζών «Αλ» που ότι έπιθυμεί να χωριστεί.

Επίστρέφοντας στο Χόλλυγουντ, ύστερα από ένα ταξίδι της στην Ιταλία, η Φαίη Σπαίην, δήλωσε στον άντρα της Τζών «Αλ» που ότι έπιθυμεί να χωριστεί.

Επίστρέφοντας στο Χόλλυγουντ, ύστερα από ένα ταξίδι της στην Ιταλία, η Φαίη Σπαίην, δήλωσε στον άντρα της Τζών «Αλ» που ότι έπιθυμεί να χωριστεί.

Επίστρέφοντας στο Χόλλυγουντ, ύστερα από ένα ταξίδι της στην Ιταλία, η Φαίη Σπαίην, δήλωσε στον άντρα της Τζών «Αλ» που ότι έπιθυμεί να χωριστεί.

Επίστρέφοντας στο Χόλλυγουντ, ύστερα από ένα ταξίδι της στην Ιταλία, η Φαίη Σπαίην, δήλωσε στον άντρα της Τζών «Αλ» που ότι έπιθυμεί να χωριστεί.

Επίστρέφοντας στο Χόλλυγουντ, ύστερα από ένα ταξίδι της στην Ιταλία, η Φαίη Σπαίην, δήλωσε στον άντρα της Τζών «Αλ» που ότι έπιθυμεί να χωριστεί.

Επίστρέφοντας στο Χόλλυγουντ, ύστερα από ένα ταξίδι της στην Ιταλία, η Φαίη Σπαίην, δήλωσε στον άντρα της Τζών «Αλ» που ότι έπιθυμεί να χωριστεί.

Επίστρέφοντας στο Χόλλυγουντ, ύστερα από ένα ταξίδι της στην Ιταλία, η Φαίη Σπαίην, δήλωσε στον άντρα της Τζών «Αλ» που ότι έπιθυμεί να χωριστεί.

Επίστρέφοντας στο Χόλλυγουντ, ύστερα από ένα ταξίδι της στην Ιταλία, η Φαίη Σπαίην, δήλωσε στον άντρα της Τζών «Αλ» που ότι έπιθυμεί να χωριστεί.

Επίστρέφοντας στο Χόλλυγουντ, ύστερα από ένα ταξίδι της στην Ιταλία, η Φαίη Σπαίην, δήλωσε στον άντρα της Τζών «Αλ» που ότι έπιθυμεί να χωριστεί.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Ματιές στα ελληνικά στούντιο

Η ΑΛΙΚΗ ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ καταδικάστηκε να πληρώσει πρόστιμο, έπειδή δεν παρέστη στην εκδίκασή της ηνύσεως, που είχε υποβάλει κατά του διευθυντή του «Θόνη». Το περίοδικό αυτό δημοσίευσε τον περασμένο Σεπτέμβριο κατά από τον δικαστήλο τίτλο «Η Βουγιουκλάκη πέθανε» ένα ρεπορτάζ σχετικά

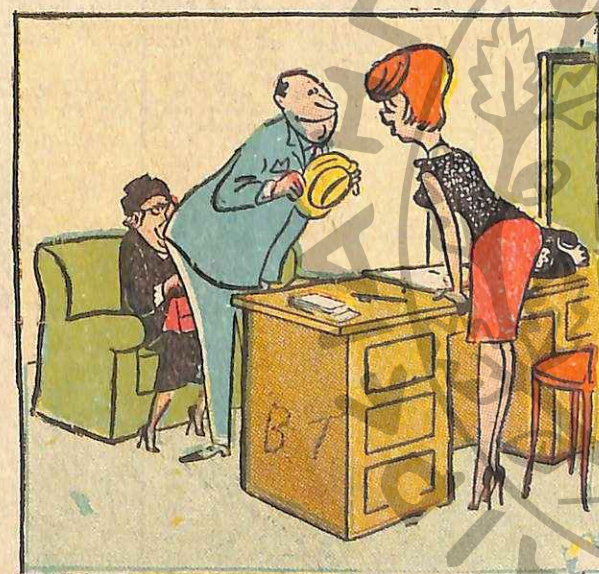

Ο Ροσάνο Μπράντ.

με το σοβαρό κίνδυνο που διέτρεξε η Αλίκη στο «Εθιμ» θούργο. Θεωρήθηκε όμως από την ίδια ως δυσφημιστικό και γι' αυτό η δημοφιλής στάρ υπέβαλε μήνυση. Δε μπόρεσε πάντως να παραστή στη δίκη, γιατί την ημέρα εκείνη έπαιζε με το θιασό της στη Θεσσαλονίκη. Δεν καθωρίστηκε ωστόσο κάποια η μέρα της νέας δίκης.

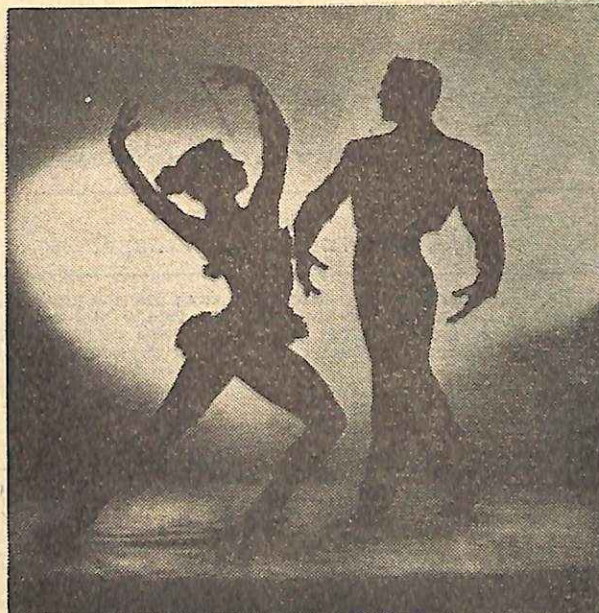
Ο Όρεσθης Λάσκος άρχισε το γυρίσμα του φιλμ «Εξυπνο πούλι» με πρωταγωνιστή τον Κώστα Κρατζίρη. Η ταινία αυτή θα είναι η τρίτη κατά σειρά, που θα μάς παρουσιάσει η εταιρεία της Πανόπουλος, Γ. Λαζαρίδης, Σαρκής και Ψαρρός.

Το πρώτο φιλμ της εταιρείας ήταν το «Ευτυχώς

ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΩΝ

«Εγώ είμαι υπάλληλος, κύριε... Η ύποψηφία βρίσκεται ακριβώς πίσω σας!...

Το εξαιρετικό χορευτικό ζευγάρι Δρόσος - Τάντα, που γυρίζει στην «Ελλάδα, ύστερ» από τριών ετών θρί-αμβους στην Ευρώπη.

Θεατρικά παρασκήνια

Πιχάντικο ρεπορτάζ

Η μεγάλη πρωταγωνίστρια Κ. Κυδελή έπειτα από δυο χρόνια, άα κάνει την επανεμφάνισή της στη σκηνή. Η Κ. Κυδελή θα συνεργαστεί με τον «Εθιμ» θούργο, προκειμένου να συμπράξει στην προσέχη περιοδείας που θα γίνει στα επαρχιακά κέντρα.

Η πρώτη εμφάνισή της Κ. Κυδελής θα γίνει στις αρχές Δεκεμβρίου στη Λαμία, με τη γνωστή επιτυχία της «Το μυστικό της κοντέσας βαλλέριας».

Στο μετοξύ, η πιο νεαρή πρωταγωνίστρια της ελληνικής σκηνής, η Αλίκη Βουγιουκλάκη, με την έφετηρη περιοδείας της στα επαρχιακά κέντρα, πρόκειται να γίνει...

Η πρώτη εμφάνισή της Κ. Κυδελής θα γίνει στις αρχές Δεκεμβρίου στη Λαμία, με τη γνωστή επιτυχία της «Το μυστικό της κοντέσας βαλλέριας».

Στο μετοξύ, η πιο νεαρή πρωταγωνίστρια της ελληνικής σκηνής, η Αλίκη Βουγιουκλάκη, με την έφετηρη περιοδείας της στα επαρχιακά κέντρα, πρόκειται να γίνει...

Η πρώτη εμφάνισή της Κ. Κυδελής θα γίνει στις αρχές Δεκεμβρίου στη Λαμία, με τη γνωστή επιτυχία της «Το μυστικό της κοντέσας βαλλέριας».

Στο μετοξύ, η πιο νεαρή πρωταγωνίστρια της ελληνικής σκηνής, η Αλίκη Βουγιουκλάκη, με την έφετηρη περιοδείας της στα επαρχιακά κέντρα, πρόκειται να γίνει...

Η πρώτη εμφάνισή της Κ. Κυδελής θα γίνει στις αρχές Δεκεμβρίου στη Λαμία, με τη γνωστή επιτυχία της «Το μυστικό της κοντέσας βαλλέριας».

Στο μετοξύ, η πιο νεαρή πρωταγωνίστρια της ελληνικής σκηνής, η Αλίκη Βουγιουκλάκη, με την έφετηρη περιοδείας της στα επαρχιακά κέντρα, πρόκειται να γίνει...

Η πρώτη εμφάνισή της Κ. Κυδελής θα γίνει στις αρχές Δεκεμβρίου στη Λαμία, με τη γνωστή επιτυχία της «Το μυστικό της κοντέσας βαλλέριας».

Στο μετοξύ, η πιο νεαρή πρωταγωνίστρια της ελληνικής σκηνής, η Αλίκη Βουγιουκλάκη, με την έφετηρη περιοδείας της στα επαρχιακά κέντρα, πρόκειται να γίνει...

Η πρώτη εμφάνισή της Κ. Κυδελής θα γίνει στις αρχές Δεκεμβρίου στη Λαμία, με τη γνωστή επιτυχία της «Το μυστικό της κοντέσας βαλλέριας».

ρεπαι με το μπαλέτο Φλερ και που πρόκειται άργότερα να συνδυαστεί το χορό με το τραγούδι, αφού έχει σπουδάσει επί 8 χρόνια μουσική στο Παρίσι.

Ο Βασιλειάνος Νίκος Μοσχονά, ύστερα από μία σειρά θριαμβευτικών εμφανίσεων στον Καναδά, ξαναγύρισε τελευταία στη Νέα Υόρκη, όπου πρόκειται να κάνει την επανεμφάνισή του στη «Μετροπόλιταν Όπερα».

Για πρώτη φορά θα άκουσθ στην όπερα του Γ'ονερ. Τζέττι «Λουτσία Ντέ Λαμερ» στις 24 Νοεμβρίου.

Η Μπέμπα Μπλάνκ, γνωστή για την έρμηνεία λαϊκών τραγουδιών σε δίσκους, υπέγραψε μακροχρόνιο συμβόλαιο με εταιρία δίσκων.

Με την υποδείξι της παραγωγού εταιρείας, η Μπέμπα Μπλάνκ πρόσφερε τώρα και ρόλο δικό της στο καλλιτεχνικό της ψευδώνυμο, κι' έτσι παρουσιάζεται τώρα ως Μπέμπα «Αντζέλα Μπλάνκ».

Στο μετοξύ το λαϊκό τραγούδι σε πρώτη πάντα ζήτηση κατέκτησε και την τραγωδία.

Παραγωγικά, για τα λυρικά της «Ηλεκτρική» της ταινίας που γυρίζει τώρα ο Κακογιάννης, προερίθη από το συνθετή Μίκη Θεοδοράκη που έγραψε την μουσική, η γνωστή έρμηνεία λαϊκών τραγουδιών Γιώτα Λυδία.

Ο χορευτής Γ. Δαρζέν, της σχολής Ζουρούδη, που γύρισε στην Αθήνα, ύστερα από επιτυχίες εμφανίσεις στο Παρίσι, πρόκειται να κάνει την επανεμφάνισή του εδώ με μία νέα όραση στην πορεία.

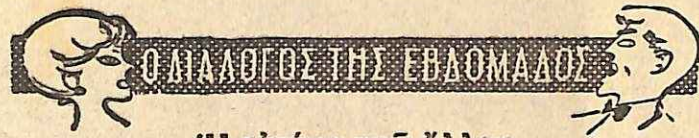
Η παρουσία της «Κρεμιάς» της «Καλλιμας» έγινε άφορη με παραγωγή η Νάντια Χαραφά από το σόλο της ηρώδης.

Έτσι, έκτος από την Γαλάτεια «Αμαζοπούλου στο σόλο της Χαλιμάς πρόκειται να εμφανισθ στις προσεχείς παραστάσεις μία νέα αποκάλυψη, η απόφοιτος του Εθνικού Ωδείου Τζένη Ραφτοπούλου.

Στο θέατρο της Περούα, της Αλικής Σκηνής, που άνέθεσε την «Χαλιμά» έκανε την πρώτη της εμφάνισή και ένα ακόμη πολυσυζητημένο τάλεντο.

Πρόκειται για την «Αναστασία», που συνεργά-

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Η εικόνα του άλλου

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΚΛΩΝΤ ΜΠΕΝΣΟΝ, ΛΥΝΤΙΑ ΕΛΒΕΡ, κόρη του.

(Σ' ένα διαμέρισμα ξενοδοχείου. Ο Κλώντ Μπενσόν εργάζεται μπρος σ' ένα τραπέζι. Χτυπούν την πόρτα. Σηκώνεται κι ανοίγει.)

ΜΠΕΝΣΟΝ: Δεν είναι δυνατόν! Η κυρία Έλβερ;

ΛΥΝΤΙΑ (δίνοντας του μ' αγάπη το χέρι): Έλβερ πώς δε θα με ξαναπείς κυρία.

ΜΠΕΝΣΟΝ (μ' αγάπη): Καλά, Λύντια, αγαπημένο μου παιδί. Κάθισε και πές μου πώς έμαθες ότι είμαι στο Παρίσι;

ΛΥΝΤΙΑ: Διάβασα στην εφημερίδα την αφίξη σου. Ξέρεις, πατέρα, πώς έχεις αλλάξει πολύ; Τα μαλλιά σου άσπρισαν. Φαίνεται πως η ζωή στην Αγγλία είναι σκληρή...

ΜΠΕΝΣΟΝ: Λιγότερο σκληρή απ' τη ζωή του Παρισιού. Τι τα θέλεις όμως; Έχω πάντα μπροστά μου την εικόνα του δράματος, που αναστάτωσε τη ζωή μου και την ανάμνηση της πολυστασιασμένης μου νεκρής... 'Αλλ' άς τ' αφήσουμε αυτά... 'Ας μιλήσουμε για σένα... Τον καιρό που έφυγα ήσουν νύφη έξη μηνών. Και τώρα είσαι παντρεμένη από τέσσερα χρόνια παντρεμένη... 'Ε, λοιπόν, είσαι ευτυχισμένη;

ΛΥΝΤΙΑ (φανερὰ στενωχωρημένη): Σχεδόν!

ΜΠΕΝΣΟΝ: Αυτό το σχεδόν δε μ' αρέσει. Μήπως ο άντρας σου...

ΛΥΝΤΙΑ: Όχι, ο Ζάκ είναι πάντα καλός σύζυγος.

ΜΠΕΝΣΟΝ: Κι' εσύ είσαι πάντα καλή σύζυγος;

ΛΥΝΤΙΑ (χαμηλώνοντας τα μάτια): Μά... βέβαια...

ΜΠΕΝΣΟΝ (της πάνει το χέρι): Λύντια, έλα πιο κοντά μου. Έλα να διαβάσω στα ματιά σου, όπως τον καιρό που ήσουν παιδί και ήθελες να μου κρύψεις τις παρεκτροπές σου. (Την κυττάζει καλά-καλά). Στοιχηματίζω ότι κάτι συμβαίνει σ' αυτό το χαριτωμένο κεφάλι, έ...

ΛΥΝΤΙΑ (κάπως συγχισμένη): Τίποτα δεν σου ξεφεύγει, πατέρα.

ΜΠΕΝΣΟΝ: Κι' ακόμα στο χαμιατίω ότι δεν ήρθες μόνο για να με δεις, αλλά για να φέρεις το στοργικό και σιγούρο ανδρώπο για να το εμπιστευθείς το μυστί.

ΛΥΝΤΙΑ: Άλθε, πατέρα. Έσύ ξέρεις την καλή και την κακή του έρωτα.

ΜΠΕΝΣΟΝ: Μά τότε...

ΛΥΝΤΙΑ: Τότε συνέθη το γεγονός, που μ' έφερε σ' αυτή την ηθική και ψυχική κατάσταση, που γι' αυτήν είχα μεγάλη ανάγκη να σε δω. (Σιωπεί λίγο). Μόνο που μου είναι δύσκολο να στο διηγηθώ...

ΜΠΕΝΣΟΝ: Θέλεις να σε ρωτάω εγώ;

ΛΥΝΤΙΑ: Ναι, φύγαμε το ίδιο βράδυ. Μόλις εγκατασταθήκαμε στο Μπαρρίτς, θέλησα να ξεχάσω π' έπρελλό πάθος μου... Έσ' νάγινε λοιπόν για τον Ζάκ η σύζυγος των πρώτων ημερών του γάμου μας. Μιά σύζυγος περιποιητική, αξιολύπητη, άφοσιωμένη...

ΛΥΝΤΙΑ: Ναι... αυτό είναι... το που σ' έθελαν, αγαπημένο μου παιδί. Έλα, κάθισε κοντά μου και μίλησε μου... Σ' άκουω όχι σαν πατέρα, αλλά σαν φίλο... Τι είναι λοιπόν; Μήπως η καρδιά σου κάνει τρέλλες; Είναι μία καρδιά έκτακτου, την έρωτα καλά. Μά όπως όλες οι έκτακτες καρδιές, είναι κι' αυτή εύκολη στα αισθήματα. Κανένας μικρόερωτας μήπως...

ΛΥΝΤΙΑ: Ναι... αυτό είναι... το που σ' έθελαν, αγαπημένο μου παιδί. Έλα, κάθισε κοντά μου και μίλησε μου... Σ' άκουω όχι σαν πατέρα, αλλά σαν φίλο... Τι είναι λοιπόν; Μήπως η καρδιά σου κάνει τρέλλες; Είναι μία καρδιά έκτακτου, την έρωτα καλά. Μά όπως όλες οι έκτακτες καρδιές, είναι κι' αυτή εύκολη στα αισθήματα. Κανένας μικρόερωτας μήπως...

ΛΥΝΤΙΑ: Ναι... αυτό είναι... το που σ' έθελαν, αγαπημένο μου παιδί. Έλα, κάθισε κοντά μου και μίλησε μου... Σ' άκουω όχι σαν πατέρα, αλλά σαν φίλο... Τι είναι λοιπόν; Μήπως η καρδιά σου κάνει τρέλλες; Είναι μία καρδιά έκτακτου, την έρωτα καλά. Μά όπως όλες οι έκτακτες καρδιές, είναι κι' αυτή εύκολη στα αισθήματα. Κανένας μικρόερωτας μήπως...

ΛΥΝΤΙΑ: Ναι... αυτό είναι... το που σ' έθελαν, αγαπημένο μου παιδί. Έλα, κάθισε κοντά μου και μίλησε μου... Σ' άκουω όχι σαν πατέρα, αλλά σαν φίλο... Τι είναι λοιπόν; Μήπως η καρδιά σου κάνει τρέλλες; Είναι μία καρδιά έκτακτου, την έρωτα καλά. Μά όπως όλες οι έκτακτες καρδιές, είναι κι' αυτή εύκολη στα αισθήματα. Κανένας μικρόερωτας μήπως...

ΛΥΝΤΙΑ: Ναι... αυτό είναι... το που σ' έθελαν, αγαπημένο μου παιδί. Έλα, κάθισε κοντά μου και μίλησε μου... Σ' άκουω όχι σαν πατέρα, αλλά σαν φίλο... Τι είναι λοιπόν; Μήπως η καρδιά σου κάνει τρέλλες; Είναι μία καρδιά έκτακτου, την έρωτα καλά. Μά όπως όλες οι έκτακτες καρδιές, είναι κι' αυτή εύκολη στα αισθήματα. Κανένας μικρόερωτας μήπως...

ΛΥΝΤΙΑ: Ναι... αυτό είναι... το που σ' έθελαν, αγαπημένο μου παιδί. Έλα, κάθισε κοντά μου και μίλησε μου... Σ' άκουω όχι σαν πατέρα, αλλά σαν φίλο... Τι είναι λοιπόν; Μήπως η καρδιά σου κάνει τρέλλες; Είναι μία καρδιά έκτακτου, την έρωτα καλά. Μά όπως όλες οι έκτακτες καρδιές, είναι κι' αυτή εύκολη στα αισθήματα. Κανένας μικρόερωτας μήπως...

ΛΥΝΤΙΑ: Ναι... αυτό είναι... το που σ' έθελαν, αγαπημένο μου παιδί. Έλα, κάθισε κοντά μου και μίλησε μου... Σ' άκουω όχι σαν πατέρα, αλλά σαν φίλο... Τι είναι λοιπόν; Μήπως η καρδιά σου κάνει τρέλλες; Είναι μία καρδιά έκτακτου, την έρωτα καλά. Μά όπως όλες οι έκτακτες καρδιές, είναι κι' αυτή εύκολη στα αισθήματα. Κανένας μικρόερωτας μήπως...

ΛΥΝΤΙΑ: Ναι... αυτό είναι... το που σ' έθελαν, αγαπημένο μου παιδί. Έλα, κάθισε κοντά μου και μίλησε μου... Σ' άκουω όχι σαν πατέρα, αλλά σαν φίλο... Τι είναι λοιπόν; Μήπως η καρδιά σου κάνει τρέλλες; Είναι μία καρδιά έκτακτου, την έρωτα καλά. Μά όπως όλες οι έκτακτες καρδιές, είναι κι' αυτή εύκολη στα αισθήματα. Κανένας μικρόερωτας μήπως...

ΛΥΝΤΙΑ: Ναι... αυτό είναι... το που σ' έθελαν, αγαπημένο μου παιδί. Έλα, κάθισε κοντά μου και μίλησε μου... Σ' άκουω όχι σαν πατέρα, αλλά σαν φίλο... Τι είναι λοιπόν; Μήπως η καρδιά σου κάνει τρέλλες; Είναι μία καρδιά έκτακτου, την έρωτα καλά. Μά όπως όλες οι έκτακτες καρδιές, είναι κι' αυτή εύκολη στα αισθήματα. Κανένας μικρόερωτας μήπως...

ΛΥΝΤΙΑ: Ναι... αυτό είναι... το που σ' έθελαν, αγαπημένο μου παιδί. Έλα, κάθισε κοντά μου και μίλησε μου... Σ' άκουω όχι σαν πατέρα, αλλά σαν φίλο... Τι είναι λοιπόν; Μήπως η καρδιά σου κάνει τρέλλες; Είναι μία καρδιά έκτακτου, την έρωτα καλά. Μά όπως όλες οι έκτακτες καρδιές, είναι κι' αυτή εύκολη στα αισθήματα. Κανένας μικρόερωτας μήπως...

ΛΥΝΤΙΑ: Ναι... αυτό είναι... το που σ' έθελαν, αγαπημένο μου παιδί. Έλα, κάθισε κοντά μου και μίλησε μου... Σ' άκουω όχι σαν πατέρα, αλλά σαν φίλο... Τι είναι λοιπόν; Μήπως η καρδιά σου κάνει τρέλλες; Είναι μία καρδιά έκτακτου, την έρωτα καλά. Μά όπως όλες οι έκτακτες καρδιές, είναι κι' αυτή εύκολη στα αισθήματα. Κανένας μικρόερωτας μήπως...

ΛΥΝΤΙΑ: Ναι... αυτό είναι... το που σ' έθελαν, αγαπημένο μου παιδί. Έλα, κάθισε κοντά μου και μίλησε μου... Σ' άκουω όχι σαν πατέρα, αλλά σαν φίλο... Τι είναι λοιπόν; Μήπως η καρδιά σου κάνει τρέλλες; Είναι μία καρδιά έκτακτου, την έρωτα καλά. Μά όπως όλες οι έκτακτες καρδιές, είναι κι' αυτή εύκολη στα αισθήματα. Κανένας μικρόερωτας μήπως...

ΛΥΝΤΙΑ: Ναι... αυτό είναι... το που σ' έθελαν, αγαπημένο μου παιδί. Έλα, κάθισε κοντά μου και μίλησε μου... Σ' άκουω όχι σαν πατέρα, αλλά σαν φίλο... Τι είναι λοιπόν; Μήπως η καρδιά σου κάνει τρέλλες; Είναι μία καρδιά έκτακτου, την έρωτα καλά. Μά όπως όλες οι έκτακτες καρδιές, είναι κι' αυτή εύκολη στα αισθήματα. Κανένας μικρόερωτας μήπως...

ΛΥΝΤΙΑ: Ναι... αυτό είναι... το που σ' έθελαν, αγαπημένο μου παιδί. Έλα, κάθισε κοντά μου και μίλησε μου... Σ' άκουω όχι σαν πατέρα, αλλά σαν φίλο... Τι είναι λοιπόν; Μήπως η καρδιά σου κάνει τρέλλες; Είναι μία καρδιά έκτακτου, την έρωτα καλά. Μά όπως όλες οι έκτακτες καρδιές, είναι κι' αυτή εύκολη στα αισθήματα. Κανένας μικρόερωτας μήπως...

ΛΥΝΤΙΑ: Ναι... αυτό είναι... το που σ' έθελαν, αγαπημένο μου παιδί. Έλα, κάθισε κοντά μου και μίλησε μου... Σ' άκουω όχι σαν πατέρα, αλλά σαν φίλο... Τι είναι λοιπόν; Μήπως η καρδιά σου κάνει τρέλλες; Είναι μία καρδιά έκτακτου, την έρωτα καλά. Μά όπως όλες οι έκτακτες καρδιές, είναι κι' αυτή εύκολη στα αισθήματα. Κανένας μικρόερωτας μήπως...

ΛΥΝΤΙΑ: Ναι... αυτό είναι... το που σ' έθελαν, αγαπημένο μου παιδί. Έλα, κάθισε κοντά μου και μίλησε μου... Σ' άκουω όχι σαν πατέρα, αλλά σαν φίλο... Τι είναι λοιπόν; Μήπως η καρδιά σου κάνει τρέλλες; Είναι μία καρδιά έκτακτου, την έρωτα καλά. Μά όπως όλες οι έκτακτες καρδιές, είναι κι' αυτή εύκολη στα αισθήματα. Κανένας μικρόερωτας μήπως...

ΛΥΝΤΙΑ: Ναι... αυτό είναι... το που σ' έθελαν, αγαπημένο μου παιδί. Έλα, κάθισε κοντά μου και μίλησε μου... Σ' άκουω όχι σαν πατέρα, αλλά σαν φίλο... Τι είναι λοιπόν; Μήπως η καρδιά σου κάνει τρέλλες; Είναι μία καρδιά έκτακτου, την έρωτα καλά. Μά όπως όλες οι έκτακτες καρδιές, είναι κι' αυτή εύκολη στα αισθήματα. Κανένας μικρόερωτας μήπως...

ΛΥΝΤΙΑ: Ναι... αυτό είναι... το που σ' έθελαν, αγαπημένο μου παιδί. Έλα, κάθισε κοντά μου και μίλησε μου... Σ' άκουω όχι σαν πατέρα, αλλά σαν φίλο... Τι είναι λοιπόν; Μήπως η καρδιά σου κάνει τρέλλες; Είναι μία καρδιά έκτακτου, την έρωτα καλά. Μά όπως όλες οι έκτακτες καρδιές, είναι κι' αυτή εύκολη στα αισθήματα. Κανένας μικρόερωτας μήπως...

ΛΥΝΤΙΑ: Ναι... αυτό είναι... το που σ' έθελαν, αγαπημένο μου παιδί. Έλα, κάθισε κοντά μου και μίλησε μου... Σ' άκουω όχι σαν πατέρα, αλλά σαν φίλο... Τι είναι λοιπόν; Μήπως η καρδιά σου κάνει τρέλλες; Είναι μία καρδιά έκτακτου, την έρωτα καλά. Μά όπως όλες οι έκτακτες καρδιές, είναι κι' αυτή εύκολη στα αισθήματα. Κανένας μικρόερωτας μήπως...

ΛΥΝΤΙΑ: Ναι... αυτό είναι... το που σ' έθελαν, αγαπημένο μου παιδί. Έλα, κάθισε κοντά μου και μίλησε μου... Σ' άκουω όχι σαν πατέρα, αλλά σαν φίλο... Τι είναι λοιπόν; Μήπως η καρδιά σου κάνει τρέλλες; Είναι μία καρδιά έκτακτου, την έρωτα καλά. Μά όπως όλες οι έκτακτες καρδιές, είναι κι' αυτή εύκολη στα αισθήματα. Κανένας μικρόερωτας μήπως...

ΛΥΝΤΙΑ: Ναι... αυτό είναι... το που σ' έθελαν, αγαπημένο μου παιδί. Έλα, κάθισε κοντά μου και μίλησε μου... Σ' άκουω όχι σαν πατέρα, αλλά σαν φίλο... Τι είναι λοιπόν; Μήπως η καρδιά σου κάνει τρέλλες; Είναι μία καρδιά έκτακτου, την έρωτα καλά. Μά όπως όλες οι έκτακτες καρδιές, είναι κι' αυτή εύκολη στα αισθήματα. Κανένας μικρόερωτας μήπως...

ΛΥΝΤΙΑ: Ναι... αυτό είναι... το που σ' έθελαν, αγαπημένο μου παιδί. Έλα, κάθισε κοντά μου και μίλησε μου... Σ' άκουω όχι σαν πατέρα, αλλά σαν φίλο... Τι είναι λοιπόν; Μήπως η καρδιά σου κάνει τρέλλες; Είναι μία καρδιά έκτακτου, την έρωτα καλά. Μά όπως όλες οι έκτακτες καρδιές, είναι κι' αυτή εύκολη στα αισθήματα. Κανένας μικρόερωτας μήπως...

ΛΥΝΤΙΑ: Ναι... αυτό είναι... το που σ' έθελαν, αγαπημένο μου παιδί. Έλα, κάθισε κοντά μου και μίλησε μου... Σ' άκουω όχι σαν πατέρα, αλλά σαν φίλο... Τι είναι λοιπόν; Μήπως η καρδιά σου κάνει τρέλλες; Είναι μία καρδιά έκτακτου, την έρωτα καλά. Μά όπως όλες οι έκτακτες καρδιές, είναι κι' αυτή εύκολη στα αισθήματα. Κανένας μικρόερωτας μήπως...

ΛΥΝΤΙΑ: Ναι... αυτό είναι... το που σ' έθελαν, αγαπημένο μου παιδί. Έλα, κάθισε κοντά μου και μίλησε μου... Σ' άκουω όχι σαν πατέρα, αλλά σαν φίλο... Τι είναι λοιπόν; Μήπως η καρδιά σου κάνει τρέλλες; Είναι μία καρδιά έκτακτου, την έρωτα καλά. Μά όπως όλες οι έκτακτες καρδιές, είναι κι' αυτή εύκολη στα αισθήματα. Κανένας μικρόερωτας μήπως...

ΛΥΝΤΙΑ: Ναι... αυτό είναι... το που σ' έθελαν, αγαπημένο μου παιδί. Έλα, κάθισε κοντά μου και μίλησε μου... Σ' άκουω όχι σαν πατέρα, αλλά σαν φίλο... Τι είναι λοιπόν; Μήπως η καρδιά σου κάνει τρέλλες; Είναι μία καρδιά έκτακτου, την έρωτα καλά. Μά όπως όλες οι έκτακτες καρδιές, είναι κι' αυτή εύκολη στα αισθήματα. Κανένας μικρόερωτας μήπως...

ΛΥΝΤΙΑ: "Όχι... δλί... Θά σου τὰ πώ... Μά μὴ μὲ κυτᾶς ἔτσι... Μία μέρα, τὸν περασμένο μῆνα, νοιώθοντας ὅτι ἐρισκόμεν στὴν ἀκρὴ τοῦ γκρεμοῦ, κατόρθωσα νὰ συγκεντρώσω τὴ θέλησί μου, γιὰ νὰ ἀντισταθῶ σ' αὐτὸ τὸ ἐρωτικὸ μου πάθος καὶ εἶπα στὸν ἄντρα μου: «Πάρε με νὰ φύγουμε... Εἰ μαι κουρασμένη, ἐκνευρισμένη καὶ πρέπει νὰ φύγω ἀπὸ τὸ Παρίσι... Θέλω νὰ περάσω λίγες μέρες σ' ἄλλο μέρος, μόνι μαζί μ' ἐσένα!»

ΜΠΕΝΣΟΝ: "Ο άντρας σου δέχτηκε νὰ κάνει αὐτὸ τὸ ταξίδι χωρὶς νὰ σοῦ ζητήσῃ ἄλλες ἐξηγήσεις;

ΛΥΝΤΙΑ: Ναι, φύγαμε τὸ ἴδιο βράδυ. Μόλις ἐγκατασταθήκαμε στὸ Μπαρρίτς, θέλησα νὰ ξεχάσω π' ἐπρελλό πάθος μου... Έσ' νάγινε λοιπόν γιὰ τὸν Ζάκ ἡ σύζυγος τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ γάμου μας. Μιά σύζυγος περιποιητική, ἀξιολύπητη, ἀφοσιωμένη... "Ο άντρας μου τὰ ἔβλεπε ὅλ' αὐτὰ μὲ εὐχάριστη ἐκπλήξι. "Αλλ' ἀγαπούσα τόσο τὸν ἄλλο, τὸν Πιέρ! Βρισκόταν μπρὸς στὰ μάτια μου, μέσ' στὴν καρδιά μου, στὸ πόντο μου... Εἶχα πάντα τὴν εὐνοία σου στὸ μυαλό μου... Λοιπόν, ἡ ἀπορία σου, ποῦ σ' αὐτὴν ὑπελόγησα γιὰ νὰ ξεχάσω τὴν ἀγάπη σου...

ΜΠΕΝΣΟΝ: Εἶχε τὸ ἐντελὸς ἀντίθετο ἀποτέλεσμα;

ΛΥΝΤΙΑ: "Ακριβῶς... "Εβλεπα στ' ἀλήθεια τὸν Πιέρ στὸ πλὴρ μου. Μοῦ φαινόταν πὼς μὲ μίσησε καὶ πὼς τοῦ ἀπαντοῦσα, τόσο πολὺ, ὥστε τὴν πρώτη φάρσά μου θέλησα νὰ φανῶ θερμὴ στὸν ἄντρα μου, γὰ τὸν χαϊδέψω, νὰ τὸν φιλήσω, νύμφα πὼς δὲν ἦταν αὐτός, ἀλλὰ ὁ Πιέρ. "Αρχισα, λοιπόν, γὰ τὸν ἀγαπᾶ, ἔτσι, ἀντὶ γιὰ τὸν ἄλλο...

ΜΠΕΝΣΟΝ: Αὐτὸ κράτησε σ' ὅλη τὴ διαμονή σας στὸ Μπαρρίτς;

ΛΥΝΤΙΑ: Ναι... Καὶ ἐξακολουθεῖ καὶ τώρα στὸ Παρίσι. Θά μὲ ἦταν εὐκόλο νὰ ξαναδῶ τὸν Πιέρ, μὰ δὲ θέλω. Φοβῶμαι μὴ χάσω ὅτι ἔχω, μὴ φανταστικὴ εὐτυχία, μὰ ἀποδοῦναι εὐτυχία. "Ο Ζάκ, ποῦ εἶχε ἀρχίσει νὰ κυνηγᾷ ἄλλες, δὲ μ' ἀφήνει πιά... "Εχει γίνῃ ἕνας ὑποδειγματικὸς σύζυγος. Μονάχα ποῦ ἀσπῇ ἡ ἀγάπη μου στρίβεται πάνω στὴν... ἀπαστία. "Υπάρχουν στιγμές, ποῦ φαντάζομαι ὅτι θὰ ἦσουν λίγες ἡμέρες, ἀν γίνωμιν στ' ἀληθινὰ ἡ φίλη τοῦ Πιέρ.

ΜΠΕΝΣΟΝ: Στὴν κατάστασι, ποῦ ἐρίσκεσαι, ἔλπω μόνο ἕνα κακό: Τὴν κακὴ πρόθεσι στὴ σέψι σου. Μὰ ἔλπω καὶ δὴ καλὰ: "Ενα ἀντρώπου ποῦ ξαναγαπήθηκε κι' ἕνα μέσο ἀμύνης πρὸς τὴν τῶρα ἐναντίον τοῦ πειρασμοῦ.

ΛΥΝΤΙΑ: "Ὡς τοῦ ἐπιτρέπεις ν' ἀπαντᾶ τὸν ἄντρα σου;

ΜΠΕΝΣΟΝ: Μὲ τὸν καιρὸ θὰ σὸς ἀποφασίσῃ τὴν πολιτικὴ. Καὶ ὅταν τοῦ ὑποδείξω, ὅτι οἱ κυβερνήσεις πρέπει νὰ προέρχονται ἀπὸ τὸ λαὸ καὶ ὄχι ἀπὸ τὴ βασιλικὴ εὐνοία, ὁ "Ὀθων ἔπρεπε ἀμέσως τὸ Σύνταγμα καὶ διὰ τὸ σχετικὸ ἄσθε, ποῦ ἔλεγε, ὅτι: "Ο βασιλεὺς διορίζει καὶ παύει τοὺς ὑπουργούς. Κάποτε ὁ βουλευτὴς Δανόπουλος, ἀρροισμένος ὁθωνικός, τὸλμησε νὰ πῇ στὸν "Ὀθωνα, τὸ 1860:

— Μεγαλειότατε, ἐὰν εἰς τὴν "Ελλάδα δὲν ὑπάρχουν πολιτικὰ στοιχεῖα ἀντίθετα πρὸς τὸν "Ὀθων, τί ἐνδιαφέρει τὴν βασιλείαν ποῖον κόμμα θὰ ἐρρίσκηται εἰς τὰ πράγματα; Φρονῶ, ὅτι καλὸν θὰ ἦτο νὰ ἀρίστευε τὴν πολιτικὴν μηχανὴν νὰ κυνηγῇ ἐλευθέρως.

— "Ενωθ', ἀπῆντησε ὁ "Ὀθων, θυμωμένος. Θέλετε νὰ ἀλλοιοποιήσῃτε κατὰ τὰς ἐλπίδας καὶ ἐγώ, φρονῶ τὴν ῥόμπαν μου, νὰ διακεδᾶω μὲ τὴν διαγωγὴν ἐξ αὐτῇ! "Ἡ συνειδήσις μου δὲν μὲ τοῦ ἐκτρέφει... Δεχθεὶς νὰ βασιλεύω εἰς τὸν τόπον αὐτόν, αἰσθάνομαι, ὅτι φέρω εὐθύνην διὰ πᾶν ἀτόχημα...

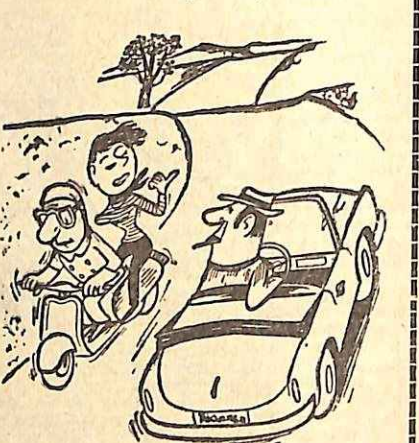
Καὶ ὁ "Ὀθων ἐξακολούθησε ὡς τὸ τέλος τῆς βασιλείας του, νὰ μὲν μὲ τὴν ἀντίληψιν, ὅτι εἶχε ὄχι μόνον δικαιοσύνη, ἀλλὰ καὶ καθήκον, νὰ ἐπεμβαίη στὴν πολιτικὴν, εἶχε μεταβάλει τὸν ἑαυτοῦ τὸν ἀνεύθυνον ἄρχοντα σὲ ὑπεύθυνον, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ φθάσωμε στὰ γεγονότα τῆς 10ης "Οκτωβρίου 1862 καὶ στὴν ἔξωσι...

Στὴν ἐκθρόνισιν τῶν πρώτων βασιλέων συνετέλεσαν καὶ οἱ πολιτικὲς ἐξελίξεις, ποῦ σημειώθηκαν στὴν πολιτικὴ ζωὴ τῆς "Ελλάδος, κατὰ

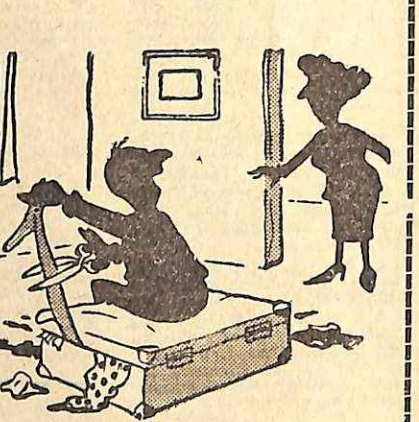
ΜΙΣΕΛ ΠΡΟΒΕΝ

Δὲν τὸ φανταζόμην ποτὲ πὼς ὑπάρχουν τόσο μικρὰ διαμάντια!...

Ὁτὸ στὸπ.

Ἐπιτέλους! Μπόρεσα νὰ κλείσω τὴ βαλίτσα σου!

Μὴ στενοχωριέσαι, παιδί μου! Ἐντὺνῶς δὲν ἐπάθα τίποτε!

Η τελευταία κυβερνήσι του οθωνος

Πρὶν ἀπὸ 100 χρόνια

τὰ τελευταία χρόνια τῆς ὁθωνικῆς περιόδου. Οἱ παλαιότεροι πολιτικοὶ ἀρχηγοὶ εἶχαν οὐσιαστικὰ παραμερισθῇ. "Ο Κωλέτης εἶχε πεθάνει ἀπὸ τὸ 1847, ὁ Μαυροκορδάτος, ὁ Σπυρίδων Τοικουπὴς καὶ ὁ Μεταξᾶς, εἶχαν πᾶν γεράσει. "Ο Μαυροκορδάτος μάλιστα εἶχε τυφλωθῇ. Οἱ νέες πολιτικὲς δυνάμεις, ποῦ ἐμφανίζονταν καὶ στὶς δημοτικές πρωτοστατεῖ ἡ νεολαία, δὲν ἔχουν τὴ φρονιμὰ καὶ τὸ συντηρητικὸ πνεῦμα τῶν παλαιότερων πολιτικῶν ἀρχηγῶν. Τὶς παρασέρει ὁ ἐνθουσιασμός καὶ ἡ τόλμη. Θέλουν νὰ ἱδρῶσιν τὸ πολιτικὸ οἰκοδόμημα τῆς "Ελλάδος πᾶν στὰ ἐρείπια τῆς πρώτης δυναστείας. "Αρχηγούς τοὺς εἶναι ὁ "Επαμεινώνδας Δεληγιώργης, νέος πολιτικός, ποῦ εἶχε βγῇ κ' αὐτὸς λίγο πρὶν ἀπὸ τὰ πανεπιστημιακὰ θρανία.

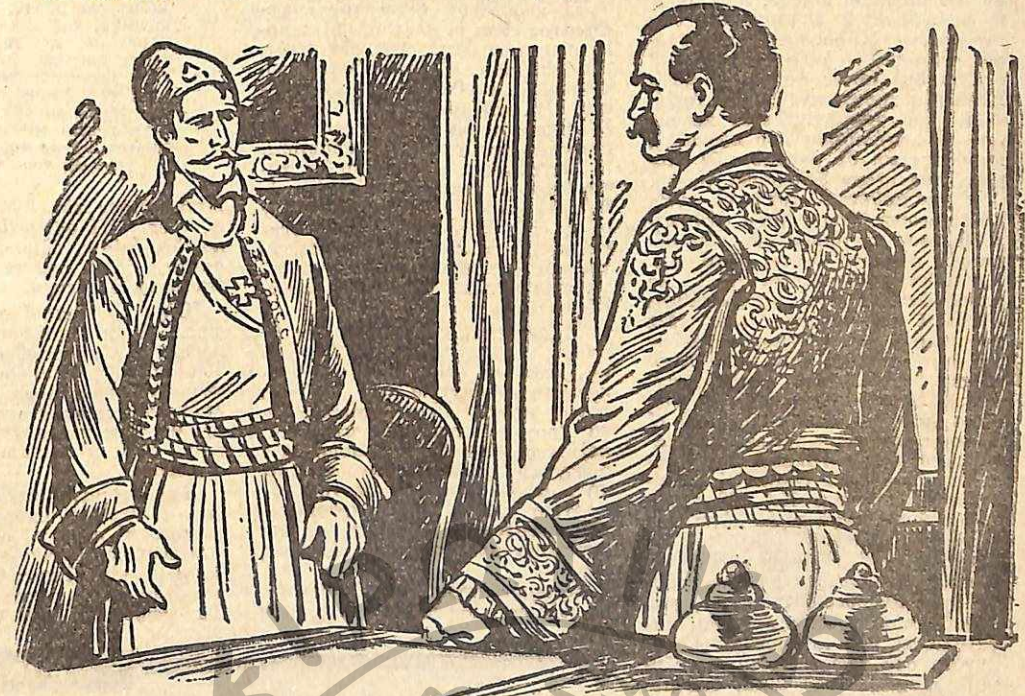
Οἱ συντηρητικότεροι ἀπὸ τοὺς νεωτέρους

— Μεγαλειότατε, τοῦ λέγει ὁ Μισούλης, πρέπει νὰ μὴς παύσετε καὶ μετ' ὀργῆς μάλιστα... Νέον ὑπουργεῖον εἶναι ἀπαραίτητον... Νὰ καλέσετε τὴν ἀντιπολίτευσιν καὶ τοὺς νέους...

— "Ὅθων ὅμως παραξενεύεται:

— Πὼς μπορῶ, ἔλεγε, ν' ἀποπέμψω ὑπουργεῖον, τὸ ὁποῖον ἐκτελεῖ τὸ καθήκον του καὶ νὰ συνεργασθῶ μετ' ἄλλου, μὴ δίδοντος καμμίαν ἐγγύησιν διοικήσεως δικαίας;

Τὰ ἴδια μετὰ τὸ Μισούλη ἔλεγαν στὸ βασιλεῖ, ὁ ἐνδοξὸς Κανάκης, ὁ Μανασαίδης, πρόεδρος τῆς Γερουσίας καὶ ἀρροισμένος ὁθωνικός, καὶ ἄλλοι πολιτικοί. "Ὅταν τελικὰ ὁ Μισούλης ἐπεισε τὸν "Ὀθωνα ν' ἀλλάξῃ τὸ ὑπουργεῖο, ὁ βασιλεὺς κάλεσε τὸν Κανάκη καὶ τοῦ ἀνέθεσε τὴν κυβερνήσι. "Ο θουλικὸς προληπτικὴ παρουσίασε στὸν "Ὀθωνα τὸν κατάλογο τῶν ὑπουργῶν του. Εἶχε βάλει καὶ νέα πρόσωπα ἀπὸ τὴν ἀντιπολίτευσιν γιὰ ὑπουργούς. "Ἡ αὐλικὴ ὅμως «καμαρίλλα» ἐξερρήκωθηκε καὶ ἐπέισε τὸν "Ὀθωνα ν'

Μετὰ τὸν Κανάκη, ὁ "Ὀθων διέπραξε τὸ σφάλμα ν' ἀναθέσῃ τὴν κυβερνήσι στὸν αὐλικὸ "Ιωάννη (Γενναῖο) Κολοκοτρώνη.

πολιτικούς, ὁ Κανάκης, ὁ Βούλγαρης, ὁ Ζαΐμης, ὁ Μενεζέλος Ρούφος καὶ ὁ Κομνηνούδης, θὰ ἐπιχειρήσουν νὰ σὺνταξοῦν τὰ πράγματα. Στὸ τέλος ὅμως θὰ παρασθῶν καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τὴ νεολαία καὶ τὸ Δεληγιώργη. Στὶς 25 Μαρτίου 1849, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ὁ "Επαμεινώνδας Δεληγιώργης στὸ πολιτικὸ του ἡμερολόγιο, ἀκούστηκε γιὰ πρώτη φορὰ στοὺς ὁρμούς τῆς "Αθήνας ἀπὸ τοὺς φοιτητὰς: "Ζήτω ἡ Δημοκρατία!... Καὶ προσθέτει ὁ Δεληγιώργης: "Τοῦτο προήχθητο ὄχι ἀπὸ ἀληθὴ ἀγάπην πρὸς τὸ δημοκρατικὸν πολιτεῖμα, ἀλλ' ἀπὸ τὴν πολιτικὴν καχεξίαν τῆς πατρίδος μας.

Στὶς νέες τάσεις τῆς ἀντιπολιτευσεως καὶ τῆς νεολαίας ὁ "Ὀθων δὲ θέλησε νὰ ὁμῶς προσοχή. "Αντὶ νὰ λασκαρῇ τὸ σκῆνι, τὸ τραβήσῃ περισσότερο. "Αγνοοῦσε τὴ Βουλὴ καὶ τὴ Γερουσίαν καὶ σχηματίζει κυβερνήσεις τῆς ἀοσεκείας του. "Ἡ ἐνδοκρομία εἶχε ἀποθεωθῇ. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ὑπουργούς δὲν ἦσαν οὐτὲ βουλευτῆς. "Ἦταν ἀπλῶς «ἀρροισμένοι» στὴ δυναστεία.

Οἱ πᾶν μυαλόμειοι ἀπὸ τοὺς πολιτικούς πᾶ ἔλεγαν τοῦ βασιλεῖ, ὅσο ἔβλεπαν πὼς τὸ κύμα τῶν δυσχεραστῶν ὅλο καὶ φούρτωνε καὶ πὼς ἡ νεολαία, πολιτικὴ καὶ στρατιωτικὴ, δὲ δεχόταν μικροπροσχωρήσεις, ἀλλὰ ἐπιτοῦσε γενικὴ ἀλλαγὴ. "Ο "Αθανάσιος Μισούλης, πρωθυπουργὸς ἀπὸ τὸ 1857, σὺν εἶδε πὼς τὰ πράγματα εἶχαν χειροτερεύει, εἶπε στὸν "Ὀθωνα, τὸ 1859, πὼς ἔπρεπε ν' ἀλλάξῃ τὴν κυβερνήσι.

ἀνακαλέσῃ τὴν ἐντολή.

Καὶ ὁ βασιλεὺς τὴν ἀνακάλεσε. «Φρονῶν, ἔγραψε στὸν Κανάκη, ὅτι ὁ ὑπουργικὸς συνδυασμός τὸν ὁποῖον ἔχες μετὰ ἐπιδόσεις δὲν ἀνταποκρίνεται εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς πατρίδος, σὰς εὐχαρίστω δι' οὐς κατεβάλας κόπους καὶ σὰς ἀπαλλάττω τῆς περαιτέρω φροντίδος.

"Ο Κανάκης κατέθεσε τὴν ἐντολή καὶ πέρασε ἀπὸ τότε στὴν ἀντιπολίτευσιν. Καὶ ὁ μεγάλος Ψαριανὸς ἔγινε πᾶν τὸ ἡγετμὰ τῆς νεολαίας καὶ τοῦ "Ἑθνους. "Αργότερα παρατηρήθηκε ὅτι ἐνδεῖται διαμαρτυρίας ἀπ' ὅλα τὰ ἀξιώματα, τὸ βαθμὶ καὶ τὸ μισθὸ τοῦ ναυάρχου καὶ ἔτρεψε τὰ τελευταία ὁθωνικὰ χρόνια σὺν ἕνας ἀπλῶς, φτωχὸς ἰδιώτης.

Μετὰ τὸν Κανάκη ὁ "Ὀθων διέπραξε τὸ σφάλμα ν' ἀναθέσῃ τὴν κυβερνήσι (26 Μαΐου 1862) στὸν αὐλικὸ "Ιωάννη (Γενναῖο) Κολοκοτρώνη, ἄνθρωπο ἐντίμο, καλοποσεισμένο καὶ ἀγαθὸ, ἀκατάλληλο ὅμως γιὰ προσηλυτισμὸ καὶ μάλιστα στὶς δύσκολες ἐκείνες περιστάσεις.

"Ο Γενναῖος Κολοκοτρώνης ἦταν στρατιώτης, γινὸς τοῦ Θεοδώρου καὶ ὑπὲρ ἀπιστοῦ καὶ σταυλάρχου τοῦ "Ὀθωνος.

"Ἡ νέα αὐλικὴ κυβερνήσι ἦταν ἡ τελευταία τῆς πρώτης δυναστείας. Μετὰ πέντε μῆνες, ἡ ἐπαναστάσι τῆς 10ης "Οκτωβρίου ἀνέτρεψε τὴν κυβερνήσι τῶν Γεωργίου Κολοκοτρώνη καὶ ἔστειλε τὸν "Ὀθωνα καὶ τὴν "Αμαλία στὴν ἔξωσι.

ΕΠΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Το έμφύσημα μπορεί να θεραπευθεί

Ο ασθενής πρέπει να ξαναμάθει ν' αναπνέει.

Το πνευμονικό έμφύσημα είναι πολύ λιγότερο γνωστό μεταξύ του μεγάλου κοινού, παρ' όσον η σωματίωση ή ο καρκίνος των πνευμόνων. Παρουσιάζεται, ωστόσο, με μεγαλύτερη συχνότητα απ' ό,τι οι δυο αυτές ασθένειες μαζί. Είναι μία χρόνια πνευμονική ασθένεια, που χαρακτηρίζεται κυρίως από το λαχάνισμα που προκαλείται, παρατηρείται δε μεταξύ των ατόμων, που έχουν ξεπεράσει τα 40.

Στην άσθμια αυτή, οι πνεύμονες φουσκώνουν, γιατί δεν κατορθώνουν ν' αποβάλουν τον αέρα που συγκεντρώνεται σ' αυτούς. Ο ασθενής αγωνίζεται για να το κατορθώσει, κι' αυτή η προσπάθεια εξαντλεί τις δυνάμεις του. Με τον καιρό, οι πνεύμονες χάνουν την ελαστικότητά τους και μένουν μόνιμα διογκωμένοι. Το διαφράγμα, εξ' άλλου, που χωρίζει το θώρακα από την κοιλιά και που οι κινήσεις του εξοφελίζουν την κανονική αναπνοή, χαλαρώνεται βαθμιαία και μπορεί τελικά ν' αναπηροποιηθεί τελείως. Κι' άλλοι μύς χυλαρώνονται σιγά-σιγά, λόγω της έλλειψης οξυγόνου και της αδυναμίας. Κι' η παραμικρή κίνηση απαιτεί τότε ένα μεγάλο κόπο.

Ένας άνθρωπος 70 ετών, που εργάζεται 8 ώρες την ημέρα, καταναλώνει 600 περίπου λίτρος οξυγόνου στο 24ωρο. Αυτό το οξυγόνο εισχωρεί στο αίμα, δια μέσου των τοιχωμάτων των μικροσκοπικών τοιχοειδών αγγείων, που επιστρέφουν τις 750 εκατομμύρια μικρές κυψελίδες, τις οποίες περιέχουν οι πνεύμονες. Το αίμα, οξυγονωμένο, διοχετεύεται τότε δια μέσου της καρδιάς στις αρτηρίες, για να καταλήξει στο δικτύου των τοιχοειδών αγγείων, που εξαπλώνεται σ' όλο τον οργανισμό.

Μέσα σ' αυτά τα τοιχοειδή αγγεία το αίμα ανταλλάσσει το οξυγόνο του με τα υπολείμματα της καύσεως των μυών (που αποτελούνται κυρίως από ανθρακικό οξύ) και κατόπιν ξαναγυρίζει από άλλο σύστημα αγγείων, τις φλέβες, στους πνεύμονες. Έχει αποβάλλει το ανθρακικό οξύ, που παράγεται από τους μύς και εμπλώνει στην πύλη με οξυγόνο. Η κυριότερη λειτουργία των πνευμόνων συνίσταται, λοιπόν, στην ανταλλαγή μεταξύ των δύο αυτών αερίων. Ο άνθρωπος, που εισπνέει την ημέρα 600 λίτρα οξυγόνου, βγάζει 500 περίπου λίτρα ανθρακικό οξύ.

Ας εθώμε τώρα, σ' εκείνον που πάσχει από έμφύσημα. Ένδο ο ύψους άνθρωπος παίρνει 14 εισπνοές στο λεπτό, ο έμφυσηματίας κάνει, στο ίδιο χρονικό διάστημα 20-30 αναπνευστικές κινήσεις, χωρίς να μπορεί να παρηγορηθεί.

Δεγνόν, που του χρειάζεται. Το ανθρακικό οξύ συγκεντρώνεται έτσι στο αίμα και τους ιστούς και ο ασθενής άσφυκτιά.

Η στενοχώρια του ασθενούς μεγαλώνει, γιατί δε μπορεί να βγάλει τα πτύελα, που συγκεντρώνονται στους βρόγχους. Βήχει και μάλιστα βίαια, αλλά τα αποτελέσματα είναι άσημαντα. Οι προσπάθειές του, όμως, για να βγάλει τα πτύελα, ερεθίζουν τους βρόγχους, που διογκούνται με τη σειρά τους. Αυτή η διόγκωση στενεύει το στόμιο τους.

Ως τα τελευταία χρόνια, οι έμπειροι δεν κατόρθωναν να ξεχωρίσουν το έμφύσημα από τη βρογχίτιδα ή το άσθμα. Το θεωρούσαν επίσης σά συνέπεια της γεροντικής ηλικίας. Σήμερα, όμως, ξέρουμε, ότι πρόκειται για ξεχωριστή ασθένεια, που εξελίσσεται ύπουλα επί χρόνια, χωρίς ο ασθενής να αισθάνεται καμιά εξοσημειωτή ενόχληση. Όταν ενδηλώσει, τέλος, οι πνεύμονες και οι βρόγχοι έχουν χάσει πια κατά το μεγαλύτερο μέρος την ελαστικότητά τους.

Η κυριότερη αιτία του έμφυσηματος είναι οι αλλεπάλληλες μολύνσεις των αναπνευστικών οδών. Το κάπνισμα, οι βιομηχανικοί νιοτοί, οι ερεθιστικές χημικές ουσίες κλπ. παίζουν δευτερευόντα ρόλο, μπορούν, όμως, να χειροτερεύουν την κατάσταση του ασθενούς. Ως σήμερα, η επιστήμη δεν κατορθώσε ν' ανακαλύψει κανένα αποτελεσματικό φάρμακο έναντι αυτής της ασθένειας. Όπως συμβαίνει με το διαβητικό, όμως, έτσι και ο έμφυσηματίας, μπορεί να συντηρηθεί να ζήσει με την αρωστική του.

Η επιστήμη, άλλωστε, αν δε μπορεί να θεραπεύσει το έμφύσημα, είναι σε θέση, όμως, ν' ανακουφίσει σημαντικά τον ασθενή. Κατά πρώτο λόγο, ενδείκνυνται τα βρογχο-διασταλτικά φάρμακα, που περιορίζουν το σπασμό των βρογχικών μυών. Χρησιμοποιούνται με τη μορφή αεροσολ ή σκόνης. Τ' παύουν επίσης ειδικά φάρμακα, που ρευστοποιούν τα πτύελα και συντελούν στην ταχύτερη αποβολή των.

Όρισμένα νοσοκομεία διαθέτουν, εξ' άλλου, ειδικές συσκευές, που

ΟΙ ΡΩΣΙΚΕΣ ΒΟΜΒΕΣ ΚΑΙ Η ΡΑΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑ

Σύμφωνα με τις τελευταίες επιστημονικές έρευνες, η Λαπωνία και οι κάτοικοί της επλήγησαν περισσότερο από κάθε άλλη περιοχή του πλανήτη μας από την αύξηση της ραδιενέργειας, που προκάλεσαν οι πρόσφατες ρωσικές δοκιμές μεγάλων δομών. Στη φωτογραφία μας ο Άλκακι Γιουρτσουλόκι, ένας από τους Λάπωνες, που μεταφέρθηκαν από Λάπτι της Σουηδίας, για να εξακριβωθεί το ποσοστό της ραδιενέργειας, που είχε προσβάλλει τον οργανισμό τους και να διαπιστωθεί αν αυτό συνεπάγεται κίνδυνο για την υγεία τους. Οι φιλόσοφοι Λάπωνες, που έμειναν μέχρι σήμερα μακριά από πολέμους, βλέπουν για πρώτη φορά τη ζωή τους να κινδυνεύει από τους εξοπλισμούς των Μεγάλων.

Διευκολύνουν την αναπνοή του ασθενούς. Η δεξιογονοθεραπεία αποδίδει επίσης αξιολογικά αποτελέσματα, αλλά πρέπει να γίνεται υπό ιατρικό έλεγχο.

Όλοι οι γιατροί συνιστούν, όμως, ως το πιο αποτελεσματικό μέσον, την προσπάθεια του ίδιου του ασθενούς να προσαρμοσθεί στη νέα κατάσταση του. Πρέπει, δηλαδή, να ξαναμάθει ν' αναπνέει όχι με τους πνεύμονες, που είχε πριν, αλλά μ' εκείνους, που έχει σήμερα.

Στη Γερμανία και τις Ηνωμένες Πολιτείες υπάρχουν ειδικά κέντρα γι' αυτό το σκοπό. Η αναπνευστική μετεκπαίδευση συνδυάζεται με την οξυγονοθεραπεία και τα άλλα μέσα, που αναφέραμε. Το χειρότερο για τον ασθενή,

Μικρά επιστημονικά νέα

—100 χιλιοστά του γραμμαρίου σε κάθε λίτρο). Ο Γάλλος καθηγητής Μακελιε κατόρθωσε να εξαγάγει τελευταία από τις ταινίες του κρασιού μία χημική ουσία, την ταννίνη και να μελετήσει τα αποτελέσματά της πάνω σε κουνέλια. Μία ένωση 2 εκατοστών του γραμμαρίου στο αντί του κουνελίου το σκοτώνει σε διάστημα 2 δευτερολέπτων. Μικρότερες δόσεις προκαλούν καρδιακή ανεπάρκεια, που οφείλεται σε σπασμό των στεφανιαίων αρτηριών. Η επίδραση στην καρδιά είναι μικρότερη, όταν η ουσία αυτή χορηγείται από το στόμα, αλλά στην περίπτωση αυτή θίγεται επίσης και το ήπαρ. Γι' αυτό, ο καθηγητής Μακελιε συνιστά ν' αποφεύγουμε τα κόκκινα κρασιά. Ένα φρούμα κάθε τόσο δε βλάπτει. Άλλα η συχνή χρήση μπορεί να έχει δυσάρεστα αποτελέσματα.

Όρμηση για τους νέους

Με έντεσες όρμησης της αύξησης, ψήλωσαν κατά 5-7 πόντους μερικοί νέοι, που υποβλήθηκαν σ' αυτή τη δοκιμή, στο Κολέγιο 'Ιατρικής του Νιού Τζέρσεϊ. Η όρμηση αυτή προερχόταν από ανθρώπινες υποφύσεις, που είχαν άρχειρη αμέσως μετά το θάνατο. Φέρνει δε αποτελέσματα, στις περιπτώσεις που οι αδένες του νέου δεν παρκούν αρκετή απ' αυτήν.

Ωστόσο, δε μπορεί να χρησιμοποιηθεί η πειραματική αυτή μέθοδος για τη θεραπεία του νανισμού, γιατί είναι μικρές οι διαθέσιμες ποσότητες όρμησης.

Τα αντιβιοτικά δάκρυα και η φυματιώδη μηνιγγίτιδα

Πριν από 15 χρόνια, η διάγνωση μιας φυματιώδους μηνιγγίτιδος Ισόδου, ναίτοσε με ανέκκλητη καταδίκη σέ θάνατο, γιατί δεν υπήρχε κανένας τρόπος θεραπείας αυτής της ασθένειας. Άλλα, μετά την ανακάλυψη των αντιβιοτικών, η κατάσταση έχει μεταβληθεί ριζικά. Στη γαλλική 'Ιατρική 'Ακαδημία, έχουν καταγραφεί από το 1946 3667 περιπτώσεις φυματιώδους μηνιγγίτιδος. Από τη μέλη των νέων των περιπτώσεων προκύπτουν τα ακόλουθα συμπεράσματα: Η θνησιμότητα μεταξύ των παιδιών είναι έντεσες εξαιρετική (μία περίπτωση στις δέκα), καθώς συχνότερη στους ενήλικους (2 στις 10) και άρκετα συχνή στα έρφη (1 στις 3). Στα νεογνά και τα έρφη η διάγνωση της φυματιώδους μηνιγγίτιδος είναι δύσκολη, γιατί παρουσιάζει τα ίδια συμπτώματα με πολλών άλλων ασθενειών. Μεταξύ των ασθενών που θεραπεύθηκαν τα 20% διατηρούν υπολειμματα: ελάττωμα των διανοητικών ικανοτήτων, παραλυτικά φαινόμενα. Τα συμπεράσματα αυτά δείχνουν ότι έχει σημειωθεί πολύ μεγάλη πρόοδος σχετικά με το παρόν. Παρατηρήθηκε, εξ' άλλου, ότι το αντιφυματικό έμβολιο (B.C.G.) μπορεί να προλάβει τη φυματιώδη μηνιγγίτιδα. Άλλα και σε περιπτώσεις προσβολής, η θνησιμότητα είναι 0, εφόσον η κατάλληλη θεραπευτική αγωγή άρχισε από την πρώτη εβδομάδα.

ΠΟΣΕΣ ΤΡΙΧΕΣ ΕΧΕΙ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΜΑΣ;

Σε τι οφείλεται η διαφορά του χρωματισμού τους

ΕΝΑΣ ΓΑΛΛΟΣ δημοσιογράφος είχε την περιέργεια να ρωτήσει διάφορα πρόσωπα πόσες τρίχες έχει το ανθρώπινο κεφάλι. Νά, λοιπόν, οι απαντήσεις τους: Ένας κούρεας με 20ετή πείρα: 1 εκατομμύριο.

Ένας παιδάκι 8½ χρόνων: 10.500. Η Μπριζίτ Μπαρντό: 4-5 δισεκατομμύρια... Η (διαταγμένη) πολύ περισσότερες... Η (καυκασική διαταγμένη) πολύ λιγότερες.

Ένας γιατρός των νεφρών: 300-400.000. Άλλα κανείς τους δεν είχε δει. Ένα ανθρώπινο κεφάλι έχει κανονικά 100.000-140.000 τρίχες. Τα ξανθά και γενικά τα ανοιχτόχρωμα μαλλιά είναι πιο λεπτά και γι' αυτό έχουν περισσότερες τρίχες από τα σκούρα, που είναι συνήθως πιο σκληρά και χοντρά. Οι γυναίκες, εξ' άλλου, έχουν κάπως περισσότερα μαλλιά από τους άνδρες.

Τα μαλλιά μεγαλώνουν κατά μέσον όρο 10-20 εκατοστά το χρόνο. Όταν δεν τα κόβουμε, το μήκος τους μπορεί να φτάσει τα 60-75 εκατοστά.

Ο κατωτέρω πίνακας δείχνει το ρυθμό της ανάπτυξης των μαλλιών.

Σε 1 μήνα: 0 εκατοστά 0021
Σε 10 μέρες: 0 εκατοστά 0584
Σε 1 μήνα: 1 εκατοστά 5120

Τα μαλλιά της κορυφής του κεφαλιού και του τριχώλου κρατούν πολύ περισσότερο από εκείνα του μετώπου και των κροτάφων. Γι' αυτό η φαλάκρα άρχίζει από τα δυο αυτά σημεία.

Η στερεότητα των μαλλιών κρίνεται από το βάρος που μπορούν να κρατήσουν πάνω τους χωρίς να σπάσουν. Τα κανονικά μαλλιά των Ευρωπαίων, που έρσκονται σε καλή κατάσταση, μπορούν να κρατήσουν βάρος μεταξύ 60 και 110 γραμμαρίων. Τα μαλλιά των 'Ασιατών είναι πιο γερά και μπορούν ν' αντέξουν σε βάρος 110-160 γραμμαρίων. Τα πιο εύθραυστα είναι των μαύρων, που μόλις μπορούν ν' αντέξουν σε βάρος 40-60 γραμμαρίων.

Τη μικρότερη άντοχη έχουν τα μαλλιά των γυναικών, που κάνουν περμανάντ, που τα βάφουν ή τα αποχρωματίζουν κλπ. Το βάρος που μπορούν να κρατήσουν χωρίς να σπάσουν μόλις φτάνει τα 30-50 γραμμάρια.

Άλλα σε τι οφείλεται ο διαφορετικός

Η δίκαια επιβάλλεται στους αρθρικούς

Ποιές τροφές τους βλάπτουν και ποιές δεν χειροτερεύουν την κατάστασή τους

Ο αρθριτισμός είναι οργανικό νόσημα, προϋποθέτει την ενόχληση της ύλης, δηλαδή το γεννά ο οργανισμός ορισμένων ανθρώπων. Η προδιάθεση αυτή του οργανισμού είναι, όπως αποδείχθηκε, κληρονομική.

Γι' αυτό ο αρθριτισμός δεν κάνει διάκριση ηλικίας, αλλά εκδηλώνεται από τα παιδικά χρόνια ή ακόμη και από τη βρεφική ηλικία. Τα αρθρικά προέρχονται από κάποια ανωμαλία, που παρουσιάζει ο οργανισμός πάνω στον τρόπο διασπαστικής και αφομοιώσεως των λευκαϊσμάτων ούσιων. Από θρηπτικές δηλαδή διαταραχές, που προκαλούν μέσα στον οργανισμό, οι θρηπτικές ουσίες που εισάγονται με τις τροφές.

Τα τρόφιμα ως γνωστόν περιέχουν διάφορες λευκαϊστικές ουσίες. Το λεύκιμα αυτό για να γίνει αφομοιώσιμο πρέπει να διασπαστεί μέσα στο στομάχι σε αμινοξέα από τα πεπτικά όργανα. Ο αριθμός και το είδος των αμινοξέων, που αποτελούν κάθε λεύκιμα είναι διαφορετικός. Πάνω σ' αυτό οφείλονται οι διαφορές των λευκαϊσμάτων.

Η βιολογική αξία του λευκαϊσματος εξαρτάται από τ' αμινοξέα, που το αποτελούν. Γιατί ο τρόπος αφομοιώσεως του κάθε λευκαϊσματος από τον οργανισμό διαφέρει από λεύκιμα σε λεύκιμα.

Ο οργανισμός των αρθρικών που παρουσιάζει μία δυσκρασία όσον αφορά όρισμένα λευκαϊσματα, που δεν περιέχουν λυσίνη, τυροσίνη, θρυπτοφάνη και κυστίνη. Το λεύκιμα αυτό βρίσκεται στο κρέας των μικρών ζώων, το όρνι, το κοτόπουλο, το μοσχάρι, το πιτσούνι, τα έντομα. Γι' αυτό, όλα αυτά τα τρόφιμα πρέπει να αποφεύγονται από τους αρθρικούς.

Απεναντίας το γάλα, το γαιορτί, το άνηθο τυρί, η μυζήθρα, το φρέσκο βούτυρο, το ριζόγαλο, το κρέας των ηλικιωμένων.

χρωματισμός που έχουν τα μαλλιά;

Ο χρωματισμός τους εξαρτάται από τη χρωστική ουσία, που βρίσκεται μέσα στα κύτταρα του φλοιώδους περιλήματος των τριχών. Αυτή η χρωστική ουσία είναι δύο ειδών: διασπαρτή, που δίνει ένα χρωματισμό από το κιτρινωλό (σαν άχυρο) ως το κόκκινο, και κοκκώδη, με τη μορφή, δηλαδή, μικρών κόκκων, που δίνουν στα μαλλιά χρώμα καστανό ως μαύρο.

Το χρώμα των μαλλιών εξαρτάται από την ποσότητα της χρωστικής ουσίας κι' από τον τρόπο της κατανομής της. Και τα δύο είδη χρωστικών ούσιων μπορούν να βρίσκονται στην ίδια τρίχα. Το τελικό χρώμα των μαλλιών καθορίζεται τότε από τον τρόπο που συνδυάζονται μεταξύ τους. Έτσι εξηγείται η μεγάλη ποικιλία των αποχρώσεων που παρουσιάζουν τα ανθρώπινα μαλλιά. Τα μαύρα μαλλιά π.χ. παρουσιάζουν άπειρα αποχρώσεων, που είναι αδύνατο να τις προσδιορίσουμε με ακρίβεια. Και το ίδιο συμβαίνει με τα καστανά, τα ξανθά ή τα κόκκινα. Στην κάθε περίπτωση, χαρακτηρίζουμε τα μαλλιά από το βασικό χρώμα, που κυριαρχεί.

Τα μόνα μαλλιά, που δε μπόρεσε να εξηγήσει ακόμη η επιστήμη, είναι τα λευκά. Τα μαλλιά αυτά παραμένουν πάντοτε μυστήριο. Γενόμενοι είναι ότι η χρωστική ουσία εξαφανίζεται από τα λευκά μαλλιά. Η εξαφάνισή της αποδίδεται στη διεύδυση φυσαλίδων αέρος μέσα στα κύτταρα των μαλλιών. Άντε, έστω, επίσημα υποστηρίζεται, αντέχει, έστω, επιστημονικά των μαλλιών επέρχονται με την πάροδο της ηλικίας χημικές τροποποιήσεις, που οφείλονται στην έλλειψη ορισμένων μεταλλικών στοιχείων.

Το λούσιμο των μαλλιών αποτελεί βασικό κανόνα για τους λευκούς. Γενικότεροι λόγοι υγιεινής και καθαριότητας το επιβάλλουν. Άλλα δεν φαίνεται ότι έχει σχέση με τη διατήρηση των μαλλιών. Υπάρχουν λαοί της 'Ασίας και της νοτίου 'Αμερικής, που αγνοούν τελείως το λούσιμο και πο, ωστόσο, έχουν μαλλιά πυκνότερα και μεγαλύτερα άντοχης.

Είναι αναμφισβήτητο, εξ' άλλου, ότι η άντοχη των μαλλιών είναι αντίστροφος ανάλογη προς τις πρόσδοτες πολιτισμού. Στα νησιά του Ειρηνικού π.χ. η φαλάκρα ήταν ως προχτές άγνωστη. Άλλ' από τη στιγμή που εισήχθη και σ' αυτά ο σύγχρονος τρόπος ζωής, οι άνδρες άρχισαν να χάνουν τα μαλλιά τους.

Γελοιοθεραπεία

Ο ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΣ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ — Μόλις βγήκε, αλλά τον περιμένω, από στιγμή σε στιγμή να γυρίσει!

— Ξύπνα, φίλε μου... Είναι τώρα η σειρά σου να κοιμηθώ λιγάκι!...

— Έξηγούσα στη γυναίκα σου πώς ήσουν χτες με τη δική μου...

Ο μαρκήσιος "Υέ ντ' Αλέγκο, δυο ημέρες μετά τη μονομαχία, δέχτηκε την επίσκεψη της κυρίας ντ' Εστορέ.

Η ΦΡΑΝΣΟΤΑΖ Μπομπ ντε λά Μπονντε-ζαφό γεννήθηκε από μητέρα, που όλοι οι θηλυκοί πρόγονοί της εξασκούσαν το επάγγελμα της γυναίκας του έρωτα. Αυτό όμως δεν τις εμπόδιζε να καλοπαινεθούνται, γιατί ήταν πολύ όμορφες. Η μητέρα της Φρανσουάζ, αφού έγινε «ευνουμένη» δυο εστεμμένων και πολλών ευγενών, κατώρθωσε, στο τέλος, να μπλέξει στα δίχτυα της έναν πρεσβύτερο του Βατικανού. Από το γάμο της αυτόν έκανε επτά κόρες. Ήταν όλες τόσο ωραίες, που τις είχαν ονομάσει «Επτά θανάσιμα άμαρτήματα». Η Φρανσουάζ ήταν ένα απ' τ' άμαρτήματα αυτά!

Σε ηλικία δώδεκα χρόνων ήξερε απ' έξω όλα τα κεφάλαια του βιβλίου της αγάπης. Έτοσα από πέντε χρόνια, στα 1559, ο ευγενής Άντονιαν ντ' Εστορέ, θαμπώθηκε απ' την εξασία καλλονή της. Και, μ' όλο που ήξερε τί τον περιέμενε, τη ζήτησε σε γάμο. Κι' ήταν τόσο ερωτευμένος με τη Φρανσουάζ, που αποφάσισε να την πάρει, αδιαφορώντας για τα ειρωνικά βλέμματα που θα τοίχιζαν οι φίλοι του.

Όπως η μητέρα, έτσι κι' η κόρη, έφερε στον κόσμο επτά χαριτωμένα κοριτσάκια. Και, παρ' όλες τις τόσες γεννες, δεν έχασε τίποτε από την όμορφιά της. Το σώμα της ήταν πάντα εύλογιστο. Μάλιστα ο βασιλεύς Έρρικος ο Γ' δεν έμεινε ασυγκίνητος μπρος στα τόσα θέληγτρα της Φρανσουάζ. Στο μεταξύ, ο ντ' Εστορέ μάθαινε τα παραστροφάτα της γυναίκας του. Δεν του έκαναν όμως εντύπωση. Ήταν προετοιμασμένος για το ρόλο του άπατημένου σύζυγου. Κι' αφού η Φρανσουάζ διασκεδάζε χωρίς ν' αφοσιώνεται σε κανένα απ' τους φίλους της, ο ντ' Εστορέ την άφησε να γλεντάει.

Μια μέρα, όμως, η Φρανσουάζ γνώρισε τον άρχοντα Λουδοβίκο ντ' Εστορέ. Κι' ο Λουδοβίκος την έκανε να νοιώσει ποιά ήταν η πραγματική αγάπη...

Τότε ο σύζυγός της άρχισε ν' ανησυγιά. Κι' όταν βεβαιώθηκε πως η γυναίκα του ήταν τρελά ερωτευμένη με το Μπεραντέ, ως το σημείο να εγκαταλείψει τα παιδιά της, υποτάχθηκε στο πεπρωμένο του.

Τί θέλετε να κάνω; Έλεγε στους φίλους του. Μπορεί να επιδοθεί κανείς τον κερανό να πίσει από τα σύννεφα;...

Η Φρανσουάζ είχε, λοιπόν, όλη την ελευθερία να χαρά τον έρωτά της. Μια την ευτυχία αυτή δε μπόρεσε να τη χαρά πολλών καιρό.

Ένα βράδυ, η κυρία ντ' Εστορέ έκανε μια απορησσία. Όταν ήταν φίλη του Έρρικου, μεθυσμένη απ' το θοιάμβό της, πείραξε την αδελφή του βασιλιά, τη Μαργαρίτα, αυτή που αργότερα θα έμενε άθνατη στην ιστορία ως βασίλισσα Μαργκό. Η αλήθεια είναι, ότι τα περιήματα της Φρανσουάζ δεν ήταν υπερβολικά. Γιατί η Μαργαρίτα δε σημάδωνε για τον έρωτο βίος της. Άλλ' η Μαργκό δεν τη συγχώρησε. Και περίμενε την ευκαιρία για να

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Θη. Τόν έλλαψε σά νάταν σύζυγός της. Φόρεσε ακόμη πένθος, αδιαφορώντας για τ' ό τι θα έλεγε ο κόσμος.

— Τί λεπτή, τί τρυφερή καρδιά! Έλεγε ο φιλόσοφος σύζυγός της στους φίλους του. Πέρασαν τρία χρόνια. Ο θάνατος του άρχοντα Μπεραντέ είχε ξεχαστή.

Μονάχα η Φρανσουάζ εξακολουθούσε να κλαίει. Περίμενε την ευκαιρία για να εκδικηθώ το φονιά. Γιατί ο ίδιος ο Βαττώ, αργότερα, διέδωσε πως αυτός είχε σκοτώσει το Μπεραντέ. Καμάρωνε μάλιστα, γιατί δε βρισκόταν κανένας για να τ' αβγάλη πέρα μαζί του, αφού είχε και την υποστήριξη της Μαργκό.

Κι' όμως, μια μέρα, βοέθηκε ο άνθρωπος που θα τιμωρούσε το βαρύν. Ήταν ο νεαρός μαρκήσιος "Υέ ντ' Αλέγκο, που ο Βαττώ είχε προσβάλει άλλοτε τον πατέρα του. Ένα απόγευμα, λοιπόν, τον παραφύλαξε σ' ένα δάσος, τον σταμάτησε και τον προκάλεσε σε μονομαχία. Κι' ύστερα από άγώνα, που κράτησε τρεις ώρες, ο "Υέ κατώρθωσε να του πάρει το κεφάλι!

Από τη μία μέρα ως την άλλη, ο "Υέ ντ' Αλέγκο έγινε ο ήρωας του Παρισιού!... Δύο μέρες μετά τη μονομαχία, ο μαρκήσιος δέχτηκε την επίσκεψη της κυρίας ντ' Εστορέ. Η Φρανσουάζ έπεσε εύθις στην αγκαλιά του κι' άρχισε να τον φιλάει με πάθος κι' ευγνωμοσύνη.

Ο μαρκήσιος ήταν τρομερά άσχημος. Δε διέφερε από πύθηκο, με τα πελώρια αυτιά του, την τριχωτή μύτη του, το μεγάλο του στόμα. Ή φύσι όμως του είχε χαρίσει τα πιο γλυκά μάτια του κόσμου. Περισσότερο όμως για τη Φρανσουάζ, ήταν ο εκδικητής του άδικου θανάτου του Μπεραντέ... Τί ήθελε άλλο η γυναίκα αυ-

Η μεγάλη άμαρτησή

την εκδικηθώ. Μόλις, λοιπόν, έμαθε, ότι η Φρανσουάζ ήταν ερωτευμένη με το Μπεραντέ, αποφάσισε να καταστρέψει την ερωτική της ευτυχία. Και, για να το πετύχει, έβαλε να δολοφονήσουν τον αγαπημένο της.

Ένα βράδυ — στις 31 'Οκτωβρίου 1575 — ο Μπεραντέ βρισκόταν στην κρεβατοκάμαρά του. Παρακολουθούσε το θαλαμπόλο του, που του γυάλιζε τα νύχια των ποδιών του. Σαφηνά, μπήκε ο βαρύνος ντ' Εστορέ, φημισμένος πολεμιστής και φίλος της Μαργκό.

Ο Μπεραντέ κατάλαβε τις διαθέσεις του. Πετάχτηκε απ' το κρεβάτι του, για να πάρει το σπαθί του, γιατί ο θαλαμπόλος, τρομαγμένος, το έβαλε στα πόδια. Μα ο Βαττώ, με μια σπαθιά, τον ξάπλωσε κάτω, μέσα σε λίγη αίματος.

Τότε, από τρεις ώρες, ο Μπεραντέ παράδινε την τελευταία πνοή του, χωρίς να μπορεί να μιλήσει για να φανερώσει το δολοφόνο του.

Η Φρανσουάζ, μαθαίνοντας τον τραγικό θάνατο του αγαπημένου της, κόντευε να τρελλα-

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

* Μπορεί κανείς, έχοντας λεφτά, να μην είναι ευτυχής. Άλλά το να είναι ευτυχής χωρίς να έχει λεφτά, είναι κάπως δύσκολο.

* Ουσιακά, η αλήθεια είναι πικρή για όποιους δεν την περιμένουν. Για εκείνους όμως που την περιμένουν και την επιζητούν, όσο πικρή κι' αν είναι, αοίνει πάντα την πιο γλυκεία εντύπωση.

* Θάνατος πάντοτε — λέει ένας ιστορικός — την ηθικότητα του Χριστιανισμού και την ανηθικότητα των Χριστιανών.

* Σ' αυτό τον κόσμο, η καρδιά του ανθρώπου ή προέπει να ρανίζεται ή να νίκεται ατολάνια.

Σαμωόρ

* Το μίσος εξάπτει τις έριδες κι' η αγάπη συγχωρεί.

* Έμαθα να είμαι ευχαριστημένος από την κατάσταση που βρίσκομαι.

* Καλλίτερα να φθαρή κανείς παρά να σκουριάζει.

Ντιντερό

* Μοῦ άρέσει καλλίτερα να σφυρηλατώ την ψυχή μου, παρά να την επιπλώσω.

Μονταίνι

ΜΑΡΙΣ ΜΑΙΝΤΡΟΝ

Εμπιστευθήτε την PRODENT

ΣΤΙΣ

5 ΗΠΕΙΡΟΥΣ Η ΟΛΛΑΝΔΙΚΗ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ PRONTENT

έχει επιβληθώ όχι με την υπερβολική διαφήμιση, αλλά με τις επίμονες συστάσεις αυτών που την χρησιμοποιούν.

Εμπιστευθήτε και σεις την PRONTENT αγοράζοντας ΣΗΜΕΡΑ μάλιστα ένα σωληνάριο.

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

PRODENT

(i.e) DISPERGON-A

Τό DISPERGON-A είναι ΑΥΤΟ που καθιστά την PRONTENT άσυνγκώνιστη στην προστασία της υγείας των δοντιών και του στόματος.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΖΕΤΑΙ - ΣΥΣΚΕΥΑΖΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΟΛΛΑΝΔΙΑ

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

28

Τριαντάφυλλα

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΝΑ Σ δόχρυσος ήλιος χυμούσε μέσα στο κομψό σαλόνι από το τζάμι της μπαλκονόπορτας. Η Λίνα άφηνε τον εαυτό της να λούζεται κάτω από τα νάματα της ζεστής αισιοδοξίας, που κατακυλούσε από ψηλά, σαν καταρράκτης από ξάστερο, αστραφτερό φως...

Και τη χροιάσανε αυτή την αισιοδοξία ή όμορφη γυναίκα. Γιατί σήμερα ήτανε τα γενέθλιά της. Τι φόβερη ημερομηνία για όσες θέλουνε να ξεχνάνε το άσταματτο προχώρημα του καιρού! Όσο τα χρόνια είναι λίγα, ή γυναίκα τα δηλώνει και γιορτάζει με ξένοιαστη κι' άμεριμνη χαρά. Από την ώρα όμως, που τα χρόνια παύουνε να δηλώνονται, αρχίζει το μαρτύριο; Κάθε μέρα γενεθλίων είναι και μία πρόσθετη μελαγχολία για την πραγματική κοκέττα. Βέβαια, κρύβει όσα μπορεί από τα χρόνια που αρχίζουνε να τη βαρύνουν. Είναι απαραίτητο όμως για το κρύψιμο να βοηθήσει και η εμφάνισι. Άλλοιως ή γυναίκα κινδυνεύει να δει το ψέμα της αφορμή για γελοιοποίησι...

Με κάποια ανήσυχη αμφιβολία ή Λίνα άφησε την μπαλκονόπορτα, για να κυττάξει στο μεγάλο βενετσάνικο καθρέφτη, γυροδόντας του μια παρήγορη κολακεία. Και, πραγματικά, ο καθρέφτης δεν την πρόδωσε: Το κεφάλι της ήτανε πάντα υπέροχο! Τα μαύρα μάτια της έβλεπε πάντα να ατενίζουνε με βελουδένια σιγουριά. Αυτοί τρεις ρυτίδες προδοτικές δεξιά κι' αριστερά δε διακρινόντουσαν. Το δέρμα του προσώπου ήτανε ρόδινο και διάφανο, ή μύτη κανονική, τα χείλια σαρκώδη και ήδονικά. Ο λαιμός περιήφανος και ολόσπρος, όμοιος με λαμό κύνου. Και το σώμα αγαλματένιο, με τις γραμμές του αμετακίνητα νεανικές, χωρίς κανένα περιττό πάχος να τις άσχημαίνει...

Ήταν πάντα όμορφη κι' επίμονα νέα. Ο καιρός δεν την είχε ενοχλήσει. Μπορούσε άφοβα να γιορτάσει τα γενέθλιά της, και νάναι σίγουρη, ότι έχουβε πολλά χρόνια...

Κάπως ικανοποιημένη, έκατσε σε μια βαθειά πολυθρόνα κι' άνοιξε μια έφημερίδα, που βρισκόταν πάνω σε ένα τραπέζι, πλάι της. Τα μάτια της πέσανε στο χρονογράφημα. Μόλις είδε τον τίτλο, ανατρίχασε: «Το φθινόπωρο της γυναίκας»...

Γεμάτη αγωνία, ή Λίνα άρχισε να διαβάσει: «Δεν είναι ή εποχή της απογνώσεως» είναι ή ώρα της πρώτης ανησυχίας, του πρώτου ρίγους. Χειμώνας δεν έχει πέσει ακόμα βροχές ή προφυλακή του όμως έχει προκαλέσει την πρώτη ανατριχίλα. Την εποχή αυτή, ή γυναίκα δεν είναι ακόμα γοιό: δεν είναι όμως πιά και νέα. Ο καιρός δεν της έχει ακόμα στοώσει το άδυ-σώπητο χόνι στο κεφάλι» έχει ανακατέψει μόνο στα μετέξια των μαλλιών της λίγα άραϊά άσημα. Η αυτοπεποίθησι της νεότητος, που δημιουργεί τη συναίσθησι της υπεροχής και την περηφάνεια, έχει πιά χαθεί. Στην καρδιά της γυναίκας έχει τρυπώσει το σα-ράκι της ανησυχίας.

Η αμφιβολία δηλητηριάζει τη χαρά της: Τα χρόνια πέρασαν. Οι πρώτες ρυτίδες μαστιγώσανε την όμορφή της. Το ινστιτούτο καλλονής μάταια συνδιάζει τις σοφίες του, για ν' ανακόνη την ακάθεκτη προέλασι του καιρού. Μάταια επίσης ο δερματολόγος για-τρος πασχίζει σά μεσαιωνικός αλχημιστής με συνταγές, φίλτρα και πομμάδες, να κατασκευάσει χρυσό με την πρώτη ύλη της παρακμής που έπέρχεται...

Ή πραγματικότητα είναι στυγνή: Ο καιρός πέρασε — τα νειάτα μέλνανε πίσω. Τι άπομνει πιά στις γυναίκες μετά το ξεψύχημα του έρωτα; Βαρύς, αλύγιστος και άπονητικός ο σεβασμός!... Τότε, λοιπόν, ή γυναίκα βάσει τα δυνατά της: Νοιώθοντας πως χάνει πιά άνεπανόρθωτα τό παιγνίδι, τραβάει τα τελευταία της άτου. Η όμορφη δεν έχει πιά της αυτοπεποιθήσεως τη λάμψη. Έχει το ύστατο σπινθηροβόλημα της απογνώσεως... Δεν εξωραϊζεται από τα φαιδρά χρώματα της ανατολής, αλλά από τις μελαγχολικές φω-τοσκιάσεις της δύσεως. Τώρα που το τέλος είναι κοντά, ή γυ-ναίκα βάσει όλα τα δυνατά της για να το άπομακύνει. Κινητο-ποιεί όλους τους πιθανούς κι' άπιθανους συμμάχους, που θα της έξασφαλίσουν μια, έστω και μικρή, παράτασι καλλούς.

Ή καθρέφτης γίνεται για ώρες ο πιστός της σύμβουλος, τό κραγιόνι και τό ρίμμελ έρχονται να αναληρώσουν τα άπουσιάζοντα χρώματα της φύσεως, ή μολύβια διαλέγεται ύστερα από εξονυχι-στική εξέτασι, για να υπογραμμίσουν το σώματος τη φθίνουσα χά-ρι, ο κομμωτής μετακαλείται για να χτενίσουν με σοφία τα πρώτα άσημα των μαλλιών, κι' από στίγματα γήρατος να τα κάνει στο-λίδι. Ο έξωραϊσμός μιας γυναίκας, που γεναίει, δε μοιάζει πιά με ξένοιαστη κι' άφροντιστη κοκετταρία είναι πραγματική ιεροτε-λεστία! Κι' ο έρωτας — ά, ο έρωτας μιας γυναίκας ώριμης είναι,

χωρίς αμφιβολία, ή πιο μελετημένη όμορφιά της ζωής... Τα κορι-τσόπουλα τον προσφέρουνε με έπιπολαιότητα κι' άδιαφορία. Η ζωή τους άνήκει. Άν ο έρωτας τους προσφερθή άνούσιος και κου-τός, μένουνε τα δροσερά τους νειάτα, για ν' αναληρώσουνε την όμορφιά του, που λείπει.

Ένώ ο έρωτας μιας γυναίκας, που αρχίζει να μην είναι πιά νέα, προσφέρεται σοφός, ώριμος, πεπειραμένος. Άν τα νειάτα είναι το νηπαιγωγείο του έρωτα, ή ώριμότης είναι τό πανεπιστήμιο!...

Άλλά μήπως τό ίδιο δε συμβαίνει και με τη φύσι; Γυναίκα κι' αυτή, διαφύλαξε στο φθινόπωρο της τη μεγαλύτερη όμορφιά. Ο Δουμάς τό παρομοιάζει με μια δεύτερη άνοιξη. Τον Άπρίλη τα φύλλα είναι πράσινα τό Σεπτέμβριο χρυσά... Τότερα, ή άτμό-σφαιρα τό φθινόπωρο έχει διαφάνεια, στο βουνό δημιουργούνται τα πρώτα χρώματα, ο κάμπος είναι γεμάτος άριστουγευματικές απο-χρώσεις. Στον άέρα πλανιέται ή μυρωδιά της πρώτης μακρινής βροχής. Το πρώτο σύννεφο συγκρατεί τό φλογερό έραστή του ου-ρανού, τον ήλιο, κι' άφίνει τις άκτίνες του να φτάνουνε στη γή όχι πιά σαν άφηνιασμένες περσιτύξεις, αλλά σαν άδρότατα χάδια... Παντού πλανιέται ή σκιά του έρχόμενου χειμώνα, όχι όμως σαν άπειλή ή σαν άπόγνωση, αλλά σά λεπτότατη μελαγχολία... Θάλεγε κανείς πως κι' ή φύσι, σαν τη γυναίκα, φοβιόμνη από την προσ-έγγισι της χειμωνιάτικης πραγματικότητος, σπαταλάει παντού, σε χρώματα, άρώματα, ήχους, όλο τό άπόθεμα της γοητείας της...

Τό φθινόπωρο της γυναίκας, όπως και τό φθινόπωρο της φύ-σεως, είναι ή εποχή της μεγάλης όμορφιάς για τον πραγματικό αισθητικό:

Γεμάτη αγανάκτησι και ανησυχία ή Λίνα τσαλάκωσε την έφημε-ρίδα και την πέταξε μακριά. Τότερα, σηκώθηκε και ξενατλήσας την μπαλκονόπορτα. Μπροστά της απλώθηκε, πίνακας άσύνκοι-τος, τό φθινόπωρο της φύσεως: Γεμάτα φανταχτερά χρώματα τα πορτέρια, προσφέρανε την αταπάτη μιας δεύτερης άνοιξης, γεμά-της χυμού... Οι ντάλλιες, οι δάκνθοι και τα τριαντάφυλλα απλώ-νανε γαυχελικά την όμορφιά τους, κάτω από τα δόχρυσα χάδια του ήλιου...

Καθυστασμένη αρκετά, ή όμορφη γυναίκα συλλογίστηκε πως και τό φθινόπωρο τό δικό της ήτανε τό ίδιο όμορφο... Έφυγε από τη μπαλκονόπορτα, πήρε ένα τσιγάρο και τό άναψε.

Η πόρτα άνοιξε και μπήκε ή καμαριέρα της, κρατώντας ένα ύ-περοχο μπουκέττο γαρνά τριαντάφυλλα.

— Για την κυρία... είπε.

Και βγήκε, αφήνοντας τα στην άγκαλιά της γυναίκας που γιορ-τάζει...

Έκείνη τό έσφιξε με μια ανησυχία... Αιτός που την είχε θυμνή, ήξερε και τον άοιδμο των έτών της... «Η, κι' αν δεν τον ήξερε, μήπως μπορούσε να τον μαντέψει»...

Καροφισωμένη στη ζελατίνα που τύλιγε τό μπουκέτο, μια κάρτα μαγνητίζε τό βλέμμα της: «Κάθε χρόνος σας κι' ένα λουλούδι: κάθε λουλούδι και χίλιες ευχές μου!».

Γεμάτη πανικό ή Λίνα κυττάζε τα τριαντάφυλλα. Ήτανε πολ-λά! Δίστασε να τα μετοχήσει... Άν ήτανε τόσα, όσα και τα χρόνια της... Τα άφησε πάνω στο τραπέζι, σά μια παράτασι από ά-πατηλά μωραμένους έχθρους, που είχαν έσθει να της βρονοφορη-σουνε με σαρκασμό την αλήθεια, να της πετάξουνε κατάμουτρα τη φόβερη πραγματικότητα, που έτρεμε να θυμνή...

«Κάθε χρόνος σας κι' ένα λουλούδι...».

Ένας άδρός θαυμαστής, που την άγκάλιαζε με τη διακριτική λατρεία του... Δεν τον είχε άπομακρύνει και δεν του είχε δώσει θάρος. Μια καινούργια περιπέτεια στην εποχή της γυναικείας ω-ριμότητος είναι πάντα όλισθηρή. Άν ή γυναίκα άφίση τον εαυτό της, μπορεί να γλυστορήσει και στη γελοιοποίησι!

Ναι, όμως, αν ο καινούργιος θαυμαστής της δεν ήξερε τα χρό-νια της: Άν την έβλεπε πιά νέα;... «Κάθε χρόνος σας κι' ένα λουλούδι...», της είχε γράψει.

Με χέρι νευικό ή Λίνα έσκισε τη ζελατίνα και μέτρησε τα τριαντάφυλλα. Ήταν είκοσιόχτώ! Τι υπέροχη αταπάτη! Κάθε χρόνος της κι' ένα λουλούδι! Είκοσιόχτώ λουλούδια, είκοσιόχτώ χρόνια...

Γεμάτη ευγνωμοσύνη, άρπαξε τό μπουκέτο, έχωσε ήδονικά μέσο στα υπέροχα γαρνά τριαντάφυλλα τό πρόσωπό της, κι' άνάσανε τό μεθυστικό τους άρωμα και τό άκόμα πιά μεθυστικό ψέμα τους! Έπειτα, με μια τρελή κίνηση, τα σκόρπισε γύρω της...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η Λίνα με μια τρελή κί-νησι σκόρπισε γύρω της τα τριαντάφυλλα...

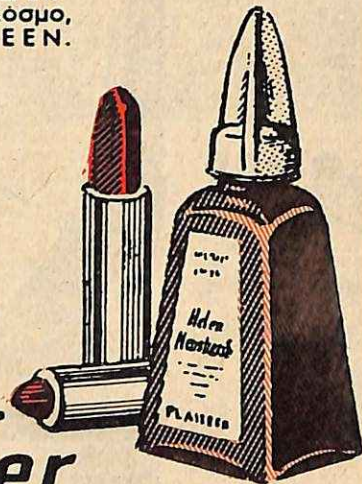

Τα πραγματικώς
αμερικανικά προϊόντα με την πρώ-
τη κυκλοφορία σ' όλο τον κόσμο.

Τά Βερνίκια HELEN NEUSHAEFER
είναι τὰ μόνα, σ' όλο τον κόσμο,
πού περιέχουν PLASTEEN.

Τά φημισμένα κραγιόν
NEUSHAEFER, με LASTEEN,
διατηρούν υγρό και γυα-
λιστερά χείλη σέ 20 μον-
τέρνους χρωματισμούς.

**Helen
Neushaefer**

"ATOM.."

Γιά τόν λαιμό **TYSAL**

Η Γυναίκα φροντίζει

Γιά τόν λαιμό **TYSAL**

Άγοράστε σήμερα, δι-
τι μπορεί να χρειαστεί αύριο

Γιά τόν λαιμό **TYSAL**

TYSAL στο σπίτι

Γιά τόν λαιμό **TYSAL**

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗ ΓΕΥΣΙΣ

22/53

Παρατηρήστε

προσεκτικά!

**Scherk
Face
Lotions**

ΑΠΟΚΛ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ • ΝΙΚΗΣ 9 • ΤΗΛ. 25-739

Δεν υπάρχει καλλίτερο μέσον για
τό φρεσκάριμα της επιδερμίδος.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ
ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

— Η Λάουρα δίνει στο Ντέιβιντ να
καταλάβει πως θα μπορούσε να την
κάνει γυναίκα του και να μοιραστεί
τα εκατομμύρια που θα κληρονομή-
σει αυτή επί τον άντρα της. Αρκεί
να τον αφήσει να πείσει χάρμα, κα-
μιά λίσσα, και να χτυπήσει α-
ντί της. Αλλά ο Ντέιβιντ της το ά-
ρνησε. Αλλά, κι απ' αυτό αρχίζουν
οι ψυχραίνωνται οι σχέσεις τους.
Για ν' αποφύγει οριστικά τον πειρα-
σμό, ο Ντέιβιντ σκέπτεται να παραι-
τηθεί, να φύγει, μ' όλο που η Λάου-
ρα του ορκίζεται πως δε θα μπο-
ρούσε να πηγαίνει να μείνει σε μια
μεταξύ, να κληρονομήσει, στο χωριό. Έ-
μεινε να τηλεγράφημα ειδοποιεί πως πρό-
στα να γράφει η Βαλερία, η κόρη
και να γράφει από πρώτο γάμο, που
το Ντέιβιντ στην Έλβετία. Από όρι-
σμένες πληροφορίες που του δίνουν
στο χωριό, ο Ντέιβιντ συμπεραίνει
στο Ντέιβιντ, ο προκατόχος του.
Πώς σωστό κτήνος, ληστής και φο-
νιάς, ήταν κι' αυτός φίλος της Λά-
ουρας. Ο Τόρκι του λέει πως μπο-
ρεί να τον εφοδιάσει μ' ένα πλαστό
το ένα πολύ μεγάλο ποσό και του διαβ-
ά. Ο Ντέιβιντ συμπαθεί ολοένα
περισσότερο το Μπρούνο, του διαβ-
ά. Η ένδιαφέροντα ειδήσια, κι' έτσι η
κατάσταση που ικανοποιεί πολύ το γι-
α. Ο Ντέιβιντ εξηγεί στο
Ντέιβιντ πως μια δυνατή συγκίνηση
μπορεί να ξαναδώσει την όμιλία στο
Μπρούνο.

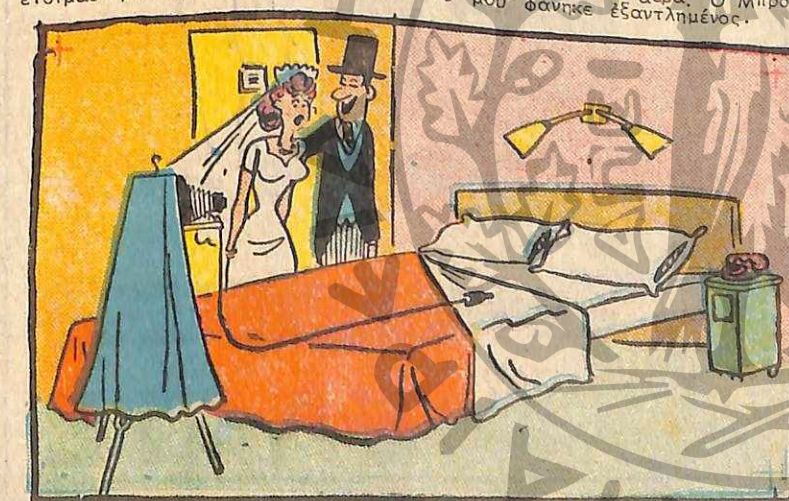
— Πώς μπορούσα να τη
διαδώσω... Μα πού θέλεις
να καταλήξεις;
— Μπορούσε να την ει-
χες δη, τυχαία... Έχω κρατήσει έ-
να αντίγραφο. Το φυλάω στο συρτά-
ρι του γραφείου μου. Σκέφθηκα πως
μπορεί να πέσει στα χέρια σου...
— Θέλεις να πς πως έφασα το
συρτάρι σου;
— Σε παρακαλώ, μην ξεάπτεσαι,
Ντέιβιντ. Μπορούσε πολύ καλά να
είχα ξεχάσει κάπου έξω αυτό το
χαρτί...
— Ε λοιπόν, δεν το έχασες, ού-
τε και το είδα καθόλου! Γιατί αυ-
τή η έρώτησι;
— Γιατί αναφέρεται μέσα και τ'
δυναμό σου.
— Τίναχτηκα, σαν ναχα δεχθή ή-
λεκτρική εκκένωση.
— Μην λές ανοησίες! φώναξε.
Για ποιο λόγο θα με περιλάμβανε
στη διαθήκη του;
— Κι' όμως, σου λέω αλήθεια,
Αν ήμεις, όταν γράφει ένα κληροδότημα
ο Μπρούνο, αφίνει ένα κληροδότημα
σε κάθε μέλος του προσωπικού, που
θα εργάζεται στη βίλλα την ημέρα
του θανάτου του.
— Και τους αναφέρει όλους, όνο-
μαστικά;
— Όχι. Μονάχα τη Μαρία. Περι-
λαμβάνει όμως όλους μαζί τους άλ-
λους, όταν γράφει για το προσωπι-
κό της βίλλας. Θα τ'όρνε λοιπόν
και συ κληροδότημα.
— Πόσα δηλαδή;
— Εξακόσιες πενήντα χιλιάδες
λίρες, αγάπη μου.
— Τόσα πολλά; είπα, προσπαθώ-
τας να φανώ ήρεμος, ενώ η καρδιά
μου χτυπούσε σαν να πήγαινε να
σπάσει.
— Ακριβώς στα ζητούσε ο Τζέζακο-
πο για το διαβάτηριό!
— Ναι, τόσο... Μήπως μετανιώ-
εις τώρα λιγάκι που δεν τον άφι-
σες να πείσει; Δε θα σου ξαναπα-
ρουσιαστή τέτοια ευκαιρία!

— Πώς τολμάς να το λές, αυτό;
διαμαρτυρήθηκε.
— Εξακόσιες πενήντα χιλιάδες...
Και χωρίς κανένα όρο! Χωρίς την
υποχρέωση να παντρευτώ τη Λάου-
ρα, ούτε, και να δεχτώ τίποτε απ'
αυτήν... Ακριβώς όσα μου χρειάζον-
ταν για να φύγω απ' την Ιταλία!
— Κρίμα! έπτεμει η Λάουρα.
Θάπαιρνες τα λεφτά σου, κι' εγώ
τα δικά μου!

— Σωπα! φώναξε. Μη μου ξανα-
μιλήσεις γι' αυτό!
— Καλά, αγάπη μου. Έλα, πα-
ρε με στην αγκαλιά σου.
— Δίστασα λίγο, κι' ύστερα κάθισα
δίπλα της και την αγκάλιασα.
— Πες μου, Ντέιβιντ, τί θα κά-
νεις μ' αυτά τα λεφτά; με ρώτησε.
— Δεν έχεις τίποτ' άλλο να πς;
— Διαμαρτυρήθηκε.
— Καλά, καλά! Δε θα σου ξανα-
πώ πια τίποτα...
— Καθώς έσκυβα να τη φιλήσω,
μουσφίξε το μπράτσο και ψιθύρισε:
— Κάποιοι, είναι έξω!
— Δεν άκουσα τίποτα...
— Ναι, ναι! Είμαι βέβαιη...
Πήγαινε να κυτάξεις, Ντέιβιντ.
Πρόσεξε μη σε δουν.
— Σηκώθηκα κι' πήγα ως το παρά-
θυρο. Μα δε διέκρινα τίποτα.
— Η Λάουρα ήρθε και στήθηκε κον-
τά μου, πίσω μου.
— Άκούστηκε ένας αδύνατος θόρυ-
δος κουπίων.
— Είναι μια βάρκα κοντά στο
λιμανάκι, μου ψιθύρισε.
— Την αισθάνθηκα να τρέμει, πάνω
μου.
— Κάποιοι ψαράς θα είναι, της
είπα σιγά. Μη φοβάσαι.
— Πήγαινε να δης, Ντέιβιντ! Οι
ψαράδες δεν έρχονται ποτέ ως τη
βίλλα... Πήγαινε, σε παρακαλώ!
— Κατέβηκα τη σκάλα και πήρα το
ταιμινοστρωμένο δομαίο που όδη-
γούσε στην πισίνα. Τώρα άκουσα
καθαρότερα το θόρυβο των κουπίων,
που απομακρύνονταν. Αλλά δεν έ-
βλεπα τίποτα.
— Ανασήκωσα τους ώμους μου κι'
ετοιμάστηκα να γυρίσω πίσω. Ξα-

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Δεν είδα τη Λάουρα, τ' άλλο
μα ότι έτοιμασαν, μαζί με τη Μα-
ρία, την κάρτα της Βαλερίας.
— Ως το μεσημέρι, άσχετα με
στασί μου στο νέο μου δωμάτιο.
Δεν είχα κάνει λόγο στη Λάου-
ρα για κείνη τη μυστηρία του πού-
περσας, κάποιος πού μονάχα πως είχε
να δώ πως δεν είχα υποφέρει
Εκείνη είχε φανεί, ανήσυχη και
μεσώσας.
— Αναρωτιόμουν ποιος μπορούσε
ναταν στη βάρκα; Ο Μπελίνι; Μα
δεν κάπνιζε ποτέ αυτός μονάχα!
— Πτόμουν τη διαθήκη του Μπρούνο
και την παράδωκε στην σύμπτωσι;
— Αν έμεινε στην υπηρεσία του ως το
θάνατό του, θα κληρονομούσα ακρι-
βώς όσα σ'οιχίσε. Ένα διαβάτηριό
για την ελευθερία!
— Αν έφευγα απ' τη βίλλα, θα ή-
θανόταν να απομακρυνόταν κάθε τι-
ποτέ δε θα μπορούσα να βρω 600
χιλιάδες λίρες...
— Κι' όμως ήξερα πως έπρεπε να
αυτο μου, χωνόταν επίμονα μέσ-
στο μυαλό μου η σκέψη του Μπρού-
νο. Και μετανόωντα που δεν τον εί-
χα αφήσει να πείσει, όταν σκόντα-
ψα...
— Δε μπορούσε να εξακολουθήσει
αυτό. Έπρεπε να φύγει, μόλις θα-
νόταν η Βαλερία.
— Τ' απόγεμα βάρκα το Μπρούνο
στην κάρτα του. Τα παντοφύκια
ήταν κλειστά κι' ο άνεμισθος α-
νακάτευε το ζεστό αέρα. Ο Μπρού-
νο μου φάνηκε εξαντλημένος.

— Θα πάρουμε τώρα και τις φωτογραφίες του γάμου μας!

— Θέλετε να σας διαβάσω πάλι;
ρώτησα. Η μήπως κάνει πολλή ζέ-
στη;

Μου απάντησε με τα μάτια ν'
αρχισώ.
Καθώς του διάβαζα τη ζωή του
Τζιόττο, χτύπησε το τηλέφωνο. Δί-
στο, μη ξέροντας αν θαπαινε
στα, απ' ακουστικό η Λάουρα, στην άλλη
κάμαρα... Το κουδούνισμα σταμά-
τησε.

Εξακολουθώντας το διάβασμα "Ε-
πειτα από 20 λεπτά, μπήκε η Λά-
ουρα. Τό ύψος της πρόδινε μια συγ-
κρατική ταραχή.
— Αιπαί μου, σ' όσα διακόπτι-
ε, πρέπει όμως να πάω στη
Στρέα. Μου τηλεφώνησε ο Στανίτο
πως είν' έτοιμο το μαργαριταρένιο
κολιέ μου, που του τόδωσα να το
καθαρίσει. Χρειάζομαι λεφτά.

Κρυφάκιττα, το Μπρούνο. Τα
μάτια του είχαν μια έκφρασι δυσ-
πιστίας. Σίγουρα θ' αναρωτιόταν,
πως κι' εγώ, γιατί έβγαине η Λά-
ουρα με τέτοια ζέση, ενώ όλα τα
ουραγία θα ήταν κλειστά ακόμα.
Φαινόταν πως πρόσεξε κι' αυτός
την ταραχή της και τις κρυφές μα-
τιές που έβριχνε στο ρολόι της.
Ενώ μιλούσε, η Λάουρα προχω-
ρούσε προς ένα αντίγραφο της «Α-
πριλίας» του Τισιανού, κρεμασμέ-
νο στον τοίχο.

— Έλάτε να με βοηθήσετε, Ντέι-
βιντ... μου έπε-
αυτό το ταμπλό. Είναι ίσως σκο-
νισμένο, και δε θέλω να λερώσω τα
γάντια μου.

Υπάκουσα, έκπληκτος, κι' είδα
από πίσω ένα μικρό χρηματικίδι-
ο του τοίχου. Η Λάουρα έστριψε
το κουμπί της μυστικής κλειδαριάς
και τ' άνοιξε. Έβγαλε από μέσα
ένα χοντρό μάστο δεκαχίλιαρα. Πή-
ξε 50 απ' αυτά, τους κι' έκλεισε το
κοιτά απ' θέσι τους κι' έβγαλε το
χρηματικόδωτο. Ένω κρεμούσα πάλι
το ταμπλό, αυτή πλησίασε το
Μπρούνο.

— Ίσως ν' αργήσω δώλωσε. Υ-
ποσχέθηκα στην Έλεν να πάω να
τη δω, όταν θα βρισκόμουν στη
Στρέα. Και ζέρεις τι φύλαση που
είναι...
— Τον γαϊρέτσε κομνωώντας το γαν-
τοφορεμένο χέρι της και τράβηξε
προς την πόρτα.

Αφού έφυγε, πήρα το βιβλίο και
ενακαθήσα. Καταλάβαινα πως είχε
αναστατώσει το Μπρούνο και πως
θα έκανε να βασανίζεται εξ αιτίας
της. Πρόσεξα πως απόφευγε τη μα-
τιά μου.

Ξαφάχιστα να του διαβάσω. Μα
ήξερα πως είχε καλέσει τ' απόγε-
μα που... Αναρωτιότανε πού πή-
γαινε η γυναίκα του και με ποιον
είχε παντρεύει...

Όταν τελείωσα τη σελίδα, σή-
κωσα τα μάτια μου και τον κύττα-
ξα. Δε μ' άκουγε. Είχε καρφωμένα
τα μάτια του στα κλειστά παντοφύ-
κια...

— Ίσως βρω να σας διαβάσω
κατι πιο ενδιαφέρον του είπα.

Με κύτταζε ασηπνημένα. Κατάλα-
βα πως ήθελε να μείνει μόνος. Ση-
κώθηκα και πρόσεξα:

— Θα πάω στη μίς Φλέμινγκ πως
θέλετε να κοιμηθώ.

Με κύτταζε μ' αδιαφορία κι' έ-
κλεισε τα μάτια του.

Βάρκα τη νοσοκόμα στην κάρτα
της, να διαβάσει ένα ρομάντο.

— Θέλει να κοιμηθώ, της είπα.

Θα κατέβω στο χωριό Τόν άφισα
μόνο...

— Καλά, απάντησε ξανά. Θα τον
αναλάβω εγώ... Τό φαντάζομαι, πως
δεν είχε καμιά διάθεσι ν' άκούη να
του διαβάσει τόσο άγούσια πράγ-
ματα, με τέτοια ζέση!

Βγήκα στη βεράντα τη στιγμή
ακριβώς που η βενζινακός άφινε
το λιμανάκι κι' έδωσε πλήρη προς
την αντίκρουη όχη της λίμνης. Η
Λάουρα καθόταν στο τιμόνι κι' εί-

με αναπτύξει όλη την ταχύτητα της μηχανής.

Δεν πίστευα, φυσικά, το παραμύ. Θι της για το κολλίε! Κάποιος της είχε τηλεφωνήσει και της είχε δώσει ραντεβού. Γι' αυτό ήταν έτσι παραγμένη.

Κάποιος τριγύριζε, την υποστήριζε νύχτα, γύρω απ' το ύπαστο, καπνίζοντας ποδό... Πρέπει ναταν δ' Μπελίνι!

Δε δίστασα περισσότερο. Είχα στη διάθεσί μου τη βάρκα του Μπίτσι. Αποφάσισα λοιπόν να παρακολουθήσω τη Λάουρα και να πεισθώ με τα μάτια μου. Μ' έλο που είχε προηγήσει μισή ώρα, έλπιζα πως θ' ανακαλύπτα τα ίχνη της.

Όταν ξεκίνησα με τη βάρκα, η βενζινάκας είχε καθίσει. Αποφάσισα, ωστόσο, να ψάξω στη Στρέζα, εφ' όσον την είχα δει να πηγαίνει κατά κει.

Έφτασα σε μία ώρα. Η προκυμαία ήταν έρημη. Βρήκα ωστόσο ένα γέρο, καθισμένο στον ίσκιό, και τον ρώτησα αν είχε δει, πριν από μισή ώρα, μία μεγάλη βενζινάκατο. —Μάλιστα, κύριε, μου είπε. Πήγε στο νησί Πεσκατόρι. Δε φαίνεται από δω. Είναι άραγεμένη στην άλλη μεριά.

Τον ευχαρίστησα και ξαναμπήκα στη βάρκα μου. Όταν έκολλο να βρώ τη Λάουρα, στο νησάκι εκείνο, που το κατοικούν μερικοί ψαράδες.

Όταν έφτασα εκεί, τραβήξα άμέσως προς το μικρό ξενοδοχείο, στην άλλη άκρη του νησιού.

Η ακρογιαλιά ήταν έρημη και τα παντζούρια των σπιτιών κλειστά.

Βρήκα τη βενζινάκατο δεμένη σ' ένα δέντρο, κοντά στο ξενοδοχείο. Μπήκα στον κήπο, που απλωνόταν πίσω απ' το κτίριο, ως τη λίμνη. Και βρήκα ένα τραπέζι, στη σκιά, απ' όπου έβλεπα καλά τα παράθυρα του ξενοδοχείου.

Ένα γκαρσόνι νυσταγμένο ήρθε να πάρει παραγγελία.

Περίμενα πάνω από μιάμιση ώρα. Θά μπορούσα να πάω βρκο, πώς η Λάουρα βρισκόταν σε μία απ' τις κάμαρες που βλέπανε στον κήπο.

Κι' είχα μαντέψει σωστά: Ξαφνικά, άνοιξαν τα παντζούρια ενός παραθύρου του πρώτου πατώματος και φάνηκε ένας άντρας ψηλός, εύσωμος. Φορούσε μία πράσινη μεταξωτή ρόμπα, που άφινε γυμνό το τριχωτό στήθος του. Φαινότανε σαν επαγγελματίας μποξέρ, με την πρόστυχη φυσιογνωμία του, την πλακουτσή μύτη του και τα πεταχτά αυτιά του.

Κύτταξε τη λίμνη, με ύφος βαρυστημένο. Και κρατούσε ένα ποδό στα χοντρά δάχτυλά του.

Μάντεψα άμέσως πως ήταν ο Μάριο Μπελίνι, και κατάλαβα γιατί τον έλεγε «κτίνος» ο Τόρκι... Πρέπει ναταν άγιος κι' επικίνδυνος σε γορίλλας.

Έμεινε μισό λεπτό στο παράθυρο, κι' έπειτα στράφηκε και χάθηκε. Καθώς απομακρυνόταν απ' το παράθυρο, διέκρινα μία στιγμή τη Λάουρα.

Σηκώθηκα και ξαναγύρισα γρήγορα στη βάρκα μου. Είχα δει αυτό που ήθελα. Ήξερα πια που θάβρισκα το Μπελίνι, αν τον ήθελα. Κι' ήταν περιττό να μείνη η Λάουρα πώς την είχα παρακολουθήσει.

Αδίκαια βιάστηκα όμως. Γιατί η Λάουρα γύρισε στη βίλλα άργα το βράδυ.

Κύτταξα απ' τη βεράντα του κήπου τα φώτα της Στρέζα, όταν είδα ναρχεται όλοταξός η βενζινάκας, σκίζοντας το νερό.

Πρόσεξα πως η Λάουρα έκανε σταβοτιμονιές. Κι' άκουσα σε λίγο την πλώρη της βενζινάκατου να χτυπά με όση στο μάλο.

Η Λάουρα βλαστήμησε, στα σκοτεινά. Την είδα ύστερα ν' ανάβη ένα ηλεκτρικό φανάρι της τσέπης και ν' ανεβαίνει σιγά σιγά τη σκάλα.

Πέρασε δίπλα μου δίχως να με δει, τρεκλίζοντας και σιγοτραγουδώντας. Κάποια στιγμή, σκόνταψε, έχασε την ισορροπία της κι' έπεσε με τα τέσσερα. Ήταν τύφλα στο μεθύσι!

Δεν την είδα, την άλλη μέρα. Όλο το πρωί διώρωνα τις ζη-

μίες που είχε πάθει η βενζινάκας, χτυπώντας στις πέτρες. Μετά το φαγητό, διάβασα στο Μπρούνο αποσπάσματα απ' το βιβλίο μου. Κι' είδα πως τον ενδιαφέρονε, παρ' όλη τη φανερά κατάρτισί του.

Το βράδυ, όταν τελείωσα τη δουλειά μου, πήγα και ψάρεψα, με τη βάρκα.

Γιατί είχε ξαναπαρουσιασθή ξαφνικά ο Μπελίνι; Ή εμφάνισή του είχε προκαλέσει στη Λάουρα μία συγκίνηση που δεν είχε δείξει ποτέ στις σχέσεις μας. Μά τι μ' ένοιαζε: "Αν της χρειαζόταν ένας κτηνος σαν το Μπελίνι, ήταν δικός της λογισμός..."

Ευτυχώς που είχα μετακομίσει απ' το διαμέρισμα του ύπαστου και δε βρισκόμουν πια στο δρόμο της.

Ήταν Παρασκευή. Την άλλη μέρα θά είχα άδεια. Και, δυό μέρες αργότερα, θά μπορούσα να έτοιμάσω τις βαλίτσες μου και να φύγω. Έτσι που είχαν τα πράγματα, θά μού ήταν πιο εύκολο τώρα να διακόψω μαζί της.

Βρισκόμουν 300 μέτρα μακριά απ' το λιμανάκι της Βίλλας, όταν άκουσα να ξεκινά η βενζινάκας, και

και την είδα να τραβά πάλι κατά τη Στρέζα. Η Λάουρα καθόταν στο τιμόνι. Ήταν ξεκούφατη και κάπνιζε ένα τσιγάρο. Πέρασε, χωρίς να με προσέξη καθόλου.

Ξαναπήγαμε στο Μπελίνι... Πολύ μετά τα μεσάνυχτα, ενώ ήμουν εσπλωμένος στο στενό κρεβάτι της καμαρούλας μου, μισοκοιμισμένος, με έσηψε ο θόρυβος της βενζινάκατου. Πετάχτηκα πάνω κι' έτρεξα στο παράθυρο.

Η Λάουρα ξαναγύριζε, με την ίδια τρελή ταχύτητα, όπως την περασμένη νύχτα. Πέρασε κάτω απ' το παράθυρό μου, σηκώνοντας κύματα, που χτυπήσανε πάνω στις άραγμένες βάρκες.

Ήταν μαζί της κι' ο Μπελίνι. Άκουσα τη φωνή του, που της φώναζε να κόψη ταχύτητα.

Είδα τη βενζινάκατο να μπαίνει στο λιμανάκι. Κι' έπειτα από πέντε λεπτά φωτίστηκαν τα παράθυρα του διαμερίσματος, πάνω απ' το ύπαστο.

Τ' άλλο πρωί, αφού έβαλα το Μπρούνο στην πολυθρόνα του, ξαναγύρισα στο Μπίτσι και του ζήτησα να μου δανείσει εν' αυτοκίνητο. Δεν

είχα τί να κάνω όλο το πρωί, κι' ένοιωθα ανάγκη για συντροφιά... Έστω και του Γκιουζέπε. Μ' άρρασταίνε η σκέψη πως, μόλις είχα φύγει εγώ, η Λάουρα είχε εγκαταστήσει άμέσως το Μπελίνι, στο διαμέρισμα. Όσο κι' αν προσπαθούσα να πείσω τον εαυτό μου πως δε μ' ένοιαζε, το σκεπτόμουν διαρκώς. Ο Μπίτσι μούδωσε μία παληά Φιάτ.

Θά μού πληρώσετε μόνο τη μπελνίσια. Τίποτ' άλλο... μου είπε. Καθώς μου γέμισε το ρεζέρβουάρ, έφτασε η Λάουρα με την Άλφα Ρομέο. Φρενάρησε απότομα, όταν με είδε, και μούγνεψε. Πήγα κοντά της.

—Ξέχασα, Ντέιβιντ, να σου δώσω τα λεφτά σου, μου είπε.

Ήταν χλωμή, αλλά τα μάτια της λάμπανε. Υπήρχε μέσα τους μία σπιθα που δεν την είχα ξαναδω ποτέ.

Άνοιξε το πορτοφόλι της και μούδωσε 7 χιλιάδικα.

—Πού πάς; με ρώτησε.

—Στο Μιλάνο.

—Έλα μαζί μου. Έκεί πάω κι' εγώ.

Δεν ξέρω ποιά ώρα θά γυρίσω, απάντησα χωρίς να την κυττάω. Καλλίτερα νάχω δικό μου αυτοκίνητο.

Μούριξε μία διαπεραστική ματιά.

—Όπως θέλεις, είπε. Στενοχωρήθηκα που δε σε είδα αυτές τις δυό μέρες... Φτάσανε κάτι φίλοι μου στο ξενοδοχείο. Πρέπει να πάω να τους δω. Βαρείμαι τρομερά, μα δε γίνεται αλλιώς... Πώς πές, στην καινούργια σου κάμαρα;

—Καλά, απάντησα ψυχρά.

—Σ' άφινω λοιπόν. Έλπιζα να σε δω άποψε, αλλά πρέπει να ξαναπαύω στη Στρέζα. Θέλεις να δώσουμε ραντεβού γι' αύριο βράδυ, στο διαμέρισμα;

—Αύριο βράδυ παρθέ να μ' έπισκεφθώ ο Γκιουζέπε, της δικαιολογήθηκα. Δεν έχει δώ ποτέ τη λίμνη, και με ρώτησε αν θά μπορούσα να τον φιλοξενήσω.

Δε μπορούεις να τ' αναβάλεις για άλλη βραδιά;

—Θά προσπαθήσω.

—Θέλω να σε δω αύριο, Ντέιβιντ... Γεια σου, λοιπόν!

Μού χαμογέλασε κι' έφυγε σαν αστραπή.

Ήμουν άποφασισμένος να μην πάω στο ραντεβού της. Όλα είχαν τελειώσει πια μεταξύ μας.

Καθώς πήγαινα προς το Ντουόμο, είδα μία νέα γυναίκα να μου γνέφει από το πεζοδρόμιο. Ήταν η Σιμόνε.

Σταμάτησα. Ή Σιμόνε έτρεξε προς το μέρος μου.

—Μπορείτε να με πάτε κάπου; με ρώτησε.

—Μά βέβαια! απάντησα άνοιγώντας της την πόρτα. Άνεβήτε...

Κάθησε δίπλα μου και μου είπε: —Πάμε μία βόλτα. Έχω μισή ώρα για σκότωμα, πριν να πιάσω δουλειά. Και σεις; Έχετε καιρό διαθέσιμο;

—Όσο θέλετε... Πήγαινα τώρα να δω το Γκιουζέπε.

—Αυτό το χούφταλο; Παρατήστε τον, και πάμε να καθήσουμε στο πάρκο!

—Περίφημη ιδέα, συμφώνησα. Τί κάνει ο Τόρκι;

—Καλά! απάντησε η Σιμόνε με μία μικρή κρυμμάτα. Μέρες έχουμε να σε δούμε! Τί γίνεται;

—Βρήκα μία δουλειά, στο Λάγκο Ματζόρε. Την Τρίτη όμως θά γυρίσω στο Μιλάνο.

—Και θά φύγετε ύστερα;

—Όχι. Θά μείνω εδώ.

—Μά εγώ νομίζω πως θά φεύγατε, τώρα που έχετε τα χαρτιά σας.

Την κύτταξα, σαστισμένος.

—Ποιά χαρτιά, Σιμόνε;

—Ο Τόρκι μου είπε πως του είχατε ζητήσει ένα διαβατήριο...

—Ναι, αλλά κόστιζε πανάκριβα, και δε μπορούσα να το πληρώσω. Δεν έχω λεφτά.

—Κανείς δεν έχει πια λεφτά, στην εποχή μας, είπε μελαγχολικά η Σιμόνε. Ο Τόρκι δεν ένοιε να μου αγοράσει ούτ' ένα καπέλλο...

Γι' αυτό κι' εγώ ξαναπιάσα δου-

λειά. Δε μόντελο. Ποζάρω σε μία γρήγ' Αμερικάνη, άνισοροπη. Δεν έχει ιδέα από ζωγραφική, αλλά με καλοπληρώνει.

—Συγχαρητήρια!

Με κυττάσε με την άκρη του ματιού της.

—Πόσα σάς έδωσε ο Τόρκι για τη διαμαντένια καρφίτσα; με ρώτησε.

—Μά δεν τορ την πούλησα. Την έδωσα πίσω στην κυρία.

—Ελάτε, τότε, πείτε μου την αλήθεια! Είμαι περίεργη να μάθω... Θά σάς άφισω να με φιλήσετε, αν μου το πητέ!

—Είμαι πολύ ευγενικό εκ μέρους σας, απάντησα χαμογελώντας. Άλλα δεν τορ την πούλησα.

—Γιατί λέτε ψέμματα; Άφου την έχει ο Τόρκι! Δεν το ξέρει πως την είδα. Την έχει κρυμμένη. Πρέπει να μάθω πόσα σάς έδωσε!

—Τί είν' αυτά που λέτε; φώναξα. Ο Τόρκι έχει την καρφίτσα;

—Μάλιστα. Την κρατούσε και την κυττάζε, προχτές, νομίζοντας ότι κοιμόμουν...

—Λάθος θά κάνετε, Σιμόνε. Δε θάνα η ίδια καρφίτσα.

Κούνησε το κεφάλι της μ' άνυπομονησία.

—Σας λέω πως είναι αυτή! Μόλις έφυγε ο Τόρκι, έβασα και τη βρήκα. Την άναγνώρισα. Του την πούλησατε λοιπόν;

—Έγνεψα άρνητικά.

—Όχι, σας λέω!

—Η Σιμόνε σκέφθηκε λίγο. Ύστερα με ρώτησε:

—Μήπως η κυρία έχει μία άσπρη Άλφα - Ρομέο;

—Ναι. Γιατί;

—Αυτή λοιπόν τορ την πούλησα...

Το ίδιο εκείνο βράδυ είχα δει τον Τόρκι, κι' έπειτα από μερικές ώρες η Λάουρα μου είχε μιλήσει για τη διαθήκη του Μπρούνο... Κατάλαβα μεμιάς πως είχε δωροδοκήσει τον Τόρκι με την καρφίτσα, για να μάθω απ' αυτήν πόσο κόστιζε το διαβατήριο, ώστε να μπορέση ύστερα να με δολοφώ μ' αυτό το ποσό, με την ελπίδα να με κάνει ν' αλλάξω διαθέσεις για το Μπρούνο.

Ζήτησα απ' τη Σιμόνε να μου περιγράψει τ' αυτοκίνητο. Ήταν πραγματικά η Άλφα - Ρομέο της Λάουρας.

—Μπορείτε να μάθετε απ' την κυρία πόσα της έδωσε ο Τόρκι; με ρώτησε η Σιμόνε. Είναι πολύ σπουδαίο για μένα... Έχουμε κλείσει μία συμφωνία μαζί του: να μου δώη 10 τοίς 100, απ' όλες τις βουλιές που κάνει. Μα προσπαθεί πάντα να με ξεγελάσει...

—Θά προσπαθήσω να μάθω, και θά σας τηλεφωνήσω, της είπα.

Την πήγα ύστερα στη δουλειά της. Έφαγα στο ρεστοράν του Πιέρο, δίχως όρεξι, κι' άπόφυγα τις φλυαρίες του.

Λίγο μετά τις 10, πήγα σπδ διαμέρισμα του Τόρκι, σίγουρος πως θά τον εύρισκα εκεί.

Πραγματικά, όταν χτύπησα την πόρτα, τη μισάνοιξε ο ίδιος. Άνασκήρτησε, βλέποντάς με, έπειτα όμως άνοιξε διάπλατη την πόρτα, ενώ το στοργγγυλό του πρόσωπο φωτιζόταν από χαρά.

—Κύριε Ντέιβιντ! Καθόλου δε σάς περίμενα... Έλάτε να πιήτε κάτι!

Μπήκα στο διαμέρισμα, έκλεισα την πόρτα, τη σφύτωνα κι' άκούμνησα πάνω την πλάτη μου.

Περνούσα τυχερά από δω, είπα, και σκέφθηκα ναρθώ να σε ρωτήσω για κείνο το διαβατήριο. Είδες καθόλου το Τζάκοπο;

Κούνησε ζωηρά το κεφάλι του.

—Μάλιστα, τον είδα σήμερα το πρωί. Μά δεν ένοιε να κάνει σκόντο. Λέει πως είναι μεγάλος ο κίνδυνος. Ζητάει 650 χιλιάδες, άκατέβαστες.

Κάθησα πάνω στο τραπέζι.

—Θυμάσαι εκείνη τη διαμαντένια καρφίτσα της κυρίας; ρώτησα.

Με στραβοκύνταξε.

—Ναι, τη θυμάμαι. Γιατί;

—Μου είπανε πως την έχεις έσπ...

Άνασκήρτησε τόσο ζωηρά, που έχυσε απ' έξω το ούτσικο που έρριχνε σε δυό πηθήρια.

—Ψέμματα σου είπανε! διαμαρτυρήθηκε, κυττάζοντάς με στενοχωρημένα.

—Σου την έδωσε η κυρία; Τί σου ζήτησε γι' αντάλλαγμα;

—Δεν καταλαβαίνω... Για ποίο λόγο θά μούδινε η κυρία την καρφίτσα; Ποιός σας σεβήρισε αυτά τα παραμύθια;

—Τί της πούλησες, αντί για την καρφίτσα, Τόρκι;

Το πρόσωπό του κοκκίνισε.

—Άν είν' άστειο, αυτό, δε μ' άρέσει καθόλου. Άς αλλάξουμε ό-μιλία...

—Δεν άστειεύομαι. Σούδωσε την καρφίτσα. Θέλω να μάθω γιατί.

—Λάθος κάνετε, κύριε Ντέιβιντ. Δε μούδωσε τίποτα... Μά γιατί να λογομαχούμε τώρα, με τέτοια ζέστη;

—Έσκυφα πάνω απ' το τραπέζι και τον χαστούκισα. Τραβήχτηκε πίσω, τρεκλίζοντας, σαν παραλαλίσμενος.

—Πρέπει να μάθω, Τόρκι! πρόφερα. Μή μ' άναγκάσης να σε κοιμεταχειριστώ για να μιλήσης!

—Φύγε από δω! μούγκρισε ο Τόρκι. Δεν είσαι πια φίλος μου.

Έκανα το γύρο του τραπέζιου και προχώρησα καταπάνω του.

—Γιατί σουδωσε την καρφίτσα;

Κόλλησε στον τοίχο, κυττάζοντάς με με φόβο και με θυμό.

—Μή μ' άγγίζετε! ούρλιαξε.

Καθώς πήγαινα πιο κοντά του, έβαλε το χέρι πίσω του. Μά δεν πρόλαβε να κάνει τίποτα, γιατί η γροθιά μου τον βρήκε στο μελίγγι και τον πέταξε χάμω.

Ξανασηκώθηκε άμέσως, σφίγγοντας στο δεξίό του χέρι ένα κοντό μαχαίρι, και με χτύπησε μ' αυτό, με την ταχύτητα φιδιού που επιτιθεται για να δαγκώσει.

Μά φρόντισα να μη με πετύχει. Είχα πάρει μέρος σ' ένα σωρό τέτοιους καυγάδες, από τότε που βρισκόμουν στην Ίταλία, κι' ήξε-

Μεγαλώστε το παιδί σας με τα θρεπτικά και υγιεινά προϊόντα

BITAM - ΦΥΤΙΝΗ από άγνό ελαιόλαδο

Θά γίνη ένας δερμένος άνδρας

BITAM ΦΥΤΙΝΗ

Είναι προϊόντα ΕΛΑΪΣ

Tete à Tete...
πιό γλυκό... πιό τρυφερό...

ΣΟΚΟΛΑΤΕΣ ION

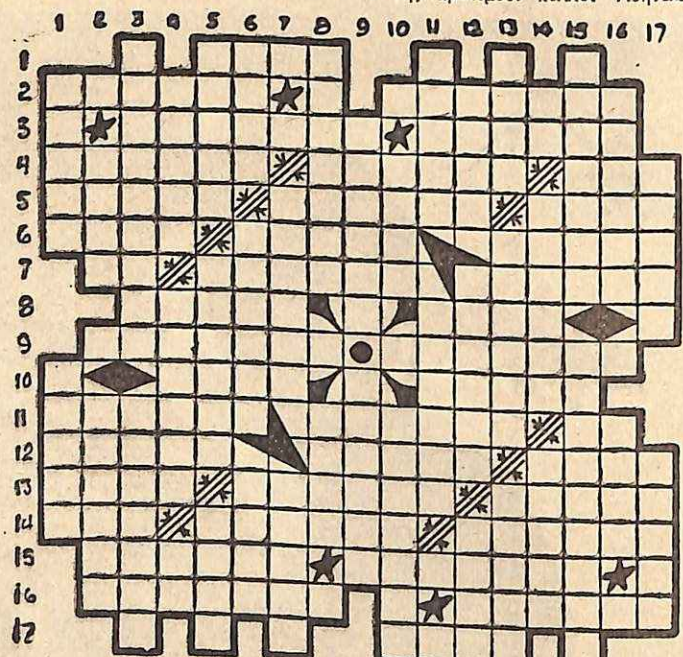
ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

ποι τι έπρεπε να κάνει
Τού έβγαλα, τρέχοντας γύρω-γύρω του. Αυτός με παρακολουθούσε, έτοιμος να ξαναχτυπήσει...
— Άσε το μαχαίρι, Τόρκι, του είπα. Μπορεί να κοπείς.
— Φύγε από δω, γιατί θα σε σκοτώσω! μούγκρισε, γριζόντας τα δόντια του.
Κατέβηκα πίσω απ' το τραπέζι. Έπιασα μια καρέκλα, τη σηκώσα ψηλά. Και, καθώς ο Τόρκι χυμούσε πάνω μου, έστριψα τα πόδια της καρέκλας προς το μέρος του. Άρπαξε ένα απ' αυτά και προσπάθησε να μου καταφέρει μια μαχαίριά πάνω απ' την καρέκλα, αλλά δέ μ' έφτανε το χέρι του.
— Έπεσα πάνω του μ' όλο μου το βάρος και τον κόλλησα στον τοίχο, ανάμεσα στα τέσσερα πόδια της καρέκλας. Εκείνος μ' έδριζε, προσπαθούσε να σπρώξει πίσω το καθίσμα, αλλά δεν το κατάφερε.
— Πέταξε το μαχαίρι, Τόρκι! του φώναξα.
Γι' απάντησι, μούδειξε τα δόντια του.
Μ' ένα τίνιγμα ελευθέρωσα την καρέκλα απ' τα χέρια του και τη μετατόπισα λίγο, έτσι ώστε να κολλήσω τα δυο πόδια της στο πάτωμα.
Τα πλεμόνια του άδειασαν, με το σφύριγμα συμπίεσας που ξεφουσκώνει. Το μαχαίρι έπεσε απ' το χέρι του.
Πέταξα τότε μακριά την καρέκλα και τον άρπαξα απ' το μπράτσο. Του τσάτρισα, τόφερα πίσω απ' την πλάτη του.
Έπεσε γονατιστός, προσπάθησε να παλέψη, μα τούστριψα το χέρι ακόμα πιο πολύ, ώσπου έπαψε πιά ν' άμυνεται.
— Μίλα! μούγκρισα. Γιατί σου έδωσε την καρφίτσα;
— Δεν είν' αλήθεια... βόγγησε.
Πίσαα περισσότερο το μπράτσο του. Ούρλιασε απ' τον πόνο. 'Ο Ι-δρωτας έσταξε απ' το μέτωπό του. — Θα σε κρατάω έτσι ώσπου να θυμολογήσης. του είπα λίγο λαχανιασμένος.
— Θα μου σπάσετε το μπράτσο!...
— Άδισφορώ. Θα σου το σπάσω, αν χρειαστή. Πώς θα μπορείς τότε να ξαναζήεις τις τάσες;
— Μεγάλωσα την πίσσι. Τρίξανε τα κόκαλα του. Έπεσε μπρούμυτα, παρσάροντάς με μαζί του. Πάτησα το πόδι μου στο σβέρκο του και του κόλλησα το πρόσωπο στο γαλί.
— Θα σάς τα πω όλα! Βόγγησε. Μά, για το Θεό, άσπίτε το μπράτσο μου!
— Δεν τον άφισα, αλλά λιγότεψα το σφίξιμο, για να μπορέση ν' ανασάνη λίγο.
— Γιατί σου έδωσε την καρφίτσα; — Ηθέλε να μάθω αν ζητούσατε ακόμα να φύγετε απ' την 'Ιταλία. Της είπα ναί...
— Της είπαε και το λόγο; — Δεν υπήρχε ανάγκη, γιατί τον ήξερε!...
Τον άφισα ελεύθερο, πέταξα με μια κλωτσιά το μαχαίρι του στην άλλη άκρη της κάμαρας και πλησίασα στο παραθύρο.
Είχα δοκιμάσει ένα δυνατό κλονισμό. 'Αν έλεγε αλήθεια ο Τόρκι, ή καλώςάτσι ήταν επικίνδυνος!
'Ο Τόρκι κάθισε κάπου, βογγώντας και συγκρατώντας το μπράτσο του με τ' άλλο χέρι. Το πρόσωπό του είχε μουνκευτή στον ιδρώτα. Δεν τολμούσε να με κυττάξη.
— Πές μου τα όλα, απ' την αρχή! διάταξα. 'Όλα ανεξαιρέτως!
— Ηρθε τ' απόγεμα, άρχισε ο Τόρκι. Την άναγνώρισα άμέσως. Δέ μου είπε τ' όνομά της, μα ήξερα πως ήταν εκείνη που είχατε έρωτευθεί... Δεν είν' αλήθεια πώς είσατε έρωτευμένοι μαζί της;
— Πές μου τί έγινε, κι' άσε τις φλυαρίες. Γρήγορα, πριν σου σπάσω το κεφάλι!
— Ναί ναί, θα σάς τα διηγηθώ όλα!... Μορ' είπα πώς ήθελε να σάς βοηθήση, αλλά πώς είσατε πολύ περήφανος και δε θα δεχόσαστε τη βοήθειά της. Με ρώτησε αν έπιθυμούσατε πάντα να φύγετε απ' την 'Ιταλία — σαν να τόδερε και νάθελε μονάχα να βεβαιωθεί. Της είπα πώς δε μιλούσα ποτέ για τους φί-

ΤΟ ΟΡΙΖΟΝΤΙΟ

ΑΡΙΘΜΟΣ 877

- ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ
- 1 Το αντίλαγμα μιας χάριτος, που ζητήσαμε από άγιο.
 - 2 Παράλογος, άπρεπής, παράδοξος. — Συμβάλλουν στην άνοι- κοδόμησι.
 - 3 'Υπάρχουν πολλά στα μεγάλα σπίνια. — Βλέπουμε γύρω μας πολλά τέτοια μάτια.
 - 4 Μαλακό στην άφή. — Το φο- ρούν οι Γαλιανέτες. — Δεν μέ- νει κανένα απ' έξω.
 - 5 ρική άνταρμυμία (θελ.).
 - 6 'Ηγεμονικός οίκος της Βουλ- γαρίας. — Φυτά της Β. 'Αμε- ρικής, που θυμίζει παλαιά κι- νηματογραφική και μουσική έ- πιτυχία. — Σκοτεινό βασίλειο.
 - 7 'Ασκότα, άνώφελα. — Αδύση- καν χωρίς σ' αυτή οι άγορα- σταί.
 - 8 'Ανάξια. — 'Αναφορική άνω- νυμία (οδδ.).
 - 9 Την προτιμούν πολλοί 'Αθηναί- τες.

- 5 Κάτι το άχρηστο. — Χρησιμο- ποιεί υπερφυσικές δυνάμεις.
- 6 'Ηγεμονικός οίκος της Βουλ- γαρίας. — Φυτά της Β. 'Αμε- ρικής, που θυμίζει παλαιά κι- νηματογραφική και μουσική έ- πιτυχία. — Σκοτεινό βασίλειο.
- 7 'Ασκότα, άνώφελα. — Αδύση- καν χωρίς σ' αυτή οι άγορα- σταί.
- 8 'Ανάξια. — 'Αναφορική άνω- νυμία (οδδ.).
- 9 Την προτιμούν πολλοί 'Αθηναί- τες.
- 10 Στις γυναίκες μετρίεται με έ- καταστομίσματα. — Τα τριαντά- φυλλα αυτά έχασαν την όμορ- φιά τους.
- 11 Οι πρώτοι επισκέπτες του Χρι- στού. — Μέρος του φυτού.
- 12 'Ηρωας διανύμου γαλλικού μυ- θιστορήματος. — Προφυλάσσει πολαιμιστή. — Εύχες, που έκ- φράζουν κακία και μίσος (κα- βάρ.).
- 13 Ρυθμίζει πολλές άγοραπωληγι- ες. — Ποικιλία της άμπελου, με πολύ άπόδοσι. — Διαφέ- ρουν στο μέγεθος.
- 14 'Ηρώ, που δηλώνει, έπίτασι. — Γεωτικό φρούτο. — Συμπό- νια.
- 15 'Έχει περίφημη φωνή. — 'Αν- θος άλλα και νέος της μυθο- λογίας μας, που έρωτεύθηκε τον έξυπτό του.
- 16 Είσαα που παντοπωλείου. — 'Α- λασιοί.
- 17 'Ανομή. — 'Εμπορική πόλις της Νοτιοελασίας.

ΜΑΝΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η λύσις του 876
στη σελ. 66

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΣΤΕΝΟΧΩΡΙΕΤΑΙ
Ο ΣΚΥΛΟΣ

Ο σκύλος ενός κατοίκου της Γενεύης κήρυξε άπεργία πείνας. Ο- ταν ο άφεντικός του φυλακίστηκε τρέλαιος για κάποια παράβασι του νόμου. 'Ετσι, έξασθένησε τό- σο, ώστε δε μπορούσε πιά να στα- θή στα πόδια του. Για να μη φο- βήση λογόν από άσπίτα το δυστυ- χισμένο ζώο, οι άρχες έδωσαν την έξης λύσι: "Ενα αυτόκινητο μετα- φέρει κάθε μέρα το σκύλο απ' το σπίτι του στις φυλακές, όπου τον άφινουν μια ώρα μαζί με τον ά- φεντικό του για να φάη, να παί- ξη και να ξαναγυρίση ύστερα στο σπίτι του εύτυχισμένος.

λους μου. Τότε έβγαλε την καρφί- τσα και μου είπα πώς θα ήταν δι- κή μου, αν άπαντούσα στις έρω- τήσεις της.
— Και σ' της τα φανέρωσες έ- λα; είπα, έβω φρενών, έτοιμος να τον πνίξω.
— Δε μπόρεσα ν' αντίσταθώ στον πειρασμό, κύριε Ντείδιντ... Μά ήξερα πώς την άγαπούσατε και πώς σας άγαπούσε, και πίστιστα πώς σας έξυπηρετούσα έτσι... με το άζημιώτο!
— Κάθωκα! Τί της είπατε;
— Πώς θέλατε να φύγετε απ' την 'Ιταλία και πώς προσπαθούσα να σας βρω ένα διαδοτήριο.
— Είπατε πόσα ζητούσε ο Τζέ- κσοπ;
— Ναί...
— Και τί σε ρώτησε ύστερα;
— 'Αν σας ζητούσε ή άστυνο- μία... Της φανέρωσα πώς είχατε λιποτακτήσει, όπως κι' εγώ. Της είπα πώς δεν είχατε πιά χαρτιά και πώς, αν ήθελε να σας βοηθήση, δεν είχε παρά να σας δώση λεφτά για να πληρώσετε το διαδοτήριο... Φέ- ρηκα σαν αληθινός φίλος σας, κ. Ντείδιντ. Της σύστησα να βρη τα λεφτά και να σας κάνει να τα δεχτή- τε, αν σας άγαπούσε αληθινά.
— Αυτά μόνο ήθελε να μάθω;
— 'Ο Τόρκι με κύτταζε, σκυθώ- πός.
— Με ρώτησε αν λεγόσαστε σ' αλήθεια Τσίσοχολι.
— Μια άνατριχίλα πέρασε απ' τη σπονδυλική στήλη μου.
— Της άπάντησα πώς δεν ήξερα νάχετε άλλο όνομα. Με ρώτησε έ- στερα μήπως είχα άκούσει από κανένα να σας λέει Τσίσοχαμ. 'Ε- οχι' της είπα.
— Νόμια πώς είχα φάει μια γρο- θιά στο στομάχι. 'Η Λάουρα ήξε- ρε... τα ήξερε όλα, απ' την αρχή! Γι' αυτό μου είχε ρίξει τα δίχτυα της!
— Είσαι καλός φίλος, Τόρκι, εί- πα σαρκαστικά. Τόλεγα πάντα εγώ πώς μπορεί κανείς να σου έχη έμπι- στοσύνη.
— Εκείνος έμενε με το κεφάλι σκυ- φτό, ντροπισμένος.
— Μα σας άγαπάει, κύριε Ντε- ίδιντ! Δεν ήθελε το κακό σας!
— Άει στο διάβολο! μούγκρισα, προχωρώντας προς την πόρτα.
— Πήγτε κάτι, κύριε Ντείδιντ, με ίκέταρε ο Τόρκι. 'Ισα - ίσα, για να μου άποδείξετε πώς δεν είμαστε πιά έχθροί.
— Όχι, δεν είμαστε έχθροί, μα ούτε και φίλοι. Δεν είμαστε πιά τί- ποτα ο ένας για τον άλλο.
— Ξεσφύρασα την πόρτα, την άνοι- ξα και βγήκα.
Στο έξω, όταν ήθελε ή Λάουρα να με ξεφορτωθή, κι' αν άρνιόμουν να κάνω ό,τι μου ζητούσε, δε θαξε παρά να τηλεφωνήση στην άστυνο- μία, για να με στείλη στην κρε- μάλα!....

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

ΤΗΣ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ...
Καθώς έτρεχα στον αυτόκινητό- δρομο, άναπολούσα πώς είχα άρ- χίσει τα βάσανά μου, στις 23 'Α- πριλίου 1945, δυο μέρες μετά την άπελευθέρωσι της Μπολονίας, από τις άγγλοαμερικανικές δυνάμεις.
'Η μονάδα μου είχε πάρει μέρος στη μάχη, κι' ύστερα μας είχαν με- ταφέρει στα μετόπισθεν για ν' άνα- σκευασθούμε. Μας είχαν στείλει σ' ένα μικρό χωριό, στις όχθες του Ρένο. Κι' ήμασταν ευχαριστημένοι που δε ξεκουραζόμαστε λιγάκι.
'Εκείνη τη μέρα, καθώς έπαιρνα το μπάνιο μου στο ποταμάκι, με φώναξε ο ύπολοχαγός Ρόουλιος. Τον άγαπούσαμε όλοι, το Ρόουλιος. 'Ηταν τύπος καλός και καίχιου- μορίστας.
Πολέμωσε στο πλευρό μας, μας πρόσεχε και μας φύλαγε, όσο μπο- ρούσε απ' τον κίνδυνο. 'Ηταν κα- λός άδισματικός και άνθρωπος με άξια.
Καλούμησα ως την όχθη και στά- θηκα, με το νερό ως την μέση μου. — Αυτοί που διακόπτι- το μπάνιο σου λοχία, μου είπε ο Ρό- ουλιος. 'Αλλά σε χρειάζομαι.
— Έσκυψε και μούδωσε το χέρι του, για να με βοηθήση να βγώ απ' το νερό. 'Ηξερε να φέρνεται στους άντρες του σαν ίσος, χωρίς όστό- σο να γάνη καθόλου την επίδοσή του.
— Ντύσου, λοχία, πρόσθεσε. Θα πάμε στο Γενικό Στρατηγείο.
Ενώ σκουπίζομουν, αυτός άνα- ψε ένα τσιγάρο και με ρώτησε:
— Μιλάς καλά 'Ιταλικά, λοχία;
— Μάλιστα, κύριε ύπολοχαγέ.
'Εξοσα 10 χρόνια στη Φλωρεντία, όταν ήμουν παιδί.
— Μπιά! Πώς γίνεται, αυτό;
— Γεννήθηκα στη Φλωρεντία. 'Ο πατέρας μου, είχε πάθος με τη ζω- γραφική. 'Όταν έγινα 10 χρόνων, πέθανε ο άδελφός μου και του άφι- σα μερικά λεφτά κι' ένα σπίτι στο Κάρμε, της Καλιφορνίας. Φύγαμε τότε απ' τη Φλωρεντία και εγκατα- σταθήκαμε στο Κάρμελ. Μα δεν ή- χασα ποτέ τα 'Ιταλικά.
— 'Ο Ρόουλιος κούνησε το κεφάλι του με 'ικανοποίησι.
— Ξέρεις καλά τη Φλωρεντία; με ρώτησε.
— Έμεινα εκεί δυο χρόνια πάλι, το 1934. Σπούδαζα τότε αρχιτε- κτονικά, κι' ήθελα να είδικευθώ στο ρυθμό 'Αναγεννήσεως. Ναί, μπορώ να πω πώς έβρω άρκετά καλά αυτή την πόλη.
— Τη Ρώμη; Τη Βενετία;
— Κι' αυτές δε μου είναι άγνω- στες... Μα περί τίνος πρόκειται, κύριε ύπολοχαγέ;
— Ξέρεις να σωφάρης;
— Ναί. 'Οδηγώ αυτόκινητο από χρόνια.
— Πιστεύεις πώς μπορείς να γί- νης ένας καλός ξεναγός; Θα πρέπει όμως νασαι έτοιμος πάντα ν' άπαν- τήσης άδίσταχτα και σωστά σε ό- ποιαδήποτε έρώτησι, 'Ιστορικής ή καλλιτεχνικής φύσεως.
— Νομίζω πώς μπορώ να τα κα- ταφέρω.
— Δεν έχω άλλωστε κανέναν άλ- λον από σένα, είπε ο Ρόουλιος. 'Ε- σ' απ' αυτούς που ν' άναλάβης...
— Ποιό πράγμα, κύριε ύπολο- χαγέ;
— Σε ύπόδειξα για ξεναγό του στρατηγού Κόσταιν, που θα κάνει ένα μικρό γύρο στη Φλωρεντία, τη Ρώμη και τη Βενετία, για να έπι- σκεφθή τα διάφορα μνημεία. Θα φύ- γης άμέσως, σήμερα.
Τον κύττασα, σαστισμένος.
— Μα έπαψε να ενδιαφέρεται για τον πόλεμο ο στρατηγός; πα- ρατήρησα.
— 'Έχει άναρρωτική άδεια... 'Αλ- λοίμονό σου αν σ' άκουγε να μιλάς έτσι! Είναι πολύ ζήρικός... 'Εδώ που τα λέμε, Τσίσοχαμ, δε θάσαι εύκολη ή δουλειά σου! 'Αν έξορτα- το από μένα μονάχα, δε θα σ' έ- στελνα ποτέ. Έχουν όμως στο Γε- νικό Στρατηγείο το φακέλλό σου, κι' ο στρατηγός σε ζήτησε.
— 'Όταν τελειώσης, θα έρωτησω να πάρης μια άδεια. Θα σου χρει- στεί... Πάμε τώρα στο Στρατη- γείο, να κανονίσουμε τα χαρτιά σου. Πρέπει να παρουσιάστης στο στρατηγό αύριο το πρωί, στις 10, στη Μπολονία. Δεν έχεις λοιπόν πολύ καιρό.

Το γραφείο του στρατηγού Κό- σταιν βρισκόταν στη Βία Ρόμα της Μπολονίας, κοντά στο σιδηρο-δρομικό σταθμό.
Τ' άλλο πρωί, στις 10 παρά 3', παρουσιάστηκα εκεί, σ' ένα ταγμα-τάρχη.
Ποτέ μου δεν είχα ξαναδύ τέτοια καθαρά και κομψά στρατιωτικά γραφεία. Το παρκέ γυάλιζε σαν κα- θρέφτης και τα πόμολα σαν πολύ- τιμα πετράδια. Οι άνδρες, που κά- θονταν στα γραφεία, φαινονταν μέ- λης βγαλμένοι απ' το κουτί. Κα- νείς τους δε σηκώνταν απ' τη θέ- ση του, για να τριγυρίση έδω κι' εκεί.
'Ο ταγματάρχης ζέτασε με σχο- λαστική προσοχή τα χαρτιά μου. 'Υστερα με κύτταξε έρευνητικά, ά- πο πάνω ως κάτω, σαν τον έπιστή- μονα που ψάχνει με το μικροσκόπιο για ένα άόρατο μικρόβιο.
— Μεταβολή! μου είπε.
— Έκανα μισή στροφή, για να μ' έξετάση και απ' την πλάτη.
— Παρά καλά. 'Ανάπαυσι, λοχία. Γύρισε πάλι, προς το μέρος σου

και περίμενα, με άψογο ύφος.
— Ξέρεις τί έχεις να κάνης; με ρώτησε.
— Μάλιστα, κύριε ταγματάρχη.
— Να τ' άκούσω!
— Στις 11, θα πάω το στρατη- γό στο Γκραντ 'Οτέλ της Φλωρεν-τίας. Αφού μείνουμε τέσσερις μέ- ρες στη Φλωρεντία, θα φύγουμε για τη Ρώμη. Δυο νύχτες στη Σιέννα, στο ξενοδοχείο Κοντινεντάλ, και τρεις μέρες στη Ρώμη, στο ξενοδο- χείο Φλόρα. Από εκεί στη Βενετία, στο ξενοδοχείο του Λονδίνου, και έ-

πιστροφή στη Μπολονία στις 8 Μα-ΐου.
'Ο ταγματάρχης κούνησε έπιδο- κίμαστικά το κεφάλι του.
— 'Ο στρατηγός θα σου πη τί θέ- λει να δη, στη Φλωρεντία. Ξέρεις καλά την πόλη;
— Μάλιστα, κύριε ταγματάρχη.
— Θα βρής, πίσω απ' αυτό το κτίριο, τ' αυτόκινητο του στρατη- γού και την όδοντόνισα του, το Χενεσεύ. Αυτός θα σε καταποί- ση σε όλα. Να ξαναέρθης έδω στις 11 παρά 5', ακριβώς.

Χαίρετρησα, έκανα κανονική μετα-βολή κι' έφυγα.
Βρήκα το Χενεσεύ στην αλλη, να φορτώνη βαλίτσες στο πορτ-μπαγ- κάζ μιας τεράστιας Καντιλλάς. 'Ηταν ψηλόλιγνος, με μάτια κρύα και δίχως έκφρασι.
— Είσαι ο σωφός; με ρώτησε, κυττάζοντάς με από πάνω ως κα-τώ.
— Ναί 'Οραό αυτόκινητο!
— Θα μείνης ένθουσιασμένος... Κύτταξε από έδω.
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΤΥΠΟΣ Κ 99 Ν

ΤΥΠΟΣ Κ 79 Ν

ΤΥΠΟΣ Κ 45 Ν

ΣΕ 3 ΜΕΤΕΘΗ!

10 κυβ. ποδών
8 κυβ. ποδών
6,5 κυβ. ποδών

Μεγάλη ποικιλία για
κάθε νοικοκυριό

ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ ΨΥΓΕΙΑ

KELVINATOR

Για όλη σας τη ζωή!

"ΑΛΕΚΤΟΡ"

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΝΤΕΚΤΙΒ Στάνλεϊ Γιάν δεν αγαπούσε τους γιατρούς, μά οστερ' από ένα ταξίδι του στην Κίνα, γύρισε με περισσότερο μίσος για δ. λους τους γιατρούς και χειρουργούς! Για να δούμε όμως αν είχε δίκιο, ας έρθουμε στην υπόθεση του Κινέζου Τσένγκ.

Ο μίστερ Τσένγκ πέθανε ένα θρά. δυ με τον πιο φυσικό τρόπο. Αυτό συνέβη δίχως μάρτυρες, μέσα στη σιωπή μιας χειμερινής νύχτας του Λονδίνου.

Την άλλη μέρα, ο στενός φίλος του Φού.Μανί έρρηκ' δούστησε πεθαμένο. "Αδίκη άρχισε να ξεφωνίζει, να κλαίει, να ξεσκίζει τα ρούχα του. Μ' αυτά δε μπορούσε να ξαναζωντανεύει το φίλο του.

Καμιά άλλη λύση δεν συνεκίνησε τις καρδιές των Κινέζων της Πέ-κινγκ Στρήτ, έκείνο το πρωί, όσο ο πόνος του Φού.Μανί για τον ξαφνικό θάνατο του Τσένγκ.

— "Εγώ κι' ο Τσένγκ, έλεγε στο πεζοδρόμιο, ήμαστε παιδικόι φίλοι. Και πέθανε τώρα που είχαμε διαλύσει το κομμωματοπωλείο μας και θα γυρίζαμε στο Χόνγκ-Κόνγκ!...

Κανείς, ωστόσο, απ' όσους τον άκουσαν, δε μπορούσε να λησθή για το θάνατο του Τσένγκ, γιατί έλεγαν ότι ήταν ένας άπαιστος τοκογλύφος. Μά ξεχνιούνται πολλά, μπροστά στον θάνατο... Κι' έπειτα ο Τσένγκ δεν ήταν πια επικίνδυνος... "Ετσι όπως ήταν νεκρός, θα γύριζε στην πατρίδα του μέσα στο μαύρο φέρετρό που στόλιζε το σαλόνι του.

Ο Φού.Μανί, λοιπόν, αφού στέγνωσε τα δάκρυά του, κάλεσε το γιατρό της συνοικίας για να πιστοποιήσει το θάνατο του φίλου του.

Ο Τσένγκ αναπαυόταν τώρα στο μαύρο φέρετρό του, που ήταν σπασμένο με γαλάζιους λατούς κι απομεινους δράκοντες, όταν στις έξη ή ώρα το βράδυ, ένας "ξέντλινγκ" του Σίτυ παρουσιάστηκε στη Σκώτλαντ-Γιάρντ. Ζήτησε να δει αμέσως τον ντέκτεβ Στάνλεϊ Γιάν. Ο αστυνομικός τον δέχτηκε αμέσως κι' ο έπισκέπτης του είπε:

— Είμαι ο Χάρολντ Σμιθ, της 'Ασφαλιστικής 'Εταιρείας 'Σμιθ και Υιός. Θέλω να σας μιλήσω για κά. ποια υπόθεση κάπως ύποπτη... "Ενας απ' τους καλύτερους πελάτες μας, ο Κινέζος Τσένγκ πέθανε χτες το βράδυ. Ο φίλος του Φού.Μανί μας είδε. πούσε για τον ξαφνικό θάνατό του...

— Και τι ύποπτο διακρίνετε σ' αυτό; ρώτησε ο ντέκτεβ.

— Πίστευα... παραδέχτηκε ο άλλος. Μά, την περασμένη εβδομάδα ο Τσένγκ είχε κάνει μια ασφάλεια ζωής του, για λογαριασμό του Φού.Μανί. Δηλαδή, την περίπτωση που θα πέθανε ο Τσένγκ, ο Φού.Μανί θα εί. σέπρατε διακόσιες χιλιάδες λίρες...

Ο ντέκτεβ πετάχτηκε από τη θέση του. Διάβολε! Αυτή η υπόθεση δεν ήταν ασημαντή. Αυτός ο Τσένγκ ήταν ένας άπλος χρυσόσφο της Πέ-κινγκ-Στρήτ του Λονδίνου; 'Αληθεια; Πολύ περίεργο!...

Και γυρίζοντας στον έπισκέπτη του του είπε:

— "Αν καταλάβω καλά, κατηγορείτε τον Φού.Μανί ότι δολοφόνησε το Τσένγκ. Δεν είν' έτσι;

— Διόλου το άπαισθησε ο Σμιθ. 'Απλώς θέλουμε να βεβαιώσουμε αν συνέβη τέτοιο πράγμα, για να υποβάλουμε μήνυση... Η υπόθεση είναι λεπτή... Κι' έπειτα πρέπει να κάνω κανείς γρήγορα, γιατί ο Φού.Μανί φεύγει αύριο για την Κίνα μαζί με το φέρετρό...

— Πολύ καλά! άπάντησε ο Στάνλεϊ Γιάν. Θ' αναλάβω την υπόθεση.

Το ίδιο βράδυ, στη λέσχη, ο Στάνλεϊ Γιάν διηγήθηκε την υπόθεση αυτή στο φίλο του θεατρικό συγγραφέα Ράλο Μπάνερ.

Ζήτησε πληροφορίες από το αστυνομικό τμήμα της Πένινγκ Στρήτ, πρόσθεσε ο ντέκτεβ. Λοιπόν, ο Τσένγκ κι' ο Φού.Μανί ήταν ύποπτα ύποκείμενα. Ο Τσένγκ ήταν χειρότερος απ' το φίλο του. 'Υπάρχει η ύπονοια ότι έκανε λαθρεμπόριο ναρκωτικών...

— Δε θα μού πής τώρα ότι πιστεύεις στη δολοφονία του Τσένγκ από τον Φού.Μανί!... φώναξε ο συγγραφέας.

— Γιατί να μη το πιστέψω; — "Ακουσε, Γιάν, το έλε εκείνος. Καλά θα κάνεις να πας να κοιμηθείς. φαίνεται πως κουράστηκες σήμερα στη Σκώτλαντ-Γιάρντ. 'Αλλιώς δε θα ύποπτιζες ένα τέτοιο πράγμα!...

— Γιατί να μη το πιστέψω; — "Ακουσε, Γιάν, το έλε εκείνος. Καλά θα κάνεις να πας να κοιμηθείς. φαίνεται πως κουράστηκες σήμερα στη Σκώτλαντ-Γιάρντ. 'Αλλιώς δε θα ύποπτιζες ένα τέτοιο πράγμα!...

— Γιατί να μη το πιστέψω; — "Ακουσε, Γιάν, το έλε εκείνος. Καλά θα κάνεις να πας να κοιμηθείς. φαίνεται πως κουράστηκες σήμερα στη Σκώτλαντ-Γιάρντ. 'Αλλιώς δε θα ύποπτιζες ένα τέτοιο πράγμα!...

— Γιατί να μη το πιστέψω; — "Ακουσε, Γιάν, το έλε εκείνος. Καλά θα κάνεις να πας να κοιμηθείς. φαίνεται πως κουράστηκες σήμερα στη Σκώτλαντ-Γιάρντ. 'Αλλιώς δε θα ύποπτιζες ένα τέτοιο πράγμα!...

— Πρέπει να σάς πω το μεγάλο μυστικό... έλεγε ο Κινέζος. Έχω ανάγκη από βοήθεια.

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΦΕΡΕΤΡΟ

Μά νομίζεις ότι ο Τσένγκ θα έκανε μια ασφάλεια της ζωής για να λογαριασμό του φίλου του κι' έπειτα από μια εβδομάδα θ' άφηνε τον Φού.Μανί να τον δολοφονήσει; Το έρισκε αυτό λογικό; Αύριο, που θασαι ξεκούραστος, θαζω στοίχιμα πως θ' αλλάξες γνώμη. Για μένα η ιστορία αυτή είναι άλλη: "Η ο Τσένγκ πέθανε από φυσικό θάνατο ή δεν πέθανε διόλου!

— Πήγαμε στο διάβολο! γκρίνιαξε ο Στάνλεϊ Γιάν.

Κι' έφυγε από τη λέσχη, εράζοντας από το θυμό του.

Ο ντέκτεβ ωστόσο άκολουθεσε τη συμβουλή του φίλου του Μάσνερ και κοιμήθηκε νωρίς. "Ετσι σηκώθηκε το πρωί κεφάτος. Πήγε στη Σκώτλαντ-Γιάρντ, συννενοήθηκε με διαφορά πρόσωπα και στις έντεκα έσ. ναγύρισε στο σπίτι του κι' έτοιμάσε δυο βαλίτσες.

Την ώρα που έδωε πιά ο ήλιος, ο Στάνλεϊ Γιάν έρισκόταν στη γέφυρα του υπερωκεανείου 'Μογγολίας, που έφευγε για την 'Απω 'Ανατολή.

Μά στη 'Μογγολία ήταν κι' ο Τσένγκ μαζί με το φίλο του Φού.Μανί. Το ταξίδι τους όμως δεν ήταν διόλου διασκεδαστικό. Γιατί ο δύστηνος Τσένγκ κομόταν για πάντα μέσα στο μαύρο φέρετρό του, κάτω στο άμπάρι.

Όσο για το Φού.Μανί εξακολουθούσε να είναι απληρόγητος και να κλαίει ολομόναχος στην καμπίνα του.

Βέβαια, προσπαθούσε να παρηγορηθεί, κυττάζοντας ένα μάτο στο έκεί. σι τσέκ των 10.000 λιρών, που του είχε δώσει ο μίστερ Σμιθ της 'Ασφαλιστικής 'Εταιρείας. Μά η λύπη του ήταν τόσο θοβερά, που δε μπορούσε τίποτα να τον κάνει να χαμογιάσει. 'Αλλωστε, λίγοι έδειχναν ενδιαφέρον για τον πόνο του. Μόνο ένας λιγνός 'Αγγλος άκουγε με συμπάθεια την ιστορία της συμφοράς του.

"Ήταν ένας ήλιος έπιτάτης, σιωπηλός κι' αδέξιος.

"Υστερ' από λίγες μέρες οί έπιτάτες δεν πλησίαζαν πιά το θλιβερό Φού.Μανί. Κανείς δε μιλούσε στον άνόητο 'Αγγλο. Μά οί δυο τους έ.

καναν καλή συντροφιά. 'Ο Φού.Μανί μάλιστα άρχισε να δείχνει ιδιαίτερη συμπάθεια στο φίλο του. "Ετσι, από τη μία κουβέντα στην άλλη, δεν άργησαν να φτάσουν και στα μυστικά τους.

— Πώς; ψιθύρισε ένα βράδυ, κρυφολώντας ο ήλιος 'Αγγλος. Λέτε μίστερ Φού.Μανί, ότι έχετε τύψεις, έπειδή μπήκατε κρυφά στην 'Αγγλία για να κλέψετε; "Εγώ έχω κάνει χειρότερα! "Εγώ βοήθησα ένα "ξέντλινγκ" να μπάσει κοκάνη!... "Άλλοτε πάλι είχα μια ιστορία με κάτι κλεμμένα διαμάντια...

Ο Φού.Μανί για πρώτη φορά απ' την αρχή του ταξιδιού χαμογιάσε. "Εκείνη τη νύχτα, άλλωστε, θα έφταναν στο Χόνγκ-Κόνγκ. Ο Φού.Μανί κι' ο φίλος του, στην άκρη της γέφυρας μιλούσαν πάλι σιγανά.

— Είπα, έλεπε, μεγάλο μυστικό... έλεγε ο Κινέζος. Μά πρέπει να σας το πω. "Εχω ανάγκη από βοήθεια. Λέγω από την Κίνα σαράντα χρόνια. Δεν έξρω πια κανένα. "Ε. σεις που ζήτε στη Σαγκάη θα την έζήρετε καλύτερα κι' από τους Κινέζους.

— Μά βέβαια! έλε ο άλλος. Μπορείτε να μού μιλήσετε άσφρα. "Η καλύτερα, άφήστε να μαντέψω μόνος μου το μυστικό σας...

— "Εμπρός! Για να δούμε... Βάζω στοίχιμα ότι ο θάνατος του Τσένγκ είναι έξωτη φάρσα!... Ο Φού.Μανί ξεκαρίστικε στα γέλια.

— Ναί, ναί... ξεκαλούθησε ο άλλος. "Ο Τσένγκ ζή και θασιλεύει... Τι είναι τώρα μέσα στο φέρετρό; Εί. να απλούστατα μερικά κιλά κοκάνη!...

Αυτή τη φορά πέσσετε έξω! έλε ο Φού.Μανί. "Ο φίλος μου ο Τσένγκ είναι στ' αλήθεια μέσα στο φέρετρό!...

— Με κοροϊεύεστε!... — Διόλου! "Ο Τσένγκ, έλέπετε, έ. χε κάνει μια ασφάλεια ζωής. Και έβρεξε ένα καλό παιγνίδι: "Έκανε τον πεθαμένο!... "Ο Τσένγκ είναι διαβολάθρωπος! Ξέρει τα μυστικά των

φακιδών. Ξέρει τί χρειάζεται για να καταληφτικό θάνατο... Έκανε τέτοια πράγματα πολλές φορές μ' επιτυχία. Μία φορά, έμεινε εμβόλιμος στο ληθαργικό θάνατο τρεις μήνες! "Έχει τρομερή άντοχη!

— "Απίστευτο! έλε ο άλλος. — Θα ήθελε ότι σας λέω την αλήθεια! Γιατί ο Τσένγκ θα έμπνηση ύστερα από είκοσιτέσσερις ώρες... Τόσο έχει κανονίσει!...

— Πόση ήταν η ασφάλεια της ζωής του; ρώτησε ο 'Αγγλος. — Διακόσιες χιλιάδες στερλίνες, του άπάντησε ο Φού.Μανί.

— Συμφωνώ, λοιπόν! έλε ο άλλος. Θα σάς βοηθήσω, αλλά θα μού δώσετε το ένα τέταρτο από το ποσό αυτό.

— Είσαστε άπαιτητικός! στέναξε ο Φού.Μανί. Μά δεν μπορώ πια να σας άρνηθώ!...

Τη νύχτα εκείνη ο ασύρματος της 'Μογγολίας είχε συννενοήσει με την αστυνομία του Χόνγκ-Κόνγκ.

Τα έμπερωμάτα του υπερωκεανείου πλεύρισε στην αποβάθρα του λιμανιού. Είχε τελειώσει το ταξίδι. Και μαζί μ' αυτό κι' ο ύπνος του Τσένγκ.

Σε λίγη ώρα ο Φού.Μανί κι' ο συννενοχός του θα μετέφεραν το μαύρο φέρετρό σε ήσυχη μεριά. Κι' ο Τσένγκ θα έβγαινε από μέσα, μολις μόνος, δόξαρος για το παιγνίδι του.

Μά η αστυνομία του Χόνγκ-Κόνγκ είχε άναστατώθ.

Τι ήθελαν τόσο αστυνομικοί στην προκυμία; "Ο Φού.Μανί κι' ο φίλος του άρχισαν ν' άνησυχούν. Κι' έπειτα, όταν οί αστυνομικοί τους περικύκλωσαν, ο Κινέζος άρχισε να διαμαρτύρεται.

Μά γιατί δεν έπαιναν και τον σ. νένοχό του;

Ο κηλίθιος "Αγγλος κατάλαβε το παράπονό του. Κι' έσπευσε να του πη: — Φού.Μανί, είμαι ο Στάνλεϊ Γιάν, έπιθεωρητής της Σκώτλαντ-Γιάρντ. Είμαι όλος χαρά που θα έσας μιλήσω στο Λονδίνο μαζί με τον Τσένγκ!... Θα περάσουμε πολύ ώρα στα 'Μογγολία!...

Το μαύρο φέρετρο μετέφέρθηκε στα γραφεία της αστυνομίας. Αυό εί. δικόι έργατες έσπευσαν να το άνοι. ζουν μπροστά στον τρομοκρατημένο Φού.Μανί.

Τα φέρετρα όμως ήταν τρία, το ένα μέσα στο άλλο: "Ενα από λάκα, ένα από καρδιά κι' ένα από τσίνο.

Το τρίτο κατάκι τινάχτηκε ύστερ' από πολλές προσπάθειες. Μά που ήταν ο Τσένγκ; Το φέρετρό ήταν γεμάτο από άμμο και δόκαλα. Πώς είχε βγί από τα τρία εκείνα καλο. είδαμένα φέρετρα ο Τσένγκ;

Ο Στάνλεϊ Γιάν ήταν κατάχλωμος από τη λύσσα του.

— "Απτή! φώναξε το Φού.Μανί. Απτή! με γέλασε! "Ο παλιάνθρωπος ο φίλος σου έμεινε στο Λονδίνο!

Ο Κινέζος δε μιλούσε. Με μάτια γουρλωμένα κύτταζε το άδειο φέρετρο. Αυτή η άμμος, αυτά τα δόκαλα ήταν ο Τσένγκ; Τι είχε γίνει ο φίλος του; Κάποιος θα είχε κλέψει το σώμα του Τσένγκ τη νύχτα, πριν φύγουν από το Λονδίνο...

— Θέλω να τηλεφωνήσω στη Σκώτλαντ-Γιάρντ! ούρλιαζε ο Στάνλεϊ Γιάν. Αυτός ο διάβολος ο Σμιθ θα μού χάλασε τη δουλειά!...

Ο ντέκτεβ ύστερ' από λίγο μπόρεσε να συννενοή με το Λονδίνο. Και το άπάντημα έμεινε το άποτέλεσμα της έρευνας, που είχαν κάνει τρεις συνάδελφοί του: Το σώμα του Τσένγκ το είχε κλέψει ο Σμιθ της 'Ασφαλιστικής 'Εταιρείας. Και το εί. χε παραδώσει σ' ένα γιατρό, για να κάνει 'νεκροψία, και να εξακριβώσει το θάνατο του Κινέζου.

Ο γιατρός πούκανε την 'νεκροψία, δήλωσε ότι λίγο έλειπε να τρελλαθί από την φρίκη του!... "Ο. ταν κατάλαβε άυτό, ότι ο Τσένγκ δεν ήταν νεκρός, ήταν πια άρρωστό. Τον είχε κομματιάσει με τα νυστέρια του. Μ' άλλα λόγια ο γιατρός αυτός ήταν ένας κοινός δολοφόνος!

Και το πτόμα; Το είχε βάσει σ' ένα μπαούλο και το είχε πετάξει στον Τάμεσι!

Ο Στάνλεϊ Γιάν στο γυρισμό του έβγαλε τη χερσού. Κι' όταν τον εί. δε ο φίλος του Ράλο Μάσνερ του εί. πε:

— Τόσο λοιπόν άγαπάς τους Κινέζους, που έβινες κι' έσύ κίτρινο σαν αυτούς;

Δεν έβρω τι του άπάντησε ο Στάνλεϊ Γιάν. Μά από έκείνη την ήμερα δεν χωνεύει πια τους γιατρούς!

A. T. TZOPRON

ΕΝΑΣ Γερμανός έπιστήμων, ο δόκτωρ Ρι-τσαρντ Κρόουν, ένεκαίνιασε τελευταία μιά επαναστατική διαγνωστική και θεραπευτική μέθοδο, που την όνόμασε ηλεκτροβελονισμό, για να δείξει, ότι την ένεπνεύσθη από τον πανάρχαιο βελονισμό των Κινέζων.

Η μέθοδος του Γερμανού έπιστήμονος, έκτός από την κοινή όνομασία, διαφέρει τελείως από το βελονισμό των Κινέζων, για το λόγο, ότι στηρίζεται πάνω σε άυστηρά και άντικειμενικά κριτήρια. Δε χρησιμοποιεί, έξ άλλου, βελόνες όπως οί Κινέζοι, άλλ' ηλεκτρικό ρεύμα, που διοχετεύεται σε κατάλληλες δόσεις μέσα στο όργανισμό.

Οί έρευνες του δόκτορος Κρόουν άρχισαν από το 1947. Έξετάζοντας έναν άσθενη, παρατήρησε τότε ότι, σε ώρισμένα μέρη του κορμιού του, το ηλεκτρικό ρεύμα συναντούσε μικρότερη αντίσταση παρ' ό,τι στα ύπολοιπα. Συνεχίζοντας τα πειράματά του και έξεκτείνοντας τα σ' όλοκληρο το σώμα, παρατήρησε, ότι ύπάρχουν 212 σημεία, απ' όπου το ηλεκτρικό ρεύμα περνάει πιο έλεύθερα, συναντάει, δηλαδή, μικρότερη αντίσταση.

Η έντοπιση αυτών των 212 σημείων ήταν ή ίδια σ' όλους τους ανθρώπους. "Ο Κρόουν συνεπέρανε τότε, ότι έπρεπε να βρίσκονται σε άμεση σχέση με το νευρικό σύστημα και το συμπεράσμα του αυτό το έπιβεβαίωσε με νεώτερα πειράματα.

Κάτι παρόμοιο κάνει και ο δόκτωρ Κρόουν, με τη διαφορά, ότι στηρίζεται πάνω σε άντικειμενικά και έπιστημονικά κριτήρια. Άφου εξακόβωση, δηλαδή, με τη συσκευή του τα σημεία στα όποια έντοπίζεται ή διασάλευση της ισορροπίας, διοχετεύει και πάλι με την ίδια συσκευή το κατάλληλο ηλεκτρικό ρεύμα, που ξαναφέρνει τα πράγματα στη θέση τους.

Η ίδια συσκευή έλέγγει επίσης τη θερμοκρασία. Γιατί ή θερμοκρασία δεν είναι τίποτ' άλλο παρ' ή επάνοδος της αντίστασης στο πέρασμα του ηλεκτρικού ρεύματος στο έπιπεδο, που βρίσκεται και πριν από την άσθένεια.

Με τη μέθοδο αυτή, ο δόκτωρ Κρόουν θεοράτησε ως σημεία πλείστες περιπτώσεις τοπικών ή γενικών παρολύνσεων, καταγμάτων με φαινόμενα άγκυλώσεως, παρομορφώσεων άρθρικών προεξοχών, νευρικών ή ψυχικών διαταραχών, νευραλγιών κλπ.

Αλλ' ή μέθοδος του έχει γενικώτερη αξία. Γιατί παρέχει μιά έμπεριστατωμένη εικόνα της καταστάσεως του συνόλου του οργανισμού. "Ετσι, χάρις σ' αυτήν, έπιτυγχάνεται ή εξακόβωση της βαθύτης αιτίας άσθενειών, που φαίνονται ανεξήγητες ή μισοηρόδεις, καθώς και ή θεοαπία τους. "Ο δόκτωρ Κρόουν θεοράτησε π. χ. με τη μέθοδο των πειραμάτων έξέλιαντος, ήμικρανίας, βελόνων κλπ., για τις όποιες ή κλασσική έπιστήμη δε μπορούσε να κάνει τίποτα.

Η θεοράτηση του ηλεκτρικού ρεύματος στα κατάλληλα σημεία γίνεται κατά δόσεις, που έλέγχονται από την ίδια τη συσκευή. Οί συνεδριάσεις διαρκούν 20—30 λεπτά και άπαιτούνται 40—60 απ' αυτές, για να έπιτευχθί ένα μόνιμο άποτέλεσμα.

Ο δόκτωρ Κρόουν πρόκειται να κάνει προσέχως έκτενεις άναυρώσεις για τη μέθοδο του στην 'Ιατρική 'Ακαδημία του Βερολίνου. Θα παραδώσει ταύτοχρονα τη συσκευή του σε κοινή χρήση.

Προσδιώριζαν, έξ άλλου, 800 σημεία, στα όποια άνταναλλάτο ή άσθένεια. Γιατί, σύμφωνα με τη θεωρία τους, που έπιβεβαίωθηκε από τη σύγχρονη έπιστήμη, ή άσθένεια ήταν άποτέλεσμα μιάς καθολικής διαταραχής του οργανισμού και ή έντοπιση της σ' ένα όργανο δεν άποτελούσε παρ' ένα άπλο φαινόμενο, ένα συμπτωμα. Για να τη θεοαπύσουν, χρησιμοποιούσαν άσμένεις και χυσές βελονίτσες, που τις έχωναν μέσα στο σώμα. "Ο σκολός αυτού του

γύρου στα 30—40 "χιλιο-όμ, ενώ στα άσθενη γύρου στα 60—100 "χιλιο-όμ. Πάνω στη σημαντική αυτή παρατήρηση βάσισε τη μέθοδό του.

Τα 212 σημεία άντιδράσεως δεν ήταν παρ' άζνες του δέρματος, που άπεικονίζαν την κατάσταση ώρισμένων διακλαδώσεων του νευροφυτικού συστήματος, που βρίσκονται κάτω απ' αυτές. Αυτό πάλι έπηρεαζόταν από τη λειτουργία των άντιστοιχών οργάνων, που βρίσκονταν σ' αυτή την περιοχή.

Ο δόκτωρ Κρόουν, ολοκληρώνοντας τις παρατηρήσεις του, κατεσκεύασε, με τη συνεργασία του φυσικού-μηχανικού Κάρολ "Οδερχο, μιά καταληκτικής άκριβείας ηλεκτρονική συσκευή, που είναι σε θέση να έλέγξει σε διάστημα έλαχίστων λεπτών τα 212 σημεία άντιδράσεως του οργανισμού. Η συσκευή αυτή άνακαλύπτει έτσι από ποιο ή ποια το ηλεκτρικό ρεύμα περνάει εύκολότερα ή δυσκολότερα και παρέχει μιά συνολική εικόνα της καταστάσεως του οργανισμού και μιά σαφή ένδειξη των σημείων στα όποια ο γιατρός πρέπει να στρέψει την προσοχή του.

Η ίδια συσκευή χρησιμοποιεί επίσης και για τη θεοαπία της παθήσεως. Το «φάρμακο» είναι εδώ το ηλεκτρικό ρεύμα. Καί, στο σημείο αυτό, ή μέθοδος του δόκτορος Κρόουν σμίγει με το βελονισμό των Κινέζων.

Οί Κινέζοι, ως γνωστόν, διέκριναν σε κάθε ζωντανό οργανισμό δυο άρχές, το «Γιάν» και το «'Ινγ», που θα μπορούσαμε να τις παρομοιάσουμε με το θετικό και άρνητικό ηλεκτισμό.

Η ύγεια συνίστατο στην ισορροπία μεταξύ αυτών των δυο άρχών-ορμμάτων. Κάθε διαταραχή τους, τόνωναντιον, είχε ως άποτέλεσμα την άσθένεια.

Προσδιώριζαν, έξ άλλου, 800 σημεία, στα όποια άνταναλλάτο ή άσθένεια. Γιατί, σύμφωνα με τη θεωρία τους, που έπιβεβαίωθηκε από τη σύγχρονη έπιστήμη, ή άσθένεια ήταν άποτέλεσμα μιάς καθολικής διαταραχής του οργανισμού και ή έντοπιση της σ' ένα όργανο δεν άποτελούσε παρ' ένα άπλο φαινόμενο, ένα συμπτωμα. Για να τη θεοαπύσουν, χρησιμοποιούσαν άσμένεις και χυσές βελονίτσες, που τις έχωναν μέσα στο σώμα. "Ο σκολός αυτού του

γύρου στα 30—40 "χιλιο-όμ, ενώ στα άσθενη γύρου στα 60—100 "χιλιο-όμ. Πάνω στη σημαντική αυτή παρατήρηση βάσισε τη μέθοδό του.

Τα 212 σημεία άντιδράσεως δεν ήταν παρ' άζνες του δέρματος, που άπεικονίζαν την κατάσταση ώρισμένων διακλαδώσεων του νευροφυτικού συστήματος, που βρίσκονται κάτω απ' αυτές. Αυτό πάλι έπηρεαζόταν από τη λειτουργία των άντιστοιχών οργάνων, που βρίσκονταν σ' αυτή την περιοχή.

Ο δόκτωρ Κρόουν, ολοκληρώνοντας τις παρατηρήσεις του, κατεσκεύασε, με τη συνεργασία του φυσικού-μηχανικού Κάρολ "Οδερχο, μιά καταληκτικής άκριβείας ηλεκτρονική συσκευή, που είναι σε θέση να έλέγξει σε διάστημα έλαχίστων λεπτών τα 212 σημεία άντιδράσεως του οργανισμού. Η συσκευή αυτή άνακαλύπτει έτσι από ποιο ή ποια το ηλεκτρικό ρεύμα περνάει εύκολότερα ή δυσκολότερα και παρέχει μιά συνολική εικόνα της καταστάσεως του οργανισμού και μιά σαφή ένδειξη των σημείων στα όποια ο γιατρός πρέπει να στρέψει την προσοχή του.

Η ίδια συσκευή χρησιμοποιεί επίσης και για τη θεοαπία της παθήσεως. Το «φάρμακο» είναι εδώ το ηλεκτρικό ρεύμα. Καί, στο σημείο αυτό, ή μέθοδος του δόκτορος Κρόουν σμίγει με το βελονισμό των Κινέζων.

Οί Κινέζοι, ως γνωστόν, διέκριναν σε κάθε ζωντανό οργανισμό δυο άρχές, το «Γιάν» και το «'Ινγ», που θα μπορούσαμε να τις παρομοιάσουμε με το θετικό και άρνητικό ηλεκτισμό.

Η ύγεια συνίστατο στην ισορροπία μεταξύ αυτών των δυο άρχών-ορμμάτων. Κάθε διαταραχή τους, τόνωναντιον, είχε ως άποτέλεσμα την άσθένεια.

Προσδιώριζαν, έξ άλλου, 800 σημεία, στα όποια άνταναλλάτο ή άσθένεια. Γιατί, σύμφωνα με τη θεωρία τους, που έπιβεβαίωθηκε από τη σύγχρονη έπιστήμη, ή άσθένεια ήταν άποτέλεσμα μιάς καθολικής διαταραχής του οργανισμού και ή έντοπιση της σ' ένα όργανο δεν άποτελούσε παρ' ένα άπλο φαινόμενο, ένα συμπτωμα. Για να τη θεοαπύσουν, χρησιμοποιούσαν άσμένεις και χυσές βελονίτσες, που τις έχωναν μέσα στο σώμα. "Ο σκολός αυτού του

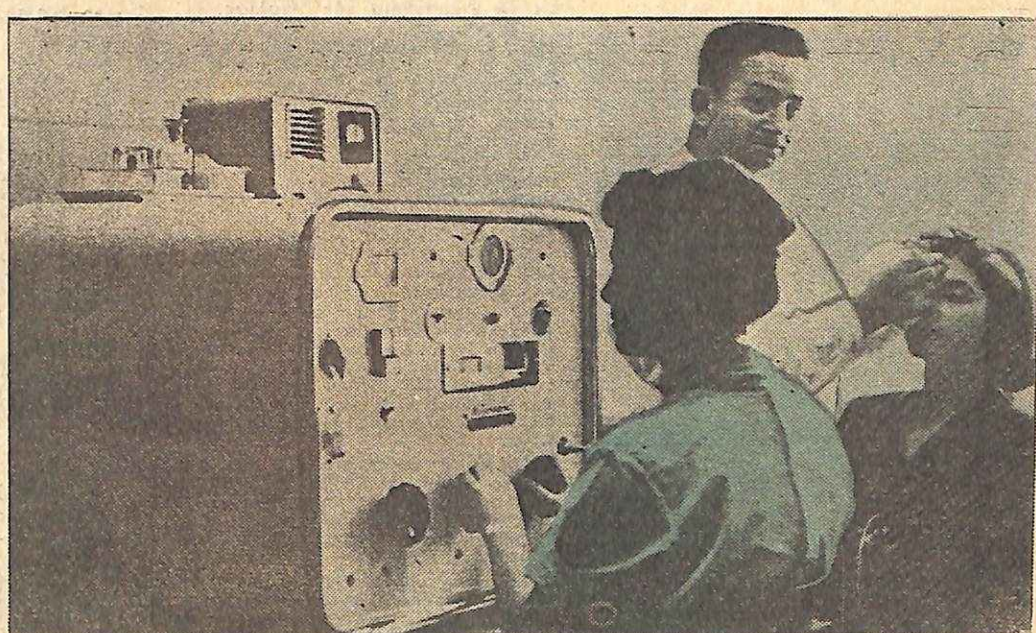
γύρου στα 30—40 "χιλιο-όμ, ενώ στα άσθενη γύρου στα 60—100 "χιλιο-όμ. Πάνω στη σημαντική αυτή παρατήρηση βάσισε τη μέθοδό του.

Τα 212 σημεία άντιδράσεως δεν ήταν παρ' άζνες του δέρματος, που άπεικονίζαν την κατάσταση ώρισμένων διακλαδώσεων του νευροφυτικού συστήματος, που βρίσκονται κάτω απ' αυτές. Αυτό πάλι έπηρεαζόταν από τη λειτουργία των άντιστοιχών οργάνων, που βρίσκονταν σ' αυτή την περιοχή.

Ο δόκτωρ Κρόουν, ολοκληρώνοντας τις παρατηρήσεις του, κατεσκεύασε, με τη συνεργασία του φυσικού-μηχανικού Κάρολ "Οδερχο, μιά καταληκτικής άκριβείας ηλεκτρονική συσκευή, που είναι σε θέση να έλέγξει σε διάστημα έλαχίστων λεπτών τα 212 σημεία άντιδράσεως του οργανισμού. Η συσκευή αυτή άνακαλύπτει έτσι από ποιο ή ποια το ηλεκτρικό ρεύμα περνάει εύκολότερα ή δυσκολότερα και παρέχει μιά συνολική εικόνα της καταστάσεως του οργανισμού και μιά σαφή ένδειξη των σημείων στα όποια ο γιατρός πρέπει να στρέψει την προσοχή του.

Η ίδια συσκευή χρησιμοποιεί επίσης και για τη θεοαπία της παθήσεως. Το «φάρμακο» είναι εδώ το ηλεκτρικό ρεύμα. Καί, στο σημείο αυτό, ή μέθοδος του δόκτορος Κρόουν σμίγει με το βελονισμό των Κινέζων.

Οί Κινέζοι, ως γνωστόν, διέκριναν σε κάθε ζωντανό οργανισμό δυο άρχές, το «Γιάν» και το «'Ινγ», που θα μπορούσαμε να τις παρομοιάσουμε με το θετικό και άρνητικό ηλεκτισμό.

"Ενας από τους βοηθούς του δόκτορος Κρόουν εξετάζει με την έπινοηθείσα από τον ίδιο ηλεκτρονική συσκευή την ικανότητα ηλεκτρικής αντίστασεως μιάς γέας. Η συσκευή αυτή χρησιμοποιεί όχι μόνο για τη διάγνωση, αλλά και για τη θεοαπία διαφόρων άσθενειών.

βελονισμού ήταν ή επαναφορά της διασάλευθείσης ισορροπίας μεταξύ των δυο ορμμάτων. Οί βελόνες, δηλαδή, ανάλογα με το σημείο στο όποιο έποθετοίντο, ενίσχυαν ή εξασθενίζαν το ένα απ' αυτά τα ορμματα και έτσι αποκαθιστούσαν τη μεταξύ τους ισορροπία, που ήταν ή προύποθεσι της ύγειας.

Κάτι παρόμοιο κάνει και ο δόκτωρ Κρόουν, με τη διαφορά, ότι στηρίζεται πάνω σε άντικειμενικά και έπιστημονικά κριτήρια. Άφου εξακόβωση, δηλαδή, με τη συσκευή του τα σημεία στα όποια έντοπίζεται ή διασάλευση της ισορροπίας, διοχετεύει και πάλι με την ίδια συσκευή το κατάλληλο ηλεκτρικό ρεύμα, που ξαναφέρνει τα πράγματα στη θέση τους.

Η ίδια συσκευή έλέγγει επίσης τη θερμοκρασία. Γιατί ή θερμοκρασία δεν είναι τίποτ' άλλο παρ' ή επάνοδος της αντίστασης στο πέρασμα του ηλεκτρικού ρεύματος στο έπιπεδο, που βρίσκεται και πριν από την άσθένεια.

Με τη μέθοδο αυτή, ο δόκτωρ Κρόουν θεοράτησε ως σημεία πλείστες περιπτώσεις τοπικών ή γενικών παρολύνσεων, καταγμάτων με φαινόμενα άγκυλώσεως, παρομορφώσεων άρθρικών προεξοχών, νευρικών ή ψυχικών διαταραχών, νευραλγιών κλπ.

Αλλ' ή μέθοδος του έχει γενικώτερη αξία. Γιατί παρέχει μιά

Ο Τζιοβάννι Μποττιλιέρι.

Θά πάρη σύνταξι ΣΕ ΗΛΙΚΙΑ 105 ΧΡΟΝΩΝ!

Η περίεργη περίπτωση ενός γέροντος Ιταλού, που διαβίχθηκε δημόσιες υπάλληλος

Ο ΤΖΙΟΒΑΝΝΙ ΜΠΟΤΤΙΛΙΕΡΙ, ο αν-θρωςπος, που διορισθηκε δημόσιος υπάλληλος σε ηλικία ογδόντα χρόνων, μένι σε μία φτωχική συνοικία της Νεαπόλεως με τη σχεδόν συνομήλικη γυναίκα του.

Το μικρό τους διαμέρισμα βρίσκεται στο πέμπτο πάτωμα μιας παμπάλιας λαϊκής πολυκατοικίας, που της λείπουν και οι πιο στοιχειώδεις ανέσεις. Έτσι, εκτός από τ' άλλα του βάνσαν, ο γηραιός αυτός νεοφώτιστος της Ιταλικής γραφειοκρατίας είναι υποχρεωμένος να κατεβαίνει και ν' ανεβαίνει καθημερινά ακριβώς διακόσια τέσσερα σκαλοπάτια, για να πάει στη δουλειά του και να γυρίσει στην οικογενειακή του εστία.

Οι δημοσιογράφοι που τον επισκέφθηκαν μόλις πληροφορήθηκαν τον άπροπτο διορισμό του, ανέβηκαν τη σκάλα λαχανίζοντας, αλλά αντμετέθηκαν για τον κόπο τους, γιατί ο Τζιοβάννι Μποττιλιέρι τους είπε πρόθυμα όλες τις λεπτομέρειες της πρωτότυπης αυτής υποθέσεως, που κίνησε εύκολα το ενδιαφέρον της κοινής γνώμης, προκαλώντας την περιέργεια, τη συμπάθεια κι' ένα ελαφρό... α-πατριζισμα.

Γιατί, βέβαια, δεν είναι εύκολη ή αίσιοδοξη να περιμένει κανείς τη σύνταξη του με την προϋπόθεση ότι θα πρόκειναι να δουλέψει άσπου να φτάσει σε ηλικία 105 χρόνων!

Ο Τζιοβάννι Μποττιλιέρι ήταν γυιός εισαγγελέως, αλλά στα νιάτα του ήταν πολύ άβυσσος χαρακτήρας και δεν κατάφερε έτσι, να βγάλει παρ' τις πρώτες τάξεις του γυμνασίου. Ως τς πεννηντάεσσα χρόνια του είχε διατελέσει υπάλληλος μιας εμπορικής εταιρείας, που χρεωκόπησε το 1935. Τότε βρέθηκε στο δρόμο, χωρίς να πάρη σύνταξη, γιατί ήταν γνωστός στην αστυνομία για τς αντιφασιστικές του φρονήματα και δεν του έδωσαν έτσι ένα από τς απαραίτητα χαρτιά, που ζητούσαν οι κοινωνικές ασφαλίσεις.

Σκέφθηκε, λοιπόν, για να βγάλη το ψωμί το δικό του και της γυναίκας του, να κάνει το δακτυλογράφο στα δικαστήρια.

Στην Ιταλία, υπάρχει μια επαγγελματική τάξη άγνωστη στις άλλες χώρες. Την αποτελούν άνθρωποι με λίγα σχετικές γνώματα, που προσφέρουν έκτακτες υπηρεσίες στα δικαστικά γραφεία και στους δικηγόρους, αντιγράφοντας διάφορα έγγραφα και πληρώνοντάς τους το κομμάτι. Έκτος από τς καθηκόν τους αυτό, κάνουν και διάφορα... θαύματα των δικαστών και των δικηγόρων.

Σ' αυτό το ελεύθερο επάγγελμα, ο Τζιοβάννι Μποττιλιέρι δούλεψε με υποβλητική ευσυνειδησία, εξοικονομώντας με κόπο και με λαχάρτες τον επίουσο, δ-πως κι' οι άλλοι 2100 περίπου συνάδελφοί του, που ήταν διασκορπισμένοι σ' ε-

θα τς δικαστήρια της Γαλιτίας.

Όποτε, έντελως εμφανικά, τον Ιούλιο του 1958, δημοσιεύθηκε ένας νόμος, που όριζε ότι μπορούσαν να προσληθούν στα δημόσια υπάλληλοι 900 έκτακτικοί δακτυλογράφοι, με την απαραίτητη προϋπόθεση ότι θα είχαν τουλάχιστον τριετή προϋπηρεσία.

Ο Τζιοβάννι Μποττιλιέρι είχε τότε συμπληρώσει τς 25ος έτος αδιάκοπης απασχολήσεως του σ' αυτή τη δουλειά κι' έτσι ήταν ένας από τούς πρώτους, που υπέβαλαν αιτήσεις για τς σχετικές διαγωνισμούς. Άλλα στίς 4 Νοεμβρίου έκλεισε τς χρονιάς, τς υπηρεσίες Δικαιοσύνης ανακοίνωσε ότι είχαν αποκλεισθή από τς διαγωνισμούς όσους ήταν πάνω από εξηνταπέντε χρόνων, γιατί σ' αυτή την ηλικία τς Ιταλικής κράτος στέλνει στα σπίτια τους τούς λειτουργούς του. Μαζί με τς Μποττιλιέρι, είδαν τότε να γκρεμίζεται έκτακτικά ο πυργος τών δνείρων τους άλλοι δεκατέσσερις άντρες και τρεις γυναίκες.

Άλλα, ο συμπαθητικός αυτός γέρονς δεν τς έδωσε κάτω. Σ' αν πς ηλικιόμενος από τούς άλλους, άτυχους συνάδελφους του, σκέφτηκε για λογαριασμό όλων τς ζήτημα και τς τέλος βρήκε τς έπρεπε να κάνει.

Συμβουλευθηκαν ένα καλς δικηγόρος και με υπόδειξη του απεστάληκαν στο Συμβούλιο της Έπικρατείας. Η απόφαση βγήκε πέρσι, τς Δεκεμβρίου. Σύμφωνα μ' αυτή, ο αποκλεισμός τών 18 υπεργηλικών ήταν παράνομος και τούς αναγνωρίσταν τς δικαίωμα να μετασφύζον στο διαγωνισμό.

Φυσικά, χρειάστηκε να γίνη ένας έκτακτος διαγωνισμός, γιατί ο άλλος είχε ήδη γίνη από καιρό κι' οι έννικαστικές θέσεις είχαν συμπληρωθή.

Οι γηραιοί υποψήφιοι, λοιπόν, συγκεντρώθηκαν τόν περασμένο Γενάρη στη Ρώμη, στο υπουργείο Δικαιοσύνης, για να υποστούν τς σχετικές εξετάσεις.

Τς θέμα τς εκάσεως, που μςς έδωσαν, αγγελάται ο Τζιοβάννι Μποττιλιέρι, ήταν πολύ εύκολο και καπώς... ανόητος: «Είπασι αι άναμνήσεις σας από τήν σχολικήν σας ηλικίαν». Τς άναμνήσεις από τς σχολείο μπορείς νάχης όταν είσαι ογδόντα χρόνων. Πάντως, τς κατάφερα μςς γαρά, συμπληρώνοντας τς κενά τς μνήμης μου με... ψέματα!...

Στην εξέταση δακτυλογραφικής Ικανότητας, ο Τζιοβάννι Μποττιλιέρι τς κατάφερε άκομα καλλίτερα. «Ηρθε πρώτος άναμεσα σ' όλους άλλους δεκαεφτά συνυποψήφους του. Φυσικά, οι εξετάσεις έγιναν με... πατρική επίεκεια από τούς εντεταλμένους υπάλληλους, που, από αποψή ηλικίας, μπορούσαν νάταν παιδιά τών διαγωνιζόμενων.

Στίς 2 τς περασμένου Αύγουστου, ο Μποττιλιέρι έλαβε στο φτωχικό του τήν έγγραφη ειδοποίησι τς υπηρεσίας για τήν πρόσληψή του ως δικαστικού δακτυλογράφου υπό δοκιμήν. Μετά από 26 χρόνια αδιάκοπης απασχολήσεως του σ' αυτή τη δουλειά, ο υπάλληλος Τζιοβάννι καλείται τώρα, επί εξη μήνες, να αποδείξει τς Ικανότητές του. Φυσικά, δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι τς αποδείξει με τς παραπάνω κι' ότι θα μονιμοποιηθή.

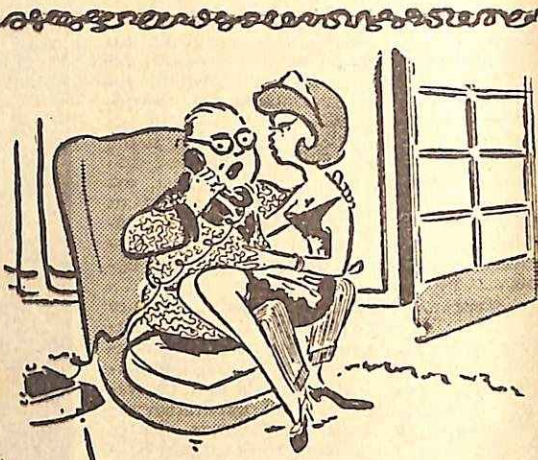
Ο μισθός του δεν είναι πολλές. Άντιστοιχεί σς 1150 δραχμές. Άλλα ο Τζιοβάννι Μποττιλιέρι είναι υπερευχαριστήμενος και νοιάζει μεγάλη Ικανοποίησι, γιατί «επί τέλους έτακτοποιήθηκε και θα μισθοδοτηται από τς κράτος».

Έν, πολύ γερό σκαρτί, δήλωσε σ' όλους εκπροσώπους τς Τύπου, κατωδικάστηκαν σς 4 μνήων φυλάκισι για φοροδιαφυγή. Ός γνωστόν, οι άμερικανικοί νόμοι είναι άστυπρότατοι σς τέτοιες περιπτώσεις: ιΓά να μην καταστραφή όμως η δουλειά τών δυο αδελφών (έχουν γραφείο κηδεμών), τς δικαστήριο έγκρινε να κάνουν τήν ποιή τους ο ένας μετά τόν άλλον. Τώρα λοιπόν βρίσκεται στη φυλακή ο Άρτουρ, κι' όταν τελειώσουν οι τέσσερις μήνες θς άκολουθήσει ο Φρέντερικ.

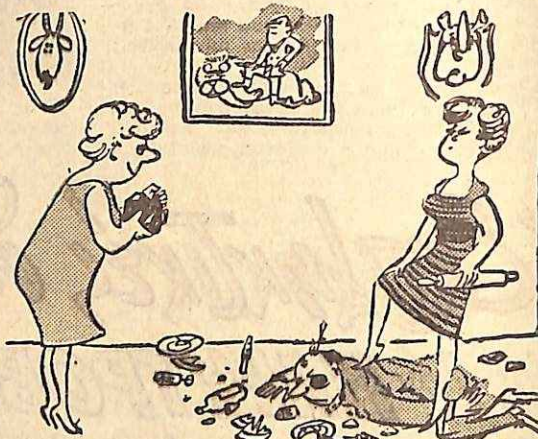
ΜΕ ΤΗ ΣΕΙΡΑ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ

Δυο αδελφία, στη Βοστώνη, ο Άρτουρ και Φρέντερικ Ρούσσο, κατοδικάστηκαν σς 4 μνήων φυλάκισι για φοροδιαφυγή. Ός γνωστόν, οι άμερικανικοί νόμοι είναι άστυπρότατοι σς τέτοιες περιπτώσεις: ιΓά να μην καταστραφή όμως η δουλειά τών δυο αδελφών (έχουν γραφείο κηδεμών), τς δικαστήριο έγκρινε να κάνουν τήν ποιή τους ο ένας μετά τόν άλλον. Τώρα λοιπόν βρίσκεται στη φυλακή ο Άρτουρ, κι' όταν τελειώσουν οι τέσσερις μήνες θς άκολουθήσει ο Φρέντερικ.

Σ' αυτό τς ελεύθερος επάγγελμα, ο Τζιοβάννι Μποττιλιέρι δούλεψε με υποβλητική ευσυνειδησία, εξοικονομώντας με κόπο και με λαχάρτες τόν επίουσο, δ-πως κι' οι άλλοι 2100 περίπου συνάδελφοί του, που ήταν διασκορπισμένοι σ' ε-

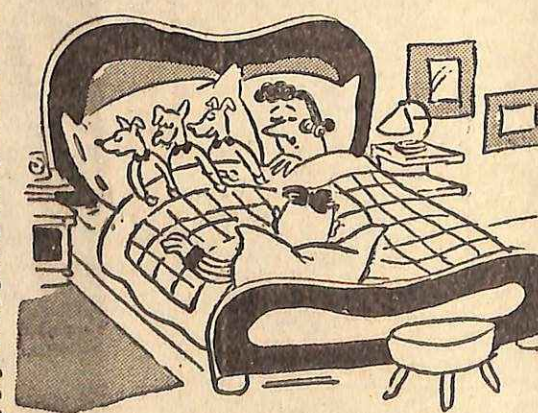
— Άστυνομία έκεί... Είναι δέκα μέρες που έ-ξαφανίστηκε η γυναίκα μου και άρχίζω ν' άνησυχώ!...

Άναμνηστική φωτογραφία!

προνοητική!...

— Βρίσκω πώς είσαι κάπως υπερβολική, άγάπη μου!

ΤΟ «ΝΤΕΡΜΠΥ» του πελαργού»

Η έκδίκησι ενός άτυχου έρωτευμένου

Εκκρεμον άκόμη στα καναδικά δικαστήρια οι προσφυγές που έπεδσαν διάφοροι Καναδές, κατοικιοί τς πόλεως Τορόντο, γιατί πιστεύουν πώς άδικήθηκαν στο «Ντέρμπυ του Πελαργού». Πρόκειται για ένα... ά-γώνα τεκνοποιίας (ο πελαργός είναι, ως γνωστόν, τς συμβολικό πουλί που υποτίθεται πώς φέρνει τς νεογέννητα μωρά, ενώ τς Ντέρμπυ είναι μςς περιφημη Ιπποδρομία).

Η Ιστορία αυτή άρχισε τς 1949, όταν ο πρώην δήμαρχος τς Τορόντο, τς Τόμας Φόστερ άφισε με τς δια-τάξεις του δυο κληροδοτήματα 200 δολλαρίων, προσρίζόμενα για τς γυναίκες, που θα αποκτούσαν μέσα στην έπομένη δεκαετία τς περισσότερα παιδιά, από νόμιμο γάμο. Προ-γματούς, τς 1959, έγινε η τελική κρίσι, μεταξύ 7 υπέρων τς Τορόντο, που είχαν φέρει σ' τόν κόσμο 54 παιδιά εν όλω. Νικήτριες άναδείχθηκαν η Μαργαρίτα Τόμπσον και η Μαντλίν Κίνγκ, 28 χρόνων κι' οι δυο, με 9 παιδιά η καθέμία, και πήραν τς 200 δολλάρια. Μερικές δ-μως από τς υπόλοιπες υποψήφιας θεωρήσαν άδική τήν απόφασι, για διαφόρους λόγους, και κατέφυγαν, όπως είπαμε, στα δικαστήρια.

Όστόσο, ο Τόμας Φόστερ ήπηρε άπλως μηπιής, και μάλιστα σς πολ-μικροτέρη κλίμακα, ενός παλαιότερου συμπόλιτς του: τς Τσάρλ Βάνς Μίλλερ.

Όταν ήταν άκόμη νέος και φτω-χός φοιτητής, ο Μίλλερ είχε άναπτύξει μια κοπέλλα και θέλησε να τήν παντρευτή, μόλις τελείωσε τς σπου-δές του και βρήκε δουλειά. Άλλα, οι γονείς τς και ο παπός τς άνταρτος, νέος ήταν άκατάλληλος για σύζυγος, τς έπρεπε άποδοτικώς τς φτώχειας του πρώτα έξ αιτίας τς φτώχειας του, ύστερα γιατί τς άρεσε η μύρα και τς σποχίμας πς πέτσων και τήν έβλεπε, κατάφεραν πώς θς ήταν κα-ταστροφή τς αν έπαιρνε ένα «ά-πένταρο, μπεκρή και χαρτοπαίκτη», και τήν παντρεύσαν με άλλον, τς δι-κής τς έλλογής.

Ο Μίλλερ άργησε πολύ να συνέλ-θη από τς χτυπήμα. Δεν άγάπησε ποτέ άλλη γυναίκα, σ' όλη τς τς ζωής, κι' έμεινε άνυπαντρός. Ριχτή-κι όμως με πείσμα στίς επιχειρήσεις και, με τς βοήθεια τς Τυχής και τς Ικανότητός του, κατάφερε να γί-νη πολυκατοικιομυριοχός στα 50 χρό-νια του. Στς μεταξύ, είχε κατα-στρώσει ένα αληθινά σπαστικό σχέ-διο, για να πάρη τς κρεάτης τς για τήν πικρή ταπεινότη που είχε δοκιμάσει στα νεάτα του.

Φρόντισε λοιπόν ν' αγοράσει ένα μεγάλο άρθμο μετοχών έυδοποιών, κι' έγινε έτσι μετοχός κατά 30% σς δέκα από τς κυριώτερες εργοστασια-μύρας τς πολιτείας τς Οντάριο.

Επίσης αγόρασε άρκετά από τς καλλίτερα αλογα Ιπποδρομιών. Σ' υγχρόνως, είχε συμβουλευθ μςς στικά τούς δικηγόρους του κι' ένα δικαστή, κι' είχε συντάξει τς διαθή-κη του σύμφωνα με τς οδηγίες τς, ώστε να είναι άπολυτα έγκυρη.

Εθέλω να αποδείξω — έπτε σ' όλους νομικούς συμβούλους τς — ότι οι γυ-ναίκες, τουλάχιστον οι Καναδές, λα-τρεύουν τς χρήμα κι' ότι είναι ικα-νές να κάνουν τς κάθε τι γι' αυτό. Εθέλω άκόμη ν' αποδείξω ότι η Έκ-κλησία, στην όποια άνήκει η πολή μου άναμνήσι, δεν έχει καμιά άν-τιρρησι στο να δεχθή ένα «στιγμιω-τισμένο» χρήμα».

Ένθ φαίνεται άριστα στην ύγεια του, ένα βράδυ τς Οκτωβρίου τς 1926, άβυσσέθηκε άσφινικά και σς λί-γη ώρα πέθανε από τήν καρδιά του.

Κι' έτσι άρχισε ένας περίεργος δια-γωνισμός, που ονομάστηκε «Ντέρ-μπυ τς πελαργού» και «Μαραθώ-νιος τς μητρότητας».

Ο τότε πρωθυπουργός τς Κανα-δας Μίτσελ Χέμπορν χαρακτήρισε αυτή τήν υπόθεσι «έξοργιστική και άβυσσική». Έξ άλλου, οι συγε-νείς τς Μίλλερ καταφύγαν στα δι-καστήρια για να καταργήσουν τς διαθήκη τς, με τς έπιχειρήμα πς ήταν άνασάρροπος, αλλά ο μακροί-της, όπως είπαμε, τς είχε προβλέψει όλα. Κι' οι δικηγόροι τς άποδείξα-νε πώς είχε άπολυτως έν τάξει τς λογικά του, όταν άποφάσισε να δια-θέσι τήν περιουσία τς με τόν πε-ρίεργο αυτό τρόπο.

Τς 1936, τελείωσε η προθεσμία τς «Ντέρμπυ τς πελαργού». Γεν-νήθηκαν όμως διάφορες άμφισβητή-σεις, που τς έλυσαν τελικά τς δικα-στήρια, κι' έτσι τς κληροδοτήμα μοι-ράστηκε μόνο τς 1938. Τς πήραν η Κάθλιν Νάγκλ, η Λούσι Τίμλες, η Άννι Σμιθ κι' η Ιζαμπέλ Μάκ Λήν, που είχαν άποκτήσει 9 παιδιά η κα-θεμία, μέσα στίς δεκαετίες.

Κάποια Χίλντα Γκραστάνιό είχε γεννήσει 18 παιδιά, αλλά τς είχαν πεθάνει τς περισσότερες, κι' έτσι δεν πήρε τίποτα, μολοντί ζούσε μέσα στίς φτώχεια και τήν άθλιότητα. Για τόν λόγο έλασε τς κληροδοτή-μα η Άμπριλ Χάρρισον, που είχε ά-ποκτήσει 14 παιδιά, αλλά τς 8 άπ' αυτά είχαν πεθάνει. Και μςς τρίτη, η Γκρέις Μπανιό, Ισχυρίστηκε μςς πώς είχε φέρει σ' τόν κόσμο 23 παι-διά, αλλά δς μπόρεσε να παρουσιά-ση τς άπαιτούμενα πιστοποιητικά.

Οι τέσσερις τυχερές μάζεψαν, με συνεισφορές μεταξύ τς, ένα ποσό 5.000 δολλαρίων, και τς δώσανε «για παρηγοριά» σς κάποια ήλιη Κέννυ, που είχε άποκλεισθή από τς κληροδοτήμα γιατί τς περισσότερα παιδιά τς ήταν εξώγαμα.

ΕΥΘΥΜΙΑ 'Ιστοριούλα

Πολυκατοικίες μ' όλες τις άνέσεις!...

ΣΤΟ έκτο πάτωμα τς πολυκα-τοικίας.

Η σύζυγος: Άκου, Παύλο μου, τς υπέροχα και συναρπαστικά κοι-μάτια, που μεταδίδει σήμερα τς ραδιόφωνο!... Νά, άκούς τώρα χο-ρευτικούς ρυθμούς!... Ά! Παγα-ματικά γαργαλίζουν τς πόδια μου... Έλα να χορέψουμε λίγο. (Τς άντρώγυνο άρχίζει να χο-ρεύει).

Στς πέμπτο πάτωμα.

Η σύζυγος: Γιάωργο, πάρε, σς παρακαλώ, τς νταβανόσκουτα και χτύπα τς ταβάνι δυνατά... Τς κα-τάστει εν' αυτή;...Αυτοί οι νεό-παντροι τς έκτου πατώματος τς έχουν παραάνει... Βάζουν τέτοια ώρα τς ραδιόφωνο να παίζη...Καί σά να μην έφτανε αυτό, άρχίζουν και τς χοροί!... Και δς ρωτάνε αν έχουμε όρεξι μ' έμεις να τς ά-κούμε από κάτω. (Ο σύζυγος άρ-χίζει να χτυπά δυνατά τς ταβάνι με τήν ψηλή ξεσκονίστρα).

Στς τέταρτο πάτωμα.

Η σύζυγος: Ά, φίλε μου, ατ-τς η κατάσταση κατάνησε πς ά-νυπόφορη! Αυτό τς άντρώγυνο τς πέμπτου πατώματος θς έπρεπε να τς έχουν κλείσει από καιρό σς κα-νένα φρενοκομείο... Άκούς έκει. Τέτριο άρα, μεσάνυχτα, που όλος ο κόσμος κοιμάται, να κάνουν τέ-τοια φασαρία!... Ω! Είν' έξω φρενών... Άκου!... Άκου!... Μπάμ! Μπούμ! Μπάμ! Μπούμ! Μά τί είναι; Τς χαλιά τους τινά-ζουν τέτοια άρα!... Έννοια σου και θς τς συγγυρίων έγω... Θς πάρω τς σφυρί και θ' άρχισω τς τσούπα στο σωλήνα τς κα-λοριφέρ!... Δεν υπάρχει άλλος τρόπος να τς δώσω να καταλά-δουν, ότι δεν μςς άφίνουν να κοι-μηθούμε! Στς χωριάτη πρέπει να φέρεται κανείς δυο φορές χωριά-της. (Άοπάται τς σφυρί μ' άρ-χίζει να χτυπά τς σωλήνα τς καλοριφέρ).

Στς τρίτο πάτωμα.

Η σύζυγος: Για όνομα τς Θεού!... Μουχεται τρέλλα!...Αυ-τοί οι άνυπόφοροι ένοικοι τς τε-τάρτου πατώματος, άρχισαν πάλι να χτυπάνε τς σωλήνα τς καλο-ριφέρ... Μά γιατί τς κάνουν αυ-τό; Νά! Θς ξυπνήσουν τς παι-δί!... Κούτα!... Σύντηξη!... Μά πώς ήταν δυνατόν να μην ξυπνή-ση; Στοιχηματίσει πώς θς άρχισή να κλαίη. Έχει όμως θίμο. Αυ-τοί οι άγοιάνθρωποι τς τρώμαξαν σ' τόν ύπνο τς με τς χτυπήματά τς. (Τς μωρό άρχίζει τς ξεφω-νητά).

Στς δεύτερο πάτωμα.

Η σύζυγος: Νά πς μ' άπόψε έχουμε πάλι τς ίδια... Τς βλέπεις πς θέλες καλά και σώνει να νοι-μάσουμε διαμέρισμα σς πολυκα-τοικία, γιατί θς είχαμε όλες μςς τς άνέσεις μ' άπόλυτη ήσυχία!... Όσοά ήσυχία, μςς τήν αλήθεια!... Τς να σου κάνω; Δεν ήξερα πώς από πάνω μςς θα καθόταν μςς οι-κογένεια μ' ένα κλαμάρικο μωρό, που χαλάει τόν κόσμο νηπτα-με-ρά... Άν τς ήξερα, δς θς μ' έ-φρονες ούτε με τς ζορί έδω. Και τώρα πς να τς σταματήσης;... Δεν έχουμε άλλο τρόπο θεωρατείς από τήν... όμοιοπαθειά!... Ά! Έξω τς θς κάνω... Θς πάρω στο τηλέφωνο τς θς Χριστίνα και θ' άρχισω να ναυγαδίζω μαζί τς, γιατί τάχα η τελευταία συνταγή μαγιονέζας, που μςς έδωες, δεν ήταν καλή... Είναι λίγο κουφή... Μά τόσο τς καλύτερο!... Θς τς φωνάξω όσα πς δυνατό μπορώ!... Στς μεταξύ, μπορείς μ' έσυ ν' άρχισής να γκαμιάσεις φαντασι-κά μαζί μου, με δυνατή φωνή. (Άρχίζουν τς φωνές μεταξύ τς και σ' τς τηλεφών).

Στς πρώτο πάτωμα.

Η σύζυγος: Αυτό τς άντρώγυ-νο από πάνω άρχισε πάλι τς καυγάδες... Έτσι πς πάμε, μςς φαίνεται πς δς θ' άφήσουν να παρουν διαζύγιο... Και δεν έχουν ούτε εξη μήνες, πς παντρεύτη-καν! Μά, στο κάτω-κάτω, τς τς σ' ατμάει έμεις!... Πάει πς... Έξα-στα τόν ύπνο μου... Έλα, γύναι-κα να βρούμε λίγο έσο, δς να τς περάσει... Έδώ δεν είναι σπίτι... Είναι φρενοκομείο!...

(Ντύνονται και βγαίνουν έξω, ενώ όλοκληρη η πολυκατοικία άν-τηχεί από ένα άπειρόγατο πα-δαμούνι!).

ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

Καθε Βράδυ...
...είναι άπαραίτητος ο καθαρισμός τς δερματός
Η Μου Σε «Φυλλίς» διαλύει και άπομακρύνει από τς πόρους τς έπιθλαθείς ούσιες.
Έξασφαλίζει τήν κανονική λειτουργία τς δόχλου άναμνησις.
Προσδίδει ες τς δέρμα έλαστικότητα και δροσιά νεανική

Φυλλίς

Tokalon
ΠΟΥΡΑ

44

— Είναι καλός ο θεός μου, Νίτσα... της είπε ο άντρας της.

ΕΝΑ μορουνάκι βρισκόταν μέσα στο μικρό κρεβάτι κι' από τη μία μεριά ο πατέρας κι' από την άλλη η μητέρα.

Τα χέρια του Χάρη και της Νίτσας ήταν ένομα πάνω από το μωρό, και το ένα χαϊδνε το άλλο τρυφερά, απαλά.

Το αγαπημένο ζευγάρι, ύστερ' από λίγο, σηκώθηκε και τράβηξε για την κοιλία.

Ο Χάρης έστρωσε το τραπέζι, τοποθέτησε τα πιάτα και τα μαχαροπήρουνα.

— Ψωμί; είπε σε μία στιγμή.

— Βλέπεις; Ξεχάσαμε να πάσουμε... Πετάξου μία στιγμή ώσπου να σερίσω το φαί.

Ο Χάρης κι' η Νίτσα δούλευαν στο ίδιο γραφείο και τις περισσότερες φορές έφρευαν μαζί.

Την ημέρα, που έλειπαν, το κοιτάζα μιάς γειτόνισσας, η Δέσπω, φύλαγε το μωρό και το περιποιόταν σύμφωνα με τις οδηγίες της Νίτσας.

Το πεντακοσάριο, που πλήρωναν για την ά-πασχόληση αυτή της Δέσπως, έβγαινε από το ύστερομά τους και, πολλές φορές, σκέφτηκαν, αν η Νίτσα έποπε να συνεχίση τη δουλειά της δακτυλογράφου στο γραφείο.

Ο Χάρης είχε κάποιο θείο, ξεκινόν που τον μεγάλωσε και τον σπούδασε στην 'Ανωτάτη'Εμ-πορική, γιατί οι γονείς του είχαν πεθάνει και τον είχαν άφισει παιδάκι ακόμη.

Μά, όσο καλός ήταν ο θεός, ήταν συνάμα και ξεροκέφαλος. Είχε τις ιδέες του, Γε' αυτό, μάλιστα ο Χάρης πήρε το δίπλωμά του, φρόντισε να τον διορίση σε μία Τράπεζα, να έλασκηθη, να γνωρίση και την εμπορική πιάτσα, κι' επεί-τα θα του άνοιγε μεγάλο παραγγελιοδοχικό γραφείο. 'Αλλά τα προσόντα του κι' η εργατι-ζότητα του εκτιμήθηκαν στην Τράπεζα, όπου εργαζόταν, και πολύ γρήγορα τον τοποθέτησαν ως προϊστάμενο υπηρεσίας.

Ο δρόμος, που είχε ακολουθήσει, θα τον έ-βγαζε σε γραφείο διευθυντού και τ'όσοι πώς, μία μέρα, θα διηθύνε κανένα υποκατάστημα σε επαρχία.

Παρ' όλα όμως αυτά, ο θεός επέμενε.

— Σε δυό χρόνια, θα σου ανοίξω παραγ-γελιοδοχικό γραφείο! του έλεγε.

Ο Χάρης δε μιλούσε. Δεν έφερνε αντίρρη-ση. Ήξερε πόσο ο θεός του ήταν πεισματά-ρος και σκληρός σε κάτι τέτοια.

Γι' αυτό απέφευγε να δώσει πιο πολύ θάρρος στη Νίτσα, όταν την προτογνώρισε στην Τρά-πεζα. Ήξερε πως δε θα μπορούσε ποτέ να συμβιβασθή τις ιδέες του θεού και μ' ένα γά-μο. 'Αγαπούσε τη Νίτσα, μά δεν της έλεγε τί-ποτα.

Δεν είχε τίποτα, ακόμη κι' όταν χρειάστηκε μία δακτυλογράφο για την αλληλογραφία του ξεχωριστού και τοβούλευσε τη Νίτσα, που είχε σπουδάσει στην 'Ελβετία κι' ήξερε καλά τρεις ξένες γλώσσες.

Είχε διακρίνει τις σπουδές της η Νίτσα κι' ήθελε στην 'Ελλάδα, χωρίς να μπορεί πιά να επιστρέψη και να συνεχίση, να πάρη κι' αυτή

ΠΟΜΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

γεννα, και το βράδυ, αφού τ'όβιζαν να κοιμηθώ στο κρεβάτι του, πήγαν στην κοιλία, να γάνε...

Δεν είχαν περάσει δυό λεπτά από τη στιγμή, που ο Χάρης βγήκε από το σπίτι για να πάη στον αντίκτυπο φούνο για ψωμί, όταν, ξαφνι-κά, η πόρτα χτύπησε δυνατά, κι' η Δέσπω, το κορίτσι της γειτόνισσας, άκούστηκε να φωνάζη:

— Κυρία Νίτσα! Κυρία Νίτσα! 'Ανοιξτε! Τρέξτε! Ο κύριος Χάρης...

Η Νίτσα κατέβασε το φαί, έβλεπε το ή-λεκτρικό μάτι κι' έτρεξε ν' ανοίξη την πόρτα.

— Τι συμβαίνει, Δέσπω;

— Κυρία Νίτσα, έλατε... Ο κύριος Χάρης...

Έξω, στο δρόμο, η Νίτσα είδε πολύ κόσμο μαζεμένο γύρω από ένα αυτοκίνητο. Ή καρδιά της χτύπησε δυνατά κι' έτρεξε κι' εκείνη προς τα εκεί.

Της έκαναν τόπο να περάση κι' είδε τότε τον άντρα της περμένο χάρω, με το κεφάλι μα-τωμένο. Έβγαλε μία κορυφή και λιποθύησε.

Όταν συνήλθε, βρισκόταν στο κρεβάτι της. Ένας γιατρός κι' η καλή γειτόνισσά της βρι-σζονταν από πάνω της.

— Ο Χάρης! φώναξε.

Δεν έπαθε τίποτα το σοβαρό, της είπε ο γιατρός. Μόλις τηλεφώνησα. Τον πήγαν στον 'Ερυθρόκροτο.

Σηκώθηκε απότομα για να τρέξη, να πάη κοντά στον άντρα της, μά ο γιατρός τη συγ-κοάτησε:

— Βοήσεται σε καλά χέρια... της είπε. Μη

Η μοιραία στιγμή

Ένα δίπλωμα, γιατί πέθανε ο πατέρας της και για να πληρωθώ της Τραπεζής και πέ-μήνευε ύψασμα.

Πρόφτασε όμως να πάρη μέρος σ' ένα δια-γωνισμό δακτυλογράφων της Τραπεζής και πέ-τυχε να εισαχθώ, με μικρό μισθό.

Εντύχως, που της είχε μείνει το σπιτάκι και μ' ένα δόλο, με μικρό μισθό.

Η Νίτσα ήταν μία δημοφιλής, μελαχροινή κο-ρίτσι, δίκως, λόγω της μηχανής της, της έροζιχαν οι υπάλληλοι τις ματιές της.

Οι ματιές όμως του Χάρη της Τραπεζής, που ποσι, γιατί πολλές φορές της έκαναν εντό-μένες, προσηλωμένες πάνω της.

Της έκαναν εντύπωση οι ματιές του, γιατί η-ταν κι' αυτός ένα ψηλό, ώραιο παλληκάρι και προπάντων σοβαρό.

Όταν όμως η μοίρα γράφη για κάτι, το πραγματοποιεί... Κι' έτσι, ένα βράδυ, το θόρυβο, έπεσε ο ένας συνεοχασθού, αβ-δουσε τη Νίτσα ως το σπίτι της, ο Χάρης συνώ-ξινε πιο σπένος κι' άρχισαν να κάνουν τα πιο όμορφα όνειρα για το μέλλον τους. Μιλού-σαν για όλα τα σχέδια του θεού για το Χάρη, ήταν ο μόνος κληρονόμος.

Το πηήνμα, όμως, που επρόκειτο να κάνει ο Χάρης, ήταν επικίνδυνο, γιατί φοβόταν το με-γάλο της άρνησης του θεού του. Μά, ο ξεροτάς του κι' η τιμωρία του ήταν πιο μεγάλη.

Κι' ένα βράδυ, αποφάσισε να τα πη όλα στο θεό. Έκείνος, αφού πρώτα τον άκουσε, ύστε-ρα, χωρίς καμιά σύζητη, τ'όδεψε την πόρτα.

Πήγαινε, του είπε. Πήγαινε να κάνης το κεφαλιού σου. Έκανα πολλά κι' σένα. Θα μπο-ρέσης να ζήσης μόνος σου!...

Ο Χάρης μάζεψε τα ρούχα του, έφυγε από το σπίτι του θεού του και, βαστώντας μία βα-λίτσα, πήγε στο σπίτι της Νίτσας.

— Ήρθα, της είπε. Σε δεκαπέντε μέρες παντρεύομαστε...

Και παντρεύτηκαν!

Δυό χρόνια έζησαν περιορισμένα, αλλ' ευτυ-χιμένα, ώσπου ήθε και το παιδί να συμπλη-ρώση την ετώνχια τους.

— Έχω υποχρεώσεις στο θεό μου, έλεγε ο Χάρης, και θα δώσω τ' όνομά του στο παιδί.

Το βάπτισαν, λοιπόν, Γιάννη, ξεκινόν τ' από-

χειροτερεύτε τη θέσι σας και τη θέσι του. Αβ-ριο θα πάτε... Πρέπει πρώτα να συνέλθετε...

Δάχονα κολούσαν από τα μάτια της Νίτσας, μά δε μπορούσε να ωτήση λεπτομέρειες. Έ-τρεμε η ψυχή της, φοβόταν μην είναι κάτι το πιο σοβαρό και της το έκρυβαν...

— Σηκώστε, επανέλαβε ο γιατρός. Αβριο θα τον δите με μερικούς επιδέσους. Αυτό ει-ναι όλο... Και, σε μερικές εβδομάδες, θα είναι εντελώς καλά.

Ο γιατρός κατόν της έκανε ακόμη μία έ-νεσι για να κοιμηθώ.

Η καλή γειτόνισσα πέρασε τη νύχτα ξεκινώ-πλά στο μαζιλάρι της κι' η κόρη της η Δέσπω κοντά στο μωρό.

Η Νίτσα έβγινε άργά από το ληθαργικό της ύπνο, μά, μόλις συνήλθε, νύηκε κι' έ-φυγε για το νοσοκομείο μ' ένα ταξί.

Την οδήγησαν σ' ένα μοναχικό δωμάτιο πρώ-της θέσεως. Ο άντρας της ήταν ξεπλωμένος σ' ένα κρεβάτι, με το κεφάλι τυλιγμένο με έ-πιδέσους. Δίπλα του καθόταν ένας ηλικιωμέ-νος κύριος, πολύ καλοντυμένος.

— Ποιά είσθε σεις; τη ρώτησε.

— Η γυναίκα του! Τι έχει ο Χάρης, για-τρέ μου;

— Δεν είμαι γιατρός... Είμαι ο θεός του... απάντησε ξεκινός. Ο Χάρης τη γλ'τωσε παρ'ό-λίγο. Αλλά παθαίνουν οι ξεροκέφαλοι...

Ο Χάρης είχε ανοίξει τα μάτια του και την κ'ότταξε μ' ένα χαμόγελο.

— Νίτσα! Όλα είναι τυχερά!

Τα μάτια της γέμισαν δάκρυα. Έσπυψε και αΐλησε τον άντρα της.

— Νίτσα, ο θεός μου ο Γιάννης... Μόλις συνήλθα, έστειλα και τον φώναξα... Είναι κα-λός ο θεός μου, Νίτσα.

Ο θεός ο Γιάννης δάκρυσε κι' αυτός.

— Έλα, πάμε τώρα. Πρέπει να τον άρι-σουμε ήσυχο, για να γίνη καλά... είπε.

★

Είχαν περάσει τρεις μήνες, από τότε που ο Χάρης έαναγύρισε σπίτι του, μαζί με τη γι-ναίκα του. Έχει βόηκαν το θεό Γιάννη να χο-ρεού το μωρό...

— Τι κάνει ο γιατρός μας; φώναξε ο Χά-ρης, παθόνοντας στην άγκυλιά του το παιδί του.

— Πώς είπες; φώναξε ο θεός. Γιατρός; Δε θα με ξεγελάσετε άλλη μία φορά! Απτόν-τον αναλαμβάνω εγώ! Θα γίνη παραγγελιοδό-χος!

MIPANTA

Η ΣΕΛΙΣ

ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΤΑ φτερινά επανωφόρια ακολουθούν την τάση της μόδας, που είναι η έβαξε γραμμή. Και είναι γεγονός πως ειδικά στα επανωφόρια, η άνεση είναι κάτι, που πολύ τους ταιριάζει και συγχρόνως τα καθιστά εύκολοφόρετα.

Είτε πρόκειται για επανωφόρια λουσατά, εί-τε πρόκειται για επανωφόρια σπορτίφ, το κά-τω μέρος τους είναι πάντα άνετο και η άνεση αυτή άρχίζει από τις μασχάλες. Για τα σπορ-τίφ εφαρμόζουμε μανικοκόλλησι, για τα πιο λου-σατά όμως προτιμούμε την κόρη κιμονό.

Το κομψομορφή των επανωφοριών είναι σταυ-ρωτό και ευθύγραμμο. Και τα δύο συνηθίζονται.

Στα σταυρωτά βλέπουμε ένα ή και δύο ζεύγη κουμπιών, ενώ στα ευθύγραμμα το κομψομορφή συνεχίζεται ως άρκετά χαμηλά.

Οι γιακάδες είναι περιορισμένοι μεγέθους, αλλά πάντα άνετοι, έστω και όταν κλείνουν ως το λαιμό. Άφίνουν πάντα κάποιον άερα μετα-ξύ λαιμού και ύψους.

Το μακρως των μανικιών είναι πάντα τρουά-κά, χωρίς όμως ν' αποκλείονται και τα μα-κρὰ. Είναι έπισης φαρδύα, με έλαφρό στένεμα προς τα κάτω. Οι τσέπες κάνουν την εμφάνι-σί τους στα σπορτίφ επανωφόρια. Τα λουσατά δεν έχουν τσέπες.

Τα ύφασματα είναι ως επί το πλείστον μο-νόχρωμα και με στιλπνό τοίχωμα στο κάθε χρώ-μα της μόδας. Συνηθίζονται πολύ οι σούτε-ρες αποχρώσεις, αλλά και πολλά ζωορά χρώ-ματα, που έρχονται να ζωορύνουν τις σκυθρω-πές χειμωνιάτικες ημέρες. Το κοκκίνο λ. χ. έχει τα πρωτεία.

ΣΚΕΡΤΣΟΖΙΚΑ ΝΤΕ-ΠΙΕΣ

Η μεγάλη φτερινή μόδα των ντε-πιές συν-τελεί ώστε να θέλη η κάθε ράφτρα όλο και κάτι να τους προσθέτη, κάτι να τους αλλάξη, ώστε να τα κάνη να φαίνονται διαρκώς ανα-νεωμένα.

Σ' ένα ντε-πιές, που αποτελείται από μία ίσια φούστα και μία φέστα με έλαφρό καμπύ-λωμα στη μέση και μέτριο μακρως, βλέπουμε ένα πλάγιο κομψομορφή, που στολίζεται μ' ένα ιδιοο-ρυθμο πλακέ φιόγκο. Ο φιόγκος αυτός κομψο-πώνει με δύο κουμπιά στα δύο άκρα της βέ-στας.

Το σκέρτσος αυτό του πλακέ φιόγκου είναι πράγματι μία άπρόοπτη καινοτομία της μόδας.

Σ' ένα άλλο ντε-πιές, βλέπουμε πάλι ένα με-γάλο πλακέ φιόγκο να έρχεται να προσθέση τη χάρι του, με τη διαφορά, ότι έδω ακολουθεί την κανονική δοξάζοντα γραμμή. Το σύνολο άπτε-λείται πάλι από ένα ευθύγραμμο πορσεμα και μία βέστα, κοντή αυτή τη φορά. Είναι κι' αυ-τή καμπύρη στη μέση, αλλά με άνετο μυτερό άνοιγμα στο λαιμό, που κατεβαίνει άρκετά χα-μηλά και κομψοπώνει σταυρωτά με ένα μόνο ζεύγος κουμπιών. Ο δοξάζοντας μεγάλος πλα-κέ φιόγκος στολίζει το τέλος του ντεκολτέ μπρο-στά, ενώ η βέστα, κομψοπώνοντας, περνά κάτω απ' αυτόν και στολίζει έτσι και την ίδια τη βέ-στα.

ΤΟΥ-ΙΝΤ ΣΤΑ ΣΥΝΟΛΑ

Ανάμεσα στη μεγάλη ποικιλία των φτερινών

Αριστέρα Ριχτά επανωφόρι έβαξε προς τα κάτω. Δεξιά: Ντε-πιές με το σκέρτσος του καθέτου φιόγκου.

Αριστερά: Ντε-νιές με διπλή φούστα. Δεξιά: Άνετο σταυρωτό επανωφόρι.

λαινάς, τα τούντ θα διατηρήσουν την εύνοια της μόδας. Θα τα δούμε σε επανωφόρια, σε φορέματα και συγχρόνως σε διάφορα σύνολα: φούστα και βέστα ή φόρεμα και βέστα.

Ένα σκερτσόζικο παριζιάνικο μοντέλο, μας παρουσιάζει έναν ιδιότροπο συνδυασμό φορέματος και βέστας. Το φόρεμα ακολουθεί μια τελείως μονοκόμματη γραμμή, που δε διακόπτεται ούτε καν από την πρόσθετη ζώνη.

Το επάνω μέρος του φορέματος αυτού σχηματίζει ένα είδος μικρού νωμίτη, με μεγάλο στρογγυλό άνοιγμα γύρω στο λαιμό και τα μανίκια είναι τρουά-κάφ.

Το φόρεμα, από το νωμίτη και κάτω, συνεχίζεται ολόγιστο ως κάτω, φορμαρώντας το σώμα και φυσικά σχηματίζοντας τη μέση. Μια κοντή βέστα, σε τύπο μπολερό, συμπληρώνει την τελείως ίσια γραμμή του φορέματος. Έχει και η βέστα μανίκια κimonό, με τις μασχάλες πολύ άνετες και τα ίδια τα μανίκια φαρδύα μέχρι υπερβολής. Η βέστα κομπώνει εδύγραμμο, με δυο κομπιές, σχηματίζοντας μιντερό άνοιγμα, με γιακά και ρεβέρ. Επί πλέον, πράγμα που κάνει ακόμη πιο κομψό το μοντέλο, ένας γούνινος γιακάς και φαρδιές γούνινες μανσέτες στα μανίκια συμπληρώνουν την εμφάνιση της βέστας.

ΔΙΠΛΗ ΦΟΥΣΤΑ

Νά που η μόδα βρρίσκει τον τρόπο να συνδυάσει στην ίδια φούστα το στενό και το φαρδύ με

τη μέθοδο της διπλής φούστας.

Ένα κομψό μοντέλο μας παρουσιάζει αυτή την ιδιοτροπία: Η φούστα σχηματίζει ένα φουρτώ εδύγραμμο και πάνω απ' αυτό η κυρίως φούστα, με κουφωτές πιέττες, περιορίζει το μήκος της, ώστε κάτω απ' αυτήν να φαίνονται μερικά εκατοστά του φουρτώ.

Η ιδιότροπη αυτή φούστα συμπληρώνεται με μια κομψή βέστα σε σκερτσόζικη κόψι κimonό. Η ίδια η βέστα είναι αρκετά κοντή, σχηματίζει μέση με πένες και κομπώνει εδύγραμμο, συμπληρωμένη με γιακά και ρεβέρ. Τα μανίκια είναι λίγο κοντύτερα από τρουά-κάφ.

ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΚΥΡΙΑΡΧΕΙ

Το δέρμα είναι περισσότερο παρόν ποτέ της μόδας και παίζει σπουδαίο ρόλο στο γυναικείο ντύσιμο. Η χρησιμοποίησή του στις αυτοτελείς βέστες, που φοριούνται με τη μιά ή την άλλη φούστα ή κι' επάνω από ολόκληρο φόρεμα, είναι ήδη γνωστή.

Η μόδα αυτή θα συνεχισθί όλο το χειμώνα, παρουσιάζοντας τις δερμάτινες βέστες στα πιο απίθανα χρώματα, φθάνει να είναι χρώματα, που ευνόει η μόδα.

Η κόψι από σ' αυτές τις βέστες παίζει

Φόρεμα και βέστα με το σκερτσόζικο του φουρτώ, που δεικνύει τοποθέτησή.

σπουδαιότατο ρόλο. Οι μεγάλοι νωμίτες, οι βαθείες τσέπες, τα εξωτερικά γιακά, ή κόψι ραγγλάν ή κimonό, είναι ακριβώς ό,τι ταιριάζει σ' αυτές τις βέστες.

Εφέτος, ωστόσο, η μόδα ξεχάει να μας προσφέρει έναν ακόμη νεωτερισμό. Θα δούμε δηλαδή ολόκληρα φορέματα σε τύπο σπόρ, που, αντί άλλου υφάσματος, θα χρησιμοποιούν το δέρμα, ένα όμως δέρμα ειδικό, λεπτότατα κατασκευασμένο και τόσο απαλό, που να μη διαφέρει από ένα οποιοδήποτε ύφασμα.

Η κόψι αυτών των φορεμάτων θα είναι η κλασική των ρόμπ-μαντώ. Θα έχουμε δηλαδή κουμπωμά από πάνω ως κάτω εμπρός, μανίκια άνετα, χαμηλά, κολλημένα στους ώμους, και με καταλήξει σε πουανιέ. Από το ίδιο δέρμα θα είναι και η ζώνη.

Ένα συνηθισμένο σκερτσόζικο είναι να υπάρχει μια δριζόντια ραφή, αρκετά πιο χαμηλά από τους γοφούς, τονισμένη με εξαιρετικά γιακά και στο λαιμό μπαίνει ένας μεγάλος στρογγυλός γιακάς εδάζε, πλεχτός, με δερμάτινο ρέλι.

ΣΠΟΡΤΙΦ ΓΡΑΜΜΗ ΣΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Είναι ήδη γνωστό πως εκείνο που χαρακτηρίζει την εφετεινή μόδα είναι η μεγάλη απλότης στη γραμμή. Αυτό το βλέπουμε ακόμη πιο χτυπητό στα καθημερινά φορέματα, καθώς και σε κάθε σπορτίφ εμφάνιση.

Λαινάς μονόχρωμα ή φανταζι χρησιμοποιούνται σε φορέματα εδύγραμμο και μονοκόμματα. Τα μανίκια έχουν ως επί το πλείστον την κimonό κόψι ή μπορεί να είναι και καγονικά κολλημένα στους ώμους, λίγο ριχτά πάντοτε και με μήκος τρουά-κάφ. Γίνονται όμως και μακροτά, αλλά τότε τελειώνουν με κουμπωτά πουανιέ. Όσο για το κουμπωμά, συνήθίζεται πάντα πολύ να είναι από πάνω ως κάτω, αλλά βλέπουμε και κουμπωμά, που συνεχίζεται μόνο ως το ένα τέταρτο της φούστας.

Ο τύπος αυτών των φορεμάτων έχει κλείσιμο του κορσάκ ως τη ρίζα του λαιμού, με συμπλήρωμα ένα στρογγυλό γιακαδάκι.

Η ζώνη με άγκυρα δε λείπει ποτέ και είναι

Η ίσια γραμμή σ' ένα μονοκόμματο φόρεμα με κοντή βέστα.

καιωμένη από το ύφασμα του φορέματος, μπορεί όμως να είναι και δερμάτινη.

Οι τσέπες είναι επίσης ένα απαραίτητο συμπλήρωμα. Γίνονται εξωτερικές και μεγάλες, με καπάκια κουμπωτά και τοποθετούνται ανά μία στα δύο πλάγια της φούστας. Μία μικρότερη στολίζει το ένα πλάι του κορσάκ.

Το μήκος παραμένει το ίδιο.

ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ ΣΚΟΤΣΕΖΙΚΟΥ ΚΑΙ ΜΟΝΟΧΡΩΜΟΥ

Τα σκοτσεζικά λαινάς συνδυάζονται πολύ εφέτος με μονόχρωμα, προσθέτοντας μια ακόμη κομψή εμφάνιση στη γυναίκα.

Σ' αυτούς τους συνδυασμούς, το μονόχρωμο λαινάς χρησιμοποιείται ιδίως για τις φούστες. Είναι πλισσεδωτές και αποτελούν τη βάση, που συμπληρώνεται με βέστα ή καζάκα σκοτσεζική ή και με πτι μαντώ.

Το σκοτσεζικό ύφασμα είναι το κατ' έσοχον ύφασμα των νέων. Αφαιρεί μερικά χρονάκια από τη γυναίκα και τη δείχνει πιο κομψή, πιο χαριτωμένη.

Στις καζάκες χρησιμοποιείται πολλές φορές διαγωνίως, ενώ στις βέστες και τα πτι-μαντώ τοποθετούμε το σκοτσεζικό στο ίσιο του.

Στις καζάκες βάζουμε αν θέλουμε για στόλισμα ένα γαργιόρισμα στο γιακά και στο τελειώμα από τις τσέπες λίγο από το μονόχρωμο λαινάς της φούστας.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΟΔΑ ΤΗΣ ΓΟΥΝΑΣ

Η γούνα δεν παύει ποτέ να είναι της μόδας, αλλά εφέτος περισσότερο από κάθε άλλη χρονιά, στολίζει γιακάδες και παρμάν από βέστες ή επανωφόρια.

Στα επανωφόρια οι γιακάδες είναι μεγάλοι, αντίθετα προς τις βέστες, που έχουν γιακάδες μικρούς.

Και κάτι που θα φορεθί πολύ είναι τα γούνινα κατελλάκια: τόκες χωστές, μικρά κλός,

τυμπάν και είδος μπερέ. Ανάλογα με τη γούνα, που θα χρησιμοποιήσουμε, κάνουμε το κατελλάκι άμυγιε ή λιγώτερο άμυγιε.

ΟΙ ΤΣΑΝΤΕΣ

Η μόδα της μεγάλης τσάντας συνεχίζεται πάντα. Οι φετινές τσάντες παρουσιάζονται σε διάφορα σχήματα, αλλά τα μακροστενα είναι πιο πολύ της μόδας. Έχουν φαρδύ σουφλέ, ώστε να έχουν αρκετή χωρητικότητα. Τα δέρματα παρουσιάζουν μεγάλη ποικιλία και σε χρώματα και σε είδη: γρανιτέ ή γυαλιστά και βέβαια τα χρώματά τους θα συνδυάζονται με το καπέλλο ή τα υποδήματα.

ΟΙ ΚΟΠΕΛΙΤΣΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΤΟΥΣ

Λαινάς φανταζι και μονόχρωμα σάς καλούν να ασχοληθίτε με τα φορεμάτια των κοριτσιών σας. Η μόδα ευνόει και τα μιν και τα δέ. Συμβουλεύει απ' ενός μονοκόμματα φορέματα και απ' έτερον τον ένα ή τον άλλο τύπο των ντε πιές, που είναι τόσο της μόδας ακόμη και για τα μικρά. Ιδιαίτερως συνήθίζονται τα σύνολα φούστας και μπλουζόν.

Ρόμπ-μαντώ από μαλακό δέρμα.

Ο συνδυασμός αυτός είναι χαριτωμένος και μπορεί να γίνει με καροσδάτο λαινάς. Τη φούστα θα τη φτιάσετε πλισσεδωτή και θα κάμει μια μακροσία μπλουζά, που, γυρίζοντας μ' ένα λαστιχο στη μέση, θα σχηματίσει μπλουζόν. Η μπλουζά-μπλουζόν θα ανοίγει μπροστά ως τη μέση του μακρούς της και θα κομπώνει πάνω σε μια διαγώνια φάσα. Ένα στρογγυλό γιακαδάκι συμπληρώνει το μπλουζόν και το ρεβέρ μας με μονόχρωμο λαινάς. Τα κοντά μανίκια καταλήγουν σε ρεβέρ, με ρέλι μονόχρωμο κι' αυτά.

ΣΚΟΤΣΕΖΙΚΑ ΣΕ ΟΛΟΚΛΗΡΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Τα σκοτσεζικά λαινάς σε διάφορους συνδυασμούς χρωμάτων, θα τα δούμε ακόμη και σε πολλά φορέματα ολόκληρα. Οι φουτίτσες θα είναι φαρδιές πάντοτε και μπορούν να είναι καιωμένες με ελεύθερες πιέττες. Θα έχουμε δηλαδή πέντες ολόγιστες στη μέση, που θα πεφτούν απάσμιστες προς τα κάτω κι' έτσι η φούστα αποκτά μια πολύ εδάζε γραμμή.

Το μπουστακι είναι άνετο κι' αυτό, περιορίζοντας το φάρδος του στη μέση, με ελεύθερες πένες, και τα μανίκια είναι κοντά ως τους αγκώνες.

Είναι πολύ της μόδας να στολίζονται αυτά τα σκοτσεζικά φουστάνια με μεγάλους πιε-

Συνδυασμός πλισσέδωτης φούστας με μπλουζόν.

ΑΓΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Τ' αγοράζα, ανάλογα με την περίπτωση, έχουν το κατάλληλο επανωφόρι. Για κάθε μέρα προτιμάται ο σπορτίφ τύπος με σταυρωτό κομμάτι και άνεση στις μασάλες. Τα πιο λουσάτα επανωφόρια είναι εθνογράμματα και κομπόζον με μία σειρά κομπόζα.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

✽ ✽

732 «ΦΑΝ - ΚΛΑΜΠΣ» ΣΤΗ Δ. ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Σ' ΟΛΟΚΛΗΡΗ την Δυτική και Κεντρική Ευρώπη, όργιζε η μόδα των «Φάν-Κλάμπς», δηλαδή των λεωάν από φανταστικούς ύποπτηκτες του ενός ή του άλλου στάρ. Τα «Φάν-Κλάμπς» πρωτοφάνηκαν στην Αμερική και πήραν την ονομασία τους από τη λέξη «φάντασμα» — φανταστικός — που σύντηποι της είναι το «φάν» και από τη λέξη «κλάμπ» που, καθώς είναι γνωστό, σημαίνει λέσχη. Η Ευρώπη, ωστόσο, δεν άργησε να μιμηθεί το αμερικανικό παρόδειγμα και, σήμερα, η χώρα, όπου τα «Φάν-Κλάμπς» κάνουν την μεγαλύτερη θραύση, είναι η Δυτική Γερμανία. Η Γερμανία ενός «συνδέσμου» των διαφόρων γερμανικών «Φάν-Κλάμπς», με την πρωτοβουλία ενός νεαρού ονόματι Βάλντεμαρ Φρίτς και έδρα το «Ανομπάχ της Βαυαρίας, έφερε σε φώς ότι ο δολοκλήρη τη δυτικογερμανική επικράτεια λειτουργούν τώρα 732 τέτοιες λέσχες, που αριθμούν συνολικά 130.000 μέλη!

Τα περισσότερα από τα μέλη των «Φάν-Κλάμπς», τόσο στη Γερμανία όσο και στις άλλες ευρωπαϊκές χώρες, είναι αγόρια και κορίτσια ηλικίας κάτω των 20 ετών, πράγμα που δικαιολογεί τις σοβαρές ανησυχίες, που εκφράζονται από κάθε πλευρά και τις εισηγήσεις όρισμένων να διαλυθούν οι λέσχες αυτές διά νόμου.

Πραγματικά, ενώ το «Φάν-Κλάμπ» φαίνεται έκ πρώτης όψεως σαν μία άθωα ανοησία παιδιών, που δεν έχουν με κάτι σοβαρότερο να απασχοληθούν, είναι αρκετά συχνά μία έστια διαφθοράς, όπως από σειρά περιπτώσεων έχει αποκαλυφθεί. Τυπικά, ο σκοπός του «Φάν-Κλάμπς», δεν είναι άλλος από την ενίσχυση της δημοτικότητας του στάρ, στον οποίο είναι αφιερωμένοι — άκριτως όπως οι εκκλησίες είναι αφιερωμένες σε αγίους! Τα μέλη του κάθε «Φάν-Κλάμπς» συγκεντρώνουν αυτόγραφα και φωτογραφίες του στάρ «τους», πηγαίνουν εν σώματι στις ταίνες του, οργανώνουν την υποδοχή του, όταν εκείνος επισκεφθεί την πόλη τους, αναλαμβάνουν να τον διαφημίσουν και να τον προπαγανδίσουν στο εύρύτερο κοινό με όλους τους δυνατούς τρόπους. Έπί πλέον, χενίζονται όπως εκείνος — ή εκείνη — ντύνονται στο ίδιο στυλ, μιμούνται τις συνήθειές του.

Ωστόσο, αν γίνονται όλα αυτά, γίνονται συγχρόνως και μερικά άλλα, που δεν τα προέβλεπε το καταστατικό των «Φάν-Κλάμπς». Πολύ συχνά οι συγκεντρώσεις των μελών της λέσχης εκτρέπονται σε διαβόητα όργια — κι' αυτό, όπως έχει παρατηρηθεί, συμβαίνει κυρίως στις περιπτώσεις «Φάν-Κλάμπς» αφιερωμένων σε στάρ με σκανδαλώδη ζωή. Αν τα μέλη ενός «Φάν-Κλάμπς» πληροφορηθούν πως ο αγαπημένος τους στάρ έλασε μέρος σ' ένα όργιο (δεν είναι σπάνιο να συμβαίνει), θεωρούν υποχρέωση να οργανώσουν ένα παρόμοιο και να συμπεριφερθούν ανάλογα!

1) Φούσκα μονόχρωμο με σουρωτή φουστίτσα. 2) Ίσιο λουσάτο επανωφόρι μ' αγόρι. 3) Σπορτίφ επανωφόρι με μαρτενιά. 4) Φορεματάκι σιατεσέζικο με φαρδιά φούστα.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Πέτσινες θέστες

Οι πέτσινες θέστες κακοπαθαίνουν από τη ζέστη και την υγρασία. Με την πρώτη σκάζουν και με τη δεύτερη μουλιάζουν. Όταν λοιπόν είναι θρεγμένη μία θέστα, τη στεγνώνετε σε ρεύμα αέρος, μακριά από φωτιά. Και αφού στεγνώσει τελείως, την αλείφετε με γλυκερίνη ή με βαζελίνη και την τρίβετε με μία φανέλλα. Αν εφαρμόζετε συχνά την ίδια ταχέστα, διατηρείται άριστα το δέρμα της. Πατέ, για κανένα λόγο, μη την καθαρίσετε με βενζίνη.

Για τις χιονίστρες

Βενεζικό δξύ	0,25 γραμ.
Ξενοφρόνιο	1,50 »
Όξείδιο ψευδαργύρου	1 »
Βάμμα του Περύ	2,50 »
Σερά χωρίς νερό	25 »
Εσάνς θερβένας	0,75 »

Για τις δερματικές βολιτσές

Για να φρεσκάρετε μία δερματική βολιτσα, αφαιρείτε πρώτα-πρώτα τις κολλήμενες έτικέτες, μ' ένα σφουγγαράκι θρεγμένο με χλιαρό νερό. Ύστερα καθαρίζετε τους μικροέκιδες μ' ένα καθαρό πανάκι θρεγμένο με νερό και έρδι σε ίσες ποσότητες. Για λεκέδες από λίπος, μεταχειρίζεστε βενζίνη ή χλιαρή σαπουνίδα. Χρησιμοποιείτε κάθε τόσο μία καλή κρέμα, για να διατηρήται το δέρμα της βολιτσας, και το τρίβετε μ' ένα τομάρι άρνισιο (με το τρίχωμά του).

Πώς καθαρίζει το δέρμα φιδιού

Τσάντες, παπούτσια, παντοφίλες και κάθε άλλο άνεκτο από δέρμα φιδιού, καθαρίζουν όλα εύκολα, αν τα τρίψετε μ' ένα πανάκι θουτηγμένο σε καλά χτυπημένο σόπρά, σόφου. Ύστερα πρέπει να τα σκουπίσετε με έπιμείλια.

Για τα κάδρα

Για να καθαρίσετε τα κάδρα, που έχουν λερωθεί απ' την πολικαρία, τη σκόνη κλπ., μεταχειρίζεστε ένα μίγμα από δύο τρίτα αιωνία και ένα τρίτο νερό. Κουβάτε καλά το μπουκάλι με το υγρό αυτό, πριν το μεταχειρισθείτε.

Τα μαχαίρια του σπιτιού

Τα μαχαίρια του σπιτιού που σκουριάζουν, βάζουν σε μπελά τη νοικοκυρά, υποχρεώνοντάς την να τα τρίβει κάθε φορά καλά για να καθαρίσουν. Μία απλή όμως λύση είναι να τα βάζετε για επηρωμίωση, ώστε να γίνουν όρατα, γυαλιστερά και άνοξείδωτα, χωρίς να χάσουν καθόλου την κόψι τους.

Πώς διορθώνεται το μέλι

Αν το μέλι έχη άρχει να παθαίνει ζύμωση και ν' αλλάζονται η γεύση του, μπορείτε να το διορθώσετε με τον εξής τρόπο: Τζεσταίνετε σε μπαιν-μαρί, αφαιρείτε όλο το φάρδο που σχηματίζεται στην επιφάνειά του, κι' ύστερα ρίχνετε μέσα στο μέλι ένα καλά αναμμένο γλυκοκάρβουνο.

Για τα κρεμμύδια

Για να καθαρίσετε τα κρεμμύδια δίχως, δάκρυα, τα θουτάτε μία στιγμή σε θραστό νερό, κι' άμέσως κατόπιν σε κρύο.

Για την οικοδόσποινα

Η οικοδόσποινα είναι ιδιαίτερα υποχρεωμένη να σεβάσθι τους κανόνες της έθιμου πίας, όταν έχη προσκαλέσει στο σπίτι της άξιοματικούς, ανώτερους υπαλλήλους ή διπλωμάτες. Αν υπάρχει π.χ. μεταξύ τους ένας στρατηγός ή ένας συνταγματάρχης, θα τον έδω να καθήση δεξιά της, κι' ύστερα θα το ποθετήση τους άλλους σύμφωνα με τους διαθμούς τους.

Όταν όμως υπάρχουν συγχρόνως στρατιωτικοί, πολιτικοί, δικαστές και διπλωμάτες, τα πρόγματα άνασκαβόθηκαν απότομα κι' έρριξε πάνω του το φώς του φαναριού του.

Αιφριβάλλω, άπάντησε να κόζεφα. Έκτος, αν είσατε καλύτερος μηχανικός από μένα... Νά το πάση ο διάβολος, για αυτοζήνητο! Βοήξε την ώρα να χαλάση, τη νύχτα, μέσα στην έρημιά!

Το κοντινότερο χωριό βρίσκεται εκεί κάτω, δεξιά σας, το είπε ο Κόρριντον, δείχνοντας του με το δάχτυλο. Έφτά-όχτώ χιλιόμετρα από δω.

Συγκλονιστικό άστυνομικό μυθιστόρημα υπό ΤΖΕ.Ι.ΜΣ ΤΣΕ.Ι.Ζ

ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΕΘΑΝΗ!

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ρόουλινς δηλώνει στον Κόρριντον πως θα τον πάρη μαζί του στο Λονδίνο για ανάκριση. Επειμβαίνει όμως η Άνν και, τραβώντας το σήμα του κινδύνου, σταματάει το τράινο και δίνει έτσι ευκαιρία στον Κόρριντον να δραστηριοποιηθεί. Τον ακολουθεί κι' αυτή. Επειτα από μία περιπετειώδη καταδίωξη, κατορθώνουν να ξεφύγουν. Ο Κόρριντον επιμένει να πάη όπου οπότε στο νησί του Έρμιτι, με την έλπιση να βρή το Μάλλορο και ν' αποδείξη τη δική του άδωστη για το θάνατο της Ρίτας Άλλεν. Παρ' όλες τις διαβεβαιώσεις της άδελφής του πως έχει πεθάνει, αυτός δυσκολεύεται να το πιστέψη, έφθον ο Μάλλορο τον πυροδότησε στα σκατε, να, στο σπίτι του Κριού. Αρχίζει ν' αναπαύη την Άνν και της το λέει, μα αυτή του δηλώνει πως είναι έρωτευμένη κι' αρραβωνισμένη μ' ένα ναυτικό. Πάντως, επιμένει να πάη κι' αυτή στο νησί, για να ξεκαθαρίση το μυστήριο.

14ον — Κι' αχ!... φώναξε ξαφνικά η Άνν. Έκεί!... εν' αυτοκίνητο... Προέβη, λοιπόν, να υπάσχη δρόμος, έδω πιο κάτω. Πραγματικά, δυο μαχοριές φωτεινές δέσμες είχαν ξεπροβάλλει πίσω απ'να λόφο, σκίζοντας το σκοτάδι, προς τη διεύθυνση του χωριού.

Δε φαίνεται να βιάζεται, ο φίλος... είπε ο Κόρριντον, σκίζοντας μπροστά για να διακρίνη καλύτερα τα μακρινά φώτα του αυτοκινήτου. Σταμάτησε τώρα!...

Πετάχτηκε θοθιος και πρόσθεσε:

— Έλατε. Άνν! Γρήγορα! Άν τον προσφάσαμε, μπορεί να μιά πάρη μαζί του...

— Κι' αν είναι άστυνομικό αυτοκίνητο; Άξίζει τον κόπο να ονομαζώμενουμε;

— Θα προσέξουμε. Πάμε να δούμε πάντως... Έλάτε!

Το μονοπάτι, που κατέβαινε προς το δρόμο, κατηφόρισε απότομα, δεν παρουσίαζε όμως καμμία δυσκολία. Τ' ακολουθούσανε, άλλοτε τρέχοντας κι' άλλοτε περπατώντας. Τ' αυτοκίνητο έμεινε πάντα άκίνητο, σά να τους περιμένε. Φαίνεται πως έλαβε βλάβη, είπε ο Κόρριντον.

Φτάσανε στο δρόμο. Μόνο καμμία έκατοστή μέτρα τους χωρίζαν τώρα απ' το αυτοκίνητο.

Είδαν άνοιχτό το καπό κι' έναν άντρα σκυμένο πάνω απ' το μοτέρ, μ' ένα ηλεκτρικό πανάρι στο χέρι.

— Περιμένετε έδω, ψηθίστε ο Κόρριντον στην Άνν. Πάω να δω ποιος είναι.

Και προχώρησε προς τ' αυτοκίνητο. Πείσθηκε με μία ματιά πως ο οδηγός ήταν μονόχως.

— Μπορώ να σας βοηθήσω; του είπε, όταν έφτασε κοντά.

Έκείνος άνασκαβόθηκε απότομα κι' έρριξε πάνω του το φώς του φαναριού του.

— Αιφριβάλλω, άπάντησε να κόζεφα. Έκτος, αν είσατε καλύτερος μηχανικός από μένα... Νά το πάση ο διάβολος, για αυτοζήνητο! Βοήξε την ώρα να χαλάση, τη νύχτα, μέσα στην έρημιά!

Το κοντινότερο χωριό βρίσκεται εκεί κάτω, δεξιά σας, το είπε ο Κόρριντον, δείχνοντας του με το δάχτυλο. Έφτά-όχτώ χιλιόμετρα από δω.

Κι' αχ!... φώναξε ξαφνικά η Άνν. Έκεί!... εν' αυτοκίνητο... Προέβη, λοιπόν, να υπάσχη δρόμος, έδω πιο κάτω.

Πραγματικά, δυο μαχοριές φωτεινές δέσμες είχαν ξεπροβάλλει πίσω απ'να λόφο, σκίζοντας το σκοτάδι, προς τη διεύθυνση του χωριού.

Δε φαίνεται να βιάζεται, ο φίλος... είπε ο Κόρριντον, σκίζοντας μπροστά για να διακρίνη καλύτερα τα μακρινά φώτα του αυτοκινήτου. Σταμάτησε τώρα!...

Πετάχτηκε θοθιος και πρόσθεσε:

— Έλατε. Άνν! Γρήγορα! Άν τον προσφάσαμε, μπορεί να μιά πάρη μαζί του...

— Κι' αν είναι άστυνομικό αυτοκίνητο; Άξίζει τον κόπο να ονομαζώμενουμε;

— Θα προσέξουμε. Πάμε να δούμε πάντως... Έλάτε!

Το μονοπάτι, που κατέβαινε προς το δρόμο, κατηφόρισε απότομα, δεν παρουσίαζε όμως καμμία δυσκολία. Τ' ακολουθούσανε, άλλοτε τρέχοντας κι' άλλοτε περπατώντας. Τ' αυτοκίνητο έμεινε πάντα άκίνητο, σά να τους περιμένε. Φαίνεται πως έλαβε βλάβη, είπε ο Κόρριντον.

Φτάσανε στο δρόμο. Μόνο καμμία έκατοστή μέτρα τους χωρίζαν τώρα απ' το αυτοκίνητο.

Είδαν άνοιχτό το καπό κι' έναν άντρα σκυμένο πάνω απ' το μοτέρ, μ' ένα ηλεκτρικό πανάρι στο χέρι.

— Περιμένετε έδω, ψηθίστε ο Κόρριντον στην Άνν. Πάω να δω ποιος είναι.

Και προχώρησε προς τ' αυτοκίνητο. Πείσθηκε με μία ματιά πως ο οδηγός ήταν μονόχως.

— Μπορώ να σας βοηθήσω; του είπε, όταν έφτασε κοντά.

Έκείνος άνασκαβόθηκε απότομα κι' έρριξε πάνω του το φώς του φαναριού του.

— Αιφριβάλλω, άπάντησε να κόζεφα. Έκτος, αν είσατε καλύτερος μηχανικός από μένα... Νά το πάση ο διάβολος, για αυτοζήνητο! Βοήξε την ώρα να χαλάση, τη νύχτα, μέσα στην έρημιά!

Το κοντινότερο χωριό βρίσκεται εκεί κάτω, δεξιά σας, το είπε ο Κόρριντον, δείχνοντας του με το δάχτυλο. Έφτά-όχτώ χιλιόμετρα από δω.

Κι' αχ!... φώναξε ξαφνικά η Άνν. Έκεί!... εν' αυτοκίνητο... Προέβη, λοιπόν, να υπάσχη δρόμος, έδω πιο κάτω.

Πραγματικά, δυο μαχοριές φωτεινές δέσμες είχαν ξεπροβάλλει πίσω απ'να λόφο, σκίζοντας το σκοτάδι, προς τη διεύθυνση του χωριού.

Δε φαίνεται να βιάζεται, ο φίλος... είπε ο Κόρριντον, σκίζοντας μπροστά για να διακρίνη καλύτερα τα μακρινά φώτα του αυτοκινήτου. Σταμάτησε τώρα!...

Πετάχτηκε θοθιος και πρόσθεσε:

— Έλατε. Άνν! Γρήγορα! Άν τον προσφάσαμε, μπορεί να μιά πάρη μαζί του...

— Κι' αν είναι άστυνομικό αυτοκίνητο; Άξίζει τον κόπο να ονομαζώμενουμε;

— Θα προσέξουμε. Πάμε να δούμε πάντως... Έλάτε!

Το μονοπάτι, που κατέβαινε προς το δρόμο, κατηφόρισε απότομα, δεν παρουσίαζε όμως καμμία δυσκολία. Τ' ακολουθούσανε, άλλοτε τρέχοντας κι' άλλοτε περπατώντας. Τ' αυτοκίνητο έμεινε πάντα άκίνητο, σά να τους περιμένε. Φαίνεται πως έλαβε βλάβη, είπε ο Κόρριντον.

Φτάσανε στο δρόμο. Μόνο καμμία έκατοστή μέτρα τους χωρίζαν τώρα απ' το αυτοκίνητο.

Είδαν άνοιχτό το καπό κι' έναν άντρα σκυμένο πάνω απ' το μοτέρ, μ' ένα ηλεκτρικό πανάρι στο χέρι.

— Περιμένετε έδω, ψηθίστε ο Κόρριντον στην Άνν. Πάω να δω ποιος είναι.

Και προχώρησε προς τ' αυτοκίνητο. Πείσθηκε με μία ματιά πως ο οδηγός ήταν μονόχως.

— Μπορώ να σας βοηθήσω; του είπε, όταν έφτασε κοντά.

Έκείνος άνασκαβόθηκε απότομα κι' έρριξε πάνω του το φώς του φαναριού του.

— Αιφριβάλλω, άπάντησε να κόζεφα. Έκτος, αν είσατε καλύτερος μηχανικός από μένα... Νά το πάση ο διάβολος, για αυτοζήνητο! Βοήξε την ώρα να χαλάση, τη νύχτα, μέσα στην έρημιά!

Το κοντινότερο χωριό βρίσκεται εκεί κάτω, δεξιά σας, το είπε ο Κόρριντον, δείχνοντας του με το δάχτυλο. Έφτά-όχτώ χιλιόμετρα από δω.

Ανέβηκαν, κι' ο Κόρριντον έκλεισε με όρη την πόρτα του αυτοκινήτου.

Ενώ ξεκινούσαν, το χέρι της Άνν γλύσθησε μέσα στο Κόρριντον, κι' εκείνος της τσούφισε ένθερμονικά. Δε σκεπτόταν όμως την κοπέλλα, αλλά το Μάλλορο...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ΄

Α΄.

Η βενζινακατος ήταν μικρή, ως 6 μέτρα, άλλ' είχε ένα δυνατό μοτέρ 10 ίππων και τιμόνι σαν του αυτοκινήτου. Προφυλαγμένη κάτω από ένα υπόστεγο, άκουμπουσε σ' ένα δίχτυ από διασταυρωμένα άσκαλινια σύρματα, που την κρατούσαν πάνω απ' το νερό. Με την πίεση ενός ηλεκτρικού κομπόζι, κατέβαινε και βρισκόταν μέσα στη θάλασσα.

Ενώ η Άνν έξέταζε το μοτέρ, ο Κόρριντον κίτταξε γύρω, άνησχος.

Ο Μπριούρο τους είχε άφισει στον κεντρικό δρόμο του Ντάνμαρ. Καί, μόλις μείνανε μόνοι, τραβήσανε πεζή προς την παραλία.

Ξαφνικά, ο Κόρριντον δοκίμασε το άόριστο συναίσθημα πως τους παρακολουθούσανε! Δεν είπε όμως τίποτα στην Άνν. Ήθελε να πιστεύη πως η έντύπωσι αυτή όφειλόταν στην υπερέντασι των νεύρων του... Δεν είχε δη, άλλωστε, κανένα, μ' όλο που ήταν διαρκώς σ' επιφυλακή.

Μα και τώρα πάλι, που στεκότανε στην πόρτα του υπόστεγου, του φάνηζε πως τους κατασκοπεύανε... Έσκυψε λίγο, κίτταξε γύρω. Ο παγωμένος αέρας, που έρχόταν απ' το πέλαγος, του μαστίζωσε το πρόσωπο. Δεν είδε όμως τίποτα, που να επιβεβαιώνη τις υποψίες του.

— Έν τάξει όλα! του είπε η Άνν. Ξεκινάμε;

— Να!... Θα χορεύουμε, στη θάλασσα! Σηκώθηκε άέρας. Όσο γρηγορότερα φύγουμε, τόσο το καλύτερο. Πόσο θα κρατήση το ταξίδι μας;

— Μία ώρα περίπου. Όταν φτάσουμε, θα ήσυγάσουμε έπιτελους... Τπάχουν εκεί κάτω υπόλειες κονσόλες, άρκετά για να περάσουμε μία βδομάδα.

— Μία βδομάδα; Δε θα μείνουμε παραπάνω...

— Έρωσε πάλι με τα μάτια το σκοτάδι.

— Έμπρός, πάμε, είπε έπιτελους.

Η κοπέλλα κατάλαβε απ' τον τόνο του πως ήταν άνησχος, και τον ρώτησε λοιπόν:

— Σηκώθηκε τίποτα;

— Όχι, όχι... Είμαι λίγο έννευρισμένος. Γι' αυτό μου φάνηζε πως μιά κατασκοπεύονε...

Η κοπέλλα πάτησε το κομπόζι, και το άσκαλινιο δίχτυ κατέβασε τη βενζινακατο μέσα στο νερό.

— Πάμε, είπε η Άνν, πλησιάζοντας τον Κόρριντον. Δεν πειστεί να...

Σταμάτησε ξαφνικά κι' έβγαλε μια φωνή. Μία σκά είχε φανή, στην πόρτα του υπόστεγου!

Ο Κόρριντον γύρισε, την είδε κι' αυτός κι' έκανε ένα βήμα προς το μέρος της.

— Ποιος είν' εκεί; ρώτησε.

Και γιατί βρίσκετε, παρακαλώ, πως είμαι ο καταλλήλότερος για να πετάξω στο φεγγάρι;

τικά απ' το τραίνο κι είχε πάνω του το όπλο, πως θα μπορούσε να του το πάρει ύστερα η Ζάν; Ήταν λοιπόν ολιγοήμενη απ' την αρχή. Και, μια και σημάδευε περίφημα, θα μπορούσε μ' όλη της την ηρωική να σκοτώσει το Μάλλου, ενώ ήταν απασχολημένος με το Γιάν.

«Όχι, δε σκέπτεται, αυτή η ιστορία! Το μόνο βέβαιο είναι πως ο Γιάν είχε πληγωθεί βαριά. Μπορεί να πέθανε απ' τα τραύματά του... Τότε θα συμβαίνει ένα απ' τα δύο: "Η σημάδευση παραγματοποιήθηκε" ή Ζάν πως τον σκοτώσε ο Μάλλου, ή λέει ψέματα επίτηδες, για κάποιο σκοπό.

Πέρασε το χέρι του μέσα στα μαλλιά του και συνέχισε:

— Μα γιατί να πη ψέματα;... "Πάροχε κατά κενό σ' αυτή την ιστορία, ένας ηλικίας που λείπει απ' την αλυσίδα... Πρέπει να σκεφθώ... Μια μικρή λεπτομέρεια μπορεί να μου δώσει το κλειδί του μυστηρίου, φτάνει μόνο να μπορέσω να την ανακαλύψω.

Σηκώθηκε και πλησίασε την κοπέλα.

— Πηγαίνετε να πλαγιαστείτε. "Αν, της σύστησε. "Αφήστε έμένα να σκεφθώ. Μη βασανίζετε εείς το μυαλό σας.

— Ανακουφίστηκε τόσο πολύ που έμαθα πως δεν έχετε πιά εμπιστοσύνη σ' αυτή τη γυναίκα! του είπε εκείνη, ακουμπώντας το χέρι της στο μισό του. "Αν μπορούσατε να πιστέψετε πως δεν ανακατεύτηκε καθόλου ο Μπράνιαν σ' αυτή την ιστορία!...

— Η Ζάν ισχυρίζεται πως ο αδελφός σας βρίσκεται στο νησί. "Ωραία! "Αν λέει αλήθεια, θα τον βρω... Έχω την αφοσίωση εντόπιση πως μεχρι αύριο θαβουν ξεδιάνυνε όλα!

— Δε θα βοηθή το Μπράνιαν, τότε η "Ανν. Ξέρω καλά πως είν' αδύνατο!

— Πηγαίνετε να πλαγιαστείτε, της είπε. Διπλοκλειδώστε την πόρτα σας, για κάθε ενδεχόμενο... Κοίμα που δε μπορεί να της πάσω το ορεβόλβρο της... Κάνετε όπως σας ελπί, "Ανν. Δε μπορεί να γίν' η τιποτ' άλλο άποψη. Πρέπει να κάνουμε υπομονή ώπου να ξημερώσει.

Αφού έφυγε η κοπέλα, ο Κόριντον άρχισε να πηγαυνοχέεται

νευρικά μέσα στο δωμάτιο.

Η βοήθεια έδρανε τα τζάμια. "Ακούγονταν τα ούρλιασμα του άγριου και το βοήθη των κυμάτων, που σφυροκοπούσαν τα βράχια.

«Όχι, δε μπορούσε να κάνει τι-

ποτα ο Κόριντον, ως το πρωί. Κι' όμως δίσταζε να γδυθεί και να πλαγιασεί. "Ενοίθε μια άοριστη κακοδιαθεσία...

Εβγαλε άναπόνομα το παντοφύρι του και κάθισε σε μια πολυθρό-

να. Είχε την εντύπωση πως δεν κοιμήθηκε καθόλου, αιώνες ολόκληρους... Τα βλέφαρά του ήταν βαριά, σά μολυβένια. Κι' όμως ήξερε πως δε θα κοιμόταν, αν πλάγιαζε στο κρεβάτι...

Έμεινε, λοιπόν, στην πολυθρόνα, έβλεπε τα μάτια του κι' άρχισε να σκέπτεται το Μάλλου.

Μάλλου... μια ψυχορραγία φωνή στο σκοτάδι... μια εικόνα που την έλαβε σύμφωνη με τις διηγήσεις των άλλων... Ήταν καλός άνθρωπος ή δαίμονας; Ένα μυθικό πρόσωπο, που σκοτώνει αλύπτητα, ή ο άνθρωπος εκείνος που τον θαύμαζε και τον λάτρευε ο Ράνν;...

Ο έρθος, που τον μισούσαν θανάσιμα η Ζάν κι' ο Γιάν... ο ποδοστής...

Ήταν κοιμημένος σ' αυτό το νησί, η αναπαύτανε σε κάποιο άγνωστο τάφο, στη Γαλλία;

Νευριασμένος, ο Κόριντον χτύπησε τη γροθιά του στο μηρό της πολυθρόνας.

Ελεπε ένας ηλικίας απ' την αλυσίδα. Ήταν σίγουρος τώρα γι' αυτό.

«Όλη η ιστορία είχε αρχίσει απ' την προδοσία του Μάλλου... "Αν δεν είχε μιλήσει τότε, αν δεν είχε προδώσει το Γκουβίλ, δε θα συνέβαινε τίποτα. Δε θα πέθαναν ο Χάρος, ο Λουίσις κι' η Ρίτα. "Αλλεν. Δε θα έζηθουν τη βοήθεια του οί τρείς άλλοι.

Αν δε μιλούσε ο Μάλλου... Μά γιατί είχε προδώσει το Γκουβίλ; Ο Ράνν δε μπορούσε να το ξέρει...

Έχει ήταν, άραγε, το κλειδί του μυστηρίου, ο ηλικίας που έλεπε; Ξαφνικά, ο Κόριντον πέταχτηκε πάνω. Είχε σβήσει το φως!

Ήταν χαμιά βλάβη; Η ηλικίας που είχε κίνησε κάποιος το ρεύμα; Σηκώθηκε άδρόμια και προχώρησε σιγά-σιγά, ψαχνολεόντας για να βρή την πόρτα. Την άνοιξε, το σκοτάδι ήταν βαθύ. Είχαν σβήσει όλα τα φώτα του σπιτιού.

Καθώς άφηνουράζονταν, με καρδιοχτύπι, ο Κόριντον άκουσε μια φωνή, που έρχόταν μέσα απ' τα σκοτεινά, κάπου κάτω απ' αυτόν. Κι' άνασχυώθηκαν οι τοίχες του.

Ήταν ένα βασιλινό μπουνοχούρτο, άπεριγύρατο, που δε φαινόταν να βγαίνει από ανθρώπινο λαμό... Ήταν η ίδια φωνή, που είχε άκουσει και στο σπίτι του Κουβίλ... η φωνή του Μάλλου!

— Είσ' εκεί, Ζάν; πόδεσε. Κι' άμέσως κατόπι άκούστησε η ηλικίας κι' ο έρως κοίτης μ' άς πιστολιάς! "Ένα ούλοσσια της Ζάν... ο όθρυος μιας πόρτας, που άνοιξε άπότομα... κι' ο άνεμος χύμισε μέσα στο σπίτι.

Η "Ανν πετάχτηκε απ' την χαμιά της, σαν τρελή, και σκόνητασε πάνω στον Κόριντον.

— Τι είναι!... Τι τρέχει; τον ρώτησε, με φωνή πνιγμένη απ' το φόβο.

Την παραμέρισε, προχώρησε δε την άκρη του παταριού και φώτισε από εκεί πάνω το λιβινγκ-ρούμ με το δυνατό ήλεκτροικό φανάρι του.

Το δωμάτιο αυτό ήταν άδειανό κι' η έξωποστα άνοιχτή.

— Που είσαστε, Ζάν; φώναξε ο Κόριντον.

Δεν πήρε χαμιά άπάντησι.

— Που βρίσκεται το γενικός διακόπτης του ήλεκτροικού; ρώτησε την "Ανν.

— Στην κουζίνα.

— Προτιμώτε με έδω! είπε άπαταχτικά ο Κόριντον.

Κατέβηκε τρέχοντας τη σκάλα. Και, έπειτα από μερικά σπινίτες, τα φώτα ξανάκαισαν.

Ο Κόριντον παραστάθηκε στο κατώφλι της κουζίνας και κούταξε γύρω.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Το τέλος.

Μήνυμα

διασήμου 'Ιάπωνος γυναικολόγου προς τις γυναίκες

Σας όμιλεϊ ο Δρ 'Οζινό:

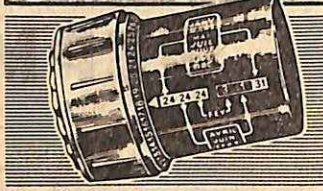
Πολλές γυναίκες θέλουν παιδιά, αλλά δεν άποκτούν. Σε άλλες, πάλι, συμβαίνει το αντίθετο. Τώρα, και οι πρώτες και οι δεύτερες μπορούν να έρουν με δεσάιότητα σε ποιές μέρες μπορούν να άποκτήσουν παιδί. Χρησιμοποιήστε το C.D. INDICATOR, τη διαμυστική μικρή συσκευή που άπολογίζει με άκρίβεια, πού σας δείχνει κάθε μήνα τις ημέρες αυτές με άπόλυτη άσφάλεια, άμέσως με την πρώτη ματιά.

Το C.D. INDICATOR συνιστάται από τον Δρα 'Οζινό και τον καθηγητή Κνό τον Διευθυντή της Γυναικολογικής Κλινικής του Πανεπιστημίου ΙΑΙΝΖ, που διεπίστωσε, σε χιλιάδες περιπτώσεις γυναικών, την άκρίβεια των θεωριών του Δρα 'Οζινό. Κατά συνέπεια δεν διακινδυνεύετε έκδηλεις χρησιμοποιώντας το C.D. INDICATOR, που άρα ρυθμίζει στην άτομική σας περίπτωση, είναι άδύνατο να προκύψι λάθος, έστω και αν οι "κύκλοι" σας είναι πολύ άκανόνιστοι. "Η χρησιμοποιήσις του είναι άπλουστατή, δεν έχετε να συμβουλευθείτε ούτε διδία, ούτε αχεδιαγράμματα, ούτε να κάνετε ύπολογισμούς - άρα κανένας κίνδυνος λάθους.

Το C.D. INDICATOR είναι μια εύεργεσία της έπιστήμης προς τη σημερινή γυναίκα. Καταργεί τις μεθόδους τις έπιζήμιες για την ύγεια και έξασφαλίζει την εύτυχία και την άρμονική συμβίωσι των συζύγων.

Διαβάστε αυτό το άπόσπασμα έπιστολής του μεγάλου σοφού:

«Το C.D. INDICATOR, που έπεδείχθη σήμερα και μου έζηγαν τη χρήση του. Είναι μια θαυμασία συσκευή που δείχνει με άκρίβεια την περίοδο της γονιμότητος, σύμφωνα με τη μέθοδο 'Οζινό-Κινάου. "Απο όλες τις άνάλογες συσκευές ύπολογισμού που έπεισθήκαν, το C.D. INDICATOR είναι η πιο έξυπνη...»

Αντίγραφο C.D. INDICATOR Πανεπιστημίου 6 'Αθήνας

Στείλτε μου χωρίς ύποχρεούσι το λεπτομερές τεύχος για το C.D. INDICATOR. Έσώ-κλειώ άρχ. 3 σε γραμμάτισμα για έξοδα.

Όνομα _____

Διοις _____

Τεύχος Δωρεάν

Ζητήστε πληροφορίες άμέσως σήμερα. Τηλεγράμματα ή παραπληρώσι δελτία για να λάβετε δωρεάν ένα ένδειφ-ρον εικονογραφημένο τεύχος με όλες τις λεπτομέρειες για το πού θα ύπολογίσετε έπιστημονικά τις γόνιμες ημέρες σας.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΜΠΟΥΓΑΔΑ

ΔΙΑΓΗΜΜ

Bella

ΣΚΟΝΗ

ΠΛΕΝΕΙ ΜΟΝΗ

Χωρίς Χώριον

- Δέν φθείρει τα ρούχα
- Καθαρίζει όλους τους λεκέδες
- Δέν θλάπτει τα χέρια
- Είναι άντισηπτική

ΞΕΚΟΥΡΑΣΤΟ ΠΛΥΣΙΜΟ ΜΕ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΗΣ Bella

ΑΔΕΛΦΟ ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΚΟΛΛΑΣ Bella

Το «φάντασμα»

ΚΑΤΕΣΤΡΕΨΕ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΗΣ

Μια δραματική περίπτωση δι-
γαμίας, που άποκαλύφθηκε με-
τά 16 χρόνια!...

ΟΛΟΜΟΝΑΧΗ, κλεισμένη σ' ένα δωμάτιο κάποιου φτωχικού ένο-δοχείου του Παρισιού, μια γυναίκα 41 χρόνων, η Κατερίνα Καρμέν, περι-μένει τη δικαστική άπόφασι, που θα έπισημοποιήσει την καταστροφή της ήρεμης συζυγικής εύτυχίας της.

Γερμανίδα από την Πομερανία, η Κατερίνα είχε συνδεθεί, την εποχή του πολέμου, με ένα Γάλλο αξιμαλωτο, το Ρολάν Καρμέν, που εργαζόταν σ' ε-να χημείο γειτονικό με το δικό της, στα πρόατια της Λυμπεκ. "Όταν εί-σάλανε οι Ράσοι, ο Ρολάν πρότεινε στην Κατερίνα να τον ακολουθήσει. Θα παντρευόντουσαν και θα ζούσαν πιά μαζί εύτυχιοί, στην πατρίδα του.

Η Κατερίνα δέχτηκε και σε λίγες μέρες έλας έρβας τους πάντοψη χω-ρίς πολλές διατυπώσεις, με μια άπλη βεβαίωσι της πως ήταν άγαμη.

Η Κατερίνα ύπογραψε αυτή τη βε-βαίωσι σίγουρη πως κανένας δε θα άνακάλυπτε ποτέ το ψέμα της. Συλ-λογίστηκε πως ήταν άδύνατο, στο χά-ος της καταστροφής που παρέσυρε τα πάντα στη χώρα της, να πιστοποιηθεί κάποτε πως ήταν παντρεμένη από το 1938 μ' έναν συμπατριώτη της, που τα ίχνη του χάθηκαν στο Στάλιν-γκραντ τον προπερό χειμώνα του 1943. Για μια στιγμή μόνο της ή-θε η σκέψι, πως θα ήταν ίσως προτι-μότερο να πη την αλήθεια στο Ρολάν και να του προτείνει να την πάρη μα-ζί του σαν «ερασιφιλανθρωπική», για να ζητήσουν άργότερα την άναγνώρισι του πρώτου της γάμου, με τον άγνω-στο Χάος Χούμπερ, ως διαλυμένου. Φοβήθηκε όμως, πως ίσως τότε ο Ρολάν άλλαζε γνώμη και ένα κύμα τρόμου την πάγωσε, καθώς άναλογί-στηκε πως ήταν ενδεχόμενο να φύγ-η μόνη, άφροντας την στην κώλασι της Γερμανίας του 1945. "Έτσι, όπο-γραψε με σταθερό χέρι τη βεβαίωσι, που της ζητήθηκε, έξαγοράζοντας μ' ένα μέμα την εύτυχία της.

Η εύτυχία αυτή διατήρηθηκε άδια-τάραχη για την Κατερίνα δεκάδι ο-λόκληρα χρόνια. "Ός την ημέρα που, ενώ ταξίδευε, μαζί με το Ρολάν, με το «μετρό» του Παρισιού, άντίκρισε μπροστά της ένα φάντασμα: τον πρώ-το άντρα της, το Χάος Χούμπερ, που νομίζε για νεκρό! "Ενοίωσε πως θα λιποθυμούσε, όταν εκείνος, μόλις την είδε, έτρεξε να την άγκαλιάσει.

Κατερίνα, έσύ! φώναξε. Ποιός να μούλεγε πως έξι στο Παρίσι; Η Κατερίνα έριξε μια άπελπισμέ-νη ματιά στον άντρα της που κού-τουσε περιέργα.

Χάος, τραύλισε, ο κύριος είναι ο άντρας μου, ο Ρολάν Καρμέν... Είσαος ο άντρας της; στράφηκε προς το Γάλλο ο Χάος. Μα δεν το έ-ρετε πως είναι παντρεμένη μαζί μου; Η Κατερίνα ένοιωσε να χάνεται, ο κόσμος μπροστά της μάτια της, άνα-θως την άγγιγαν, με καταπληκτι άνά-μικη με άπένεχια, τα βλέμματα και των δύο συζύγων της.

Όταν βγήκαν από το μετρό, κά-θισαν κάπου, για να δοθούν οι άμοι-βαίες έξηγήσεις άνάμεσα στους τρείς.

«Έχετε να πη τιποτ' άλλο; ρώ-τησε ψυχρά την Κατερίνα ο Ρολάν.

— Τίποτα, άποκρίθηκε εκείνη σαφύ-ζοντας. Μόνο πως δεν είχα το θάρρος να σου πω τότε την αλήθεια... Ο Χάος Χούμπερ σηκώθηκε, χαίρε-τάντας με την άκαμτη γερμανική ο-πικλία.

— Την κυρία, σας την παραδίδω..., είπε ειρωνικά στον Καρμέν. Δέν ένδια-φέρομαι να τη διεκδικήσω.

— Όυτε έγώ! δήλωσε κοφτά εκεί-νος, ένώ η Κατερίνα τον κούτασε μ' άπόγνυσι.

Την άλλη μέρα, ο Ρολάν Καρμέν υπέβαλε αίτηση άκυρώσεως του γάμου του. Τα γαλλικά δικαστήρια της άπορίβανε, για τυπικούς, όμως λό-γους, έπειδή έκριναν άρμόδια για την άκύρωσι, όπου παρατέθηκε τώρα η καίσιση, όπου παρατέθηκε τώρα η καίσιση. "Έτσι, η Κατερίνα μένει για την ώρα κυρία Καρμέν, όπου να γί-νη, όπως είναι βέβαιο, η άκύρωσι. Διαγμένη, όμως, από το σπίτι, όπου έζησε ειρηνικά δεκάδι χρόνια με το Ρολάν, και με γκερμανική για πάν-τα τη εύτυχία της από δυ άνδρες που, που την άγάπησαν κάποτε και τώρα δε θέλουν πιά να την έναρδούν.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΑΝΟΙΞΕ απ' τα έφημερώματα πόρ-τες και παράθυρα, για ν' άνασά-νη τον καθαρό άέρα της έξοχης, κι' άρχισε να ντύνεται με προσοχή. Κα-τάχτηκε πολλή ώρα στον καθρέφτη της και βρήκε πως ήταν πολύ όμορ-φη και γλυκεριά.

«Θαρή τάχα έπιτέλους το βασιλό-πουλο του παραμυθιού;» άναλογίστι-κε με λαχτάρα. Κάποια κρυφή προ-αίσθησι την έκανε να κούταξη προς το δρόμο, που έβγαζε στο χωριό. Μα δεν περνούσε κανείς γι' αυτήν, στην έρημη εκείνη γωνιά της γής!

Καθώς έκανε να τραπήξη απ' το παράθυρο, άπογοητευμένη, είδε ξα-φνικά ένα νέο να προβάλλει στο δρό-μο. Ήταν ήλιος, έαυτός. Κραττός μια πέτσινη τσάντα κατά απ' τη μα-σχάλη.

Καθώς περνούσε, κούταξε τη Συλ-θια, και το πρόσωπό του φωτίστηκε από ένα χαμόγελο γεμάτο θαυμα-σμό. "Εκείνη του το άναπαύωσε. Κι' άμέσως, κατακοκκίνισε, γιατί είχε χαμογελάσει έτσι σ' έναν άγνωστο.

Ο νέος τη χαίρετσε με μια φω-λική χειρονομία κι' άποιακρύθηκε ύστερα. Εύτυχισμένη και ντροπι-ασμένη μαζί, η Συλθια χάρδεξε τη γατούλα της... Τι κουτή που ήταν! Νά ζή τέτοια άγρια ζωή, εκεί στην έρημια, μ' όλη τη μελαγχολική όμορ-φία της και τα πυκνά έξέμνια μαλλιά της!...

Η γρηά ύπηρέτρια της Ελείπε σή-μερα σ' ένα νεογεινικό χωριό. Πριν φύγν, τη ρώτησε:

— Τι να σας φέρω, δεσποινίς;

— Έναν όμορφο άντρούλι!

— Αυτόν πρέπει να τον βρήτε μό-νη σας!

— Τι χαρά αν τον εύρισκε!...

«Αναβάνει τώρα στο ποδήλατό της... "Αν συναντούσε πάλι τον άγνω-στο!...

— Τώρα θα νοιώθω φρίκη για μένα! της είπε.

Το Βασιλόπουλο

ΤΟΥ ΠΑΡΑΜΥΘΙΟΥ

Σταματάει στο καφενείο της πλα-τείας, να πη μια μπύρα.

Μια γρηά παρουσιάστηκε κι' ά-πάντησε.

— Έχωμε, κύριε. Για την τιμή τους όμως, πρέπει να συνεννοηθείτε με τον άντρα μου, Θωρή, σε λίγο.

Ήταν ολόμοινοχη. Νά η εύκαιρία. Δέν έπρεπε να το ξεφύγν.

Της είπε πως θ' άγοράζε, ό,τι είχε και πως θα πληρώνε τους μετρητούς. Έπρεπε όμως να του δείξη τι ύπηρ-χε για πολλά. Έως την ακολου-θούσε, έβλεπε με το νου του:

«Τώρα θα τη δέσω, θα τη φιμώσω, κι' ύστερα...»

Μά, τη στιγμή εκείνη, έφτασε ο συζύγος με τους γιουδες. Κι' έτσι άναγκάστηκε να συνεχίση την κουω-διά που άναρσση. Έλέποντας πως δεν παύαυσε στις τιμές, ο χωρικός τον κάλεσε να «φάε μαζί». Ο νέος δέχτηκε.

— Σας εύχαριστώ λοιπόν, κι' εί-μαστε σύμφωνοι, τούδε είπε φέρον-τας. Θωρή, μεθύσιο μ' ένα καμινό-να, τα φροτώσω...

Μά το κέρι του τον έγκατέλειψε άπότομα, καθώς νύστιζε στο χωριό, με τη σκέψι πως η φιλένδα του θα τον παραστούσε, αφού πρώτα τον είχε καταστρέψει.

Συλλογιζότανε πως δεν ύπόχουν «μοιραίες γυναικες...» αλλά άνα μοναχά ήλιθιοι άντρες. Κι' ύπόσας ένοιωσε να τον τραβήξ προς την Τζίνα ένα ολέθριο, νοσηρό πάθος. Δε μπορούσε να τη χάσει... κι' άς μην άναπούσε αυτόν, αλλά μόνο τα λεφτά του! "Η-ταν η κοκκίνη του. Δε μπορούσε να ζήσει χωρίς το καταστρεπτικό αυτό ναοκατικό του.

Είχε φτάσει πάλι στη βίλλα της Συλθίας, χωρίς να το καταλάβη. «Το περπατώσι!» σκέφθηκε.

Την είδε να διαδάζει ένα διεθλι-κό, καθισμένη στο θάθος του διαδρόμου που έβγαζε στον κήπο. Δέν ύπηρχε κανείς εκεί γύρω, αυτή την ώρα.

Μήπως και προχώρησε, στα νύχια. "Αν νύ, μυσδιασμένη απ' τη λαχτά-ρα του έρωτα ένοιωσε πως κάποιος

ερχόταν, μα δε γύρισε το κεφάλι της... Συλλογιζότανε το νέο που είχε δη το πρωί... το βασιλόπουλο του παραμυθιού! "Εκείνος έρχόταν... Καί, δίχως έκκλησι, χωρίς αντίστα-σι, όταν ένοιωσε να την πιάνη από τους ώμους, έγειρε πίσω το κεφάλι της, έκλεισε τα μάτια της και του πρόσφερε τα χείλη της, ψιθυρίζον-τας:

— Σε περιμένα... ήξερα πως θαρ-χόσουν...

Τότε ο άνθρωπος, που είχε έρθει για να δώση το θάνατο σε κείνη που περιμένο τον έρωτα, έσκυψε νικημέ-νος να τη φιλήση.

Μ' αυτή την κίνησι τον όμως, έ-πεσε απ' το μαύικι του, όπου το είχε κρυμμένο. Ένα μακρό στίλετο, που το είχε πάρει μαζί του μέσα στην πέ-στινη τσάντα. Ο κρότος έκανε τη Συλθια ν' άνοιξη τα μάτια της. Και τινάχτηκε πάνω, δυνάζοντας μια δυνα-τή κραυγή!

Ήταν χαμένος τώσα!... Σκέφτηκε να τρέξη, να φύγν. Μα τον κρατούσε κάτι παραπάνω απ' τα χέρια της, που του σφιγγανε το μπροστό σαν να ζητούσαν ένα στήθισμα. Τον κρατούσε μια έπιτακτική άνάγκη να της τα έ-δομολογήθη όλα!

Έπεσε στα πόδια της και της διη-γήθηκε την άθλια ζωή του. Δέν ήταν πάντα αλήτης. Άλλοτε είχε σπιτι, άηθε σε καλή οικογένεια. Μα, όταν τελείωσε τις σπουδές του, γνώρισε μια γυναίκα... γνώρισε την άμαρτία! Το τρελλό πάθος τον κυριέψε, κι' ά-πό τότε δε μπορούσε πιά να ξεφύγν.

Τώρα είχε άποφασίσει, για να μη χάση την άπληστη φιλένδα του, να κλέψη, ακόμα και να σκοτώση...

— Τώρα θα νιώθω φρίκη για μέ-να! κατέληξε.

Στις γυναίκες όμως άφασουν οι έ-ρωτικές ιστορίες... Φάνηκε στη Συλ-θια σαν γνήσις άκούσει ένα ρομάντι-κο. Σκέφθηκε πως θα ήταν όμορφο αν άγαπήσανε κι' αυτή έτσι...

Ίσως μάδεστε στο πρόσωπό του νέου. Ένα απ' τους Περούσιανους ακονιστοκατόντες, που άνακατόνταν θησαυρούς για τις όμορφες γυναί-κες - όπως της είχε διηγηθή η μη-τέρα της!

Έσκυψε, πήρε το μαχαίρι και τον ρώτησε: άφασε:

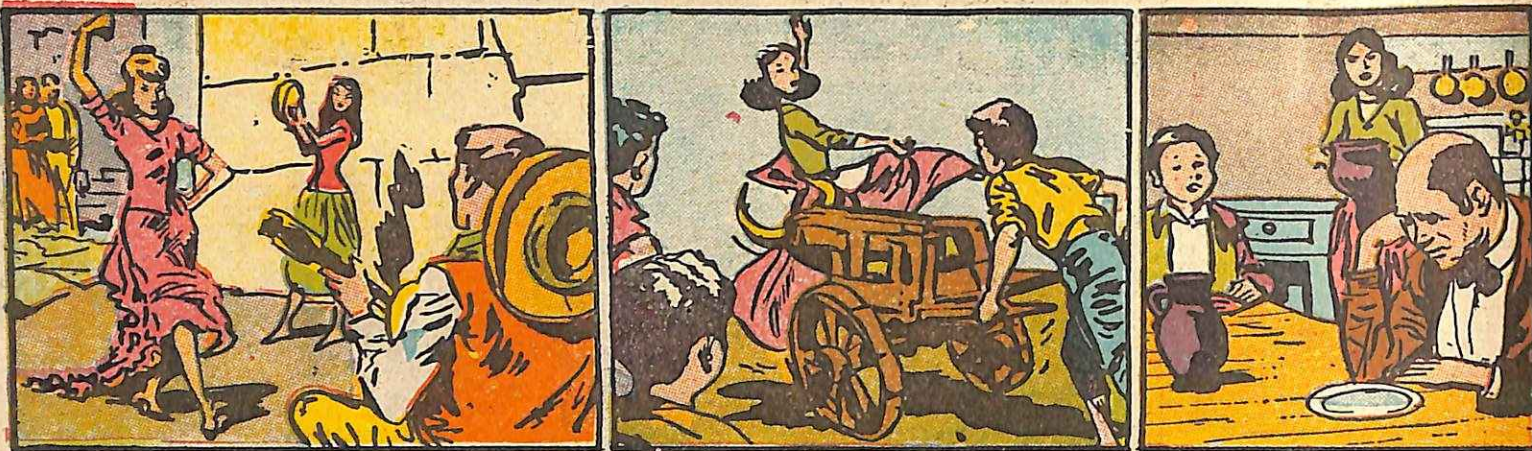
— Όποτε μ' αυτό ήθελες να με σκοτώσης;

— Ναι... Παράδωσέ με στην αστυ-νομία, στείλε με στη φυλακή!

— Γιατί; Γυναίκα είσαι κι' έγω καί καταλαβαίνω... Μια ζωή μπορεί να έαυαφταχτή... Μένε έδω, μαζί μου. Θέλετε;

M. BOYLIANO

Ζήτω ο νέος ταυρομάχος!

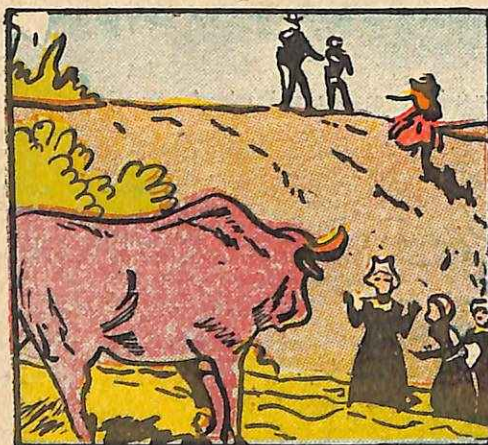
Σε μία από τις πιο φτωχικές συνοικίες της Σεβίλλης μία ωραία νέα, η Ντολώρας, χόρευε σε μία μικρή πλατεία, ενώ ο αδελφός της έπαιζε κιθάρα και μία φίλη της χτυπούσε ρυθμικά το ντέφι. Όταν πέρασε από κεί η Άντωνία, η 18χρονη κόρη του διασημού ταυρομάχου Πέντρο Λοπέζ, η Ντολώρας τη φώναξε, για να χορέψι μαζί της, μα έκείνη φαίνονταν πολύ βιαστική.

— Άδωναντι! της απάντησε η Άντωνία. Με περιμένει ο αδελφός μου Ζοζελίτο. Πράγματι, ο αδελφός της, μαζί με δύο φίλους του την περίμεναν λίγο έξω από την πόλη και την υποδέχτηκαν με χαρούμενες φωνές:

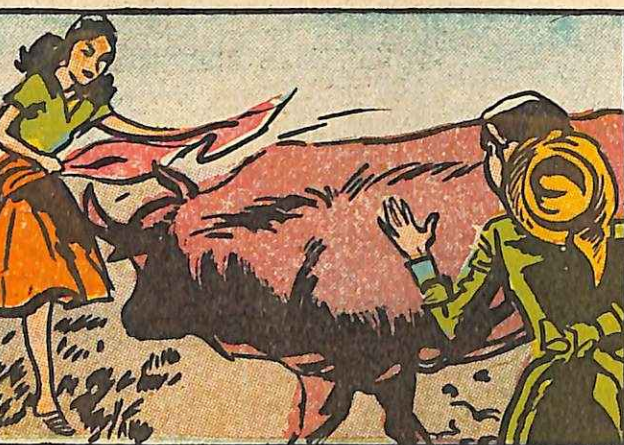
— Είπατε παιδιά... Άρχιζουμε!...
— Η Άντωνία, που δεν έχανε καμιά ταυρομαχία του πατέρα της, είχε υποσχεθεί...

...να δείξει στον αδελφό της και στους φίλους του διάφορες νέες φάσεις, που πάντοτε τους ενθουσίαζαν.

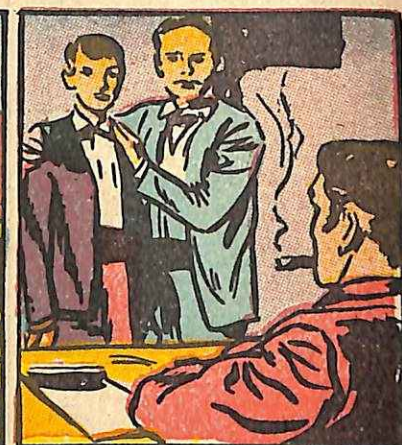
— Η αδελφή σου είναι σπουδαία, έλεγαν οι φίλοι του στο Ζοζελίτο. Άν ήταν άντρας θα γινόταν ένας σπουδαίος ταυρομάχος!...
Το βράδυ, γυρίζοντας στο σπίτι, τα δύο παιδιά βρήκαν τον πατέρα τους πολύ στενωχωρημένο.

Όπως τους αποκάλυψε, είχαν άρνηθι να ανανεώσουν το συμβόλαιο μαζί του, βρίσκοντας πως δεν ήταν πια αρκετά νέος. Η Άντωνία και ο Ζοζελίτο προθυμοποιήθηκαν να εργαστούν, για να βοηθήσουν στις ανάγκες του σπιτιού και την άλλη μέρα, για να διασκεδάσουν τον πατέρα τους, τον παρέβαλαν σ' ένα περίπατο στην εξοχή. Εκεί είδαν από μακριά ένα πελώριο ταύρο...

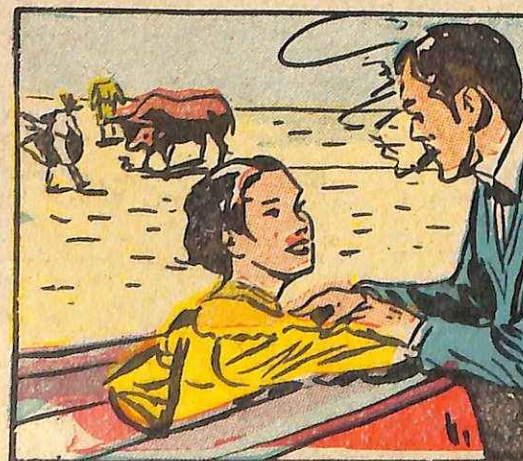

...να προβάλλει και να στέκεται απειλητικός μπροστά σε δύο καλόνριες, που είχαν βγή περίπατο με τις μαθήτριά τους. Η Άντωνία άρπαξε άμέσως το κόκκινο μαντίλι της και άρμυρε προς τον ταύρο, προσπαθώντας να τον απομακρύνει από τα παιδιά. Και το κατόρθωσε κάνοντας συγχρόνως τον πατέρα της να θαυμάσει τις νεμάτες τόλμη και επιδεξιότητα κινήσεώς της.

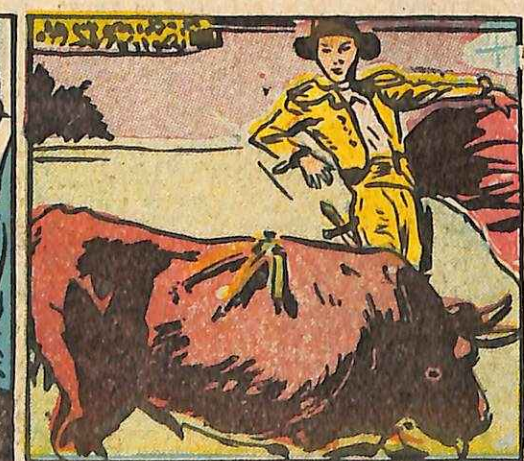
Η Άντωνία δεν άφισε ανέκμεταλλευτο το θαυμασμό αυτό. Κατόρθωσε να πείσει τον πατέρα της να της κόψει τα μαλλιά και να την παρουσιάσει ως... γυιό του Άντωνίνο στο διάσημο οργανωτή ταυρομαχιών Χουάν Φερνάντεζ.

— Τό νομο Λοπέζ θα μείνει έτσι στις άσες, είπε ο Φερνάντεζ, ικανοποιημένος από την πρώτη του επαφή με τόν... Άντωνίνο.

Και του ανέθεσε να εμφανιστεί ως δεύτερος μπαγιτερίλλερο σε μία μεγάλη ταυρομαχία. Ο Άντωνίνο τη κατάφερε θαυμάσια και το κοινό τον χειροκρότησε κατενθουσιασμένο. Σε μία στιγμή ο ίδιος ο Φερνάντεζ τον πλησίασε και άκου τον συνεχάρη του είπε:

— Πριν περάσουν τρεις μήνες θα είσαι ένας σπουδαίος ταυρομάχος!...

Σαφινικά όμως ακούστηκαν θόρυβος και φωνές. Ο μανιασμένος ταύρος είχε χτυπήσει τον ταυρομάχο, που ετοιμαζόταν να τον τρυφήσει με το σπαθί του. Ο Άντωνίνο τότε πηδώντας στην άρένα, έσπασε από το χέμα τη σπαθιά και αντιμετώπισε τον ταύρο, απομακρύνοντας τον από τον πληγνόμενο ταυρομάχο και σώζοντάς του έτσι τη ζωή.

Ενώ ο Άντωνίνο έπιλυνε νεκρό τον ταύρο «μπράβο» ακούονταν από παντού.

— Μπράβο, Άντωνία!... φώναζε και ο πατέρας Λοπέζ, προδίδοντας το μυστικό του.

— Όποτε είναι η κόρη σου; του είπε ο Φερνάντεζ, που βρισκόταν πλάι του. Ομολογώ πως και ο πιο γενναίος ταυρομάχος θα ζήλευε το θάρρος της.

Η ΜΑΡΑΘΕΝΙΑ ΚΙ' Ο ΚΟΚΚΙΝΟΓΟΥΛΑΚΗΣ

ΜΙΑ φορά ζούσε ένας βασιλιάς και μία βασίλισσα, που είχαν μονακριβή θυγατέρα, τη Μαλαματένια.

Η Μαλαματένια είχε ένα μεγάλο χάρισμα: Ήταν η πιο όμορφη βασίλισσα του κόσμου, κι' ο λαός της χώρας της τη λάτρεινε.

Μά, όπως όλοι μας έχουμε προτερημάτα κι' ελαττώματα, έτσι κι' η Μαλαματένια είχε τρία μεγάλα ελαττώματα, που έφεραν τη δυστυχία της: Ήταν ιδιότροπη στο φαγητό της. Δεν ήθελε να φάει παρά μόνο ό,τι της άρεσε. Το δεύτερο ελαττώμα της ήταν η μεγάλη της επιμονή. Δεν ήθελε με κανένα τρόπο ν' ακούη τις συμβουλές των μεγαλύτερων της. Και το τρίτο ελαττώμα: ήταν πολύ δεξιώθυμη. Όταν την έπαινε ο θυμός, καλύτερα να μην την έδλεπε μάτι ανθρώπου. Χτυπούσε τα πόδια της, έπεφτε κάτω και με τις φωνές της χαλούσε τον κόσμο!

Είπαμε, λοιπόν, ότι ήταν ιδιότροπη στο φαγητό της. «Ο,τι κι' αν της έφεραν μπροστά της, έσπαρχε πέρα το πιάτο της, έκλεινε σφιχτά το στόμα της και δεν έτρωγε μπουκιά. Το μόνο φαί που της άρεσε και που τρελλανόταν ν' αυτό, ήταν τα μαραθά!

Ο καμένος ο βασιλιάς κι' η βασίλισσα την παρακαλούσαν να δοκιμάσει και κάτι άλλο, μα αυτή δεν άκουγε τίποτα. Την καλόπιαναν οι έξη νταντάδες της κι' οι δώδεκα παραντανάδες. Αυτή όμως πάντα αρνιόταν. Την παρακαλούσαν οι έξη μάγειροι, οι δώδεκα παραμάνι-ροι, μα το κεφάλι της δε γυρίζει. Της μιλούσαν με γλυκό τρόπο οι ένεννητα παλατινοί και οι εκατόν ένεννητα αξιωματικοί του παλατιού, μα έκείνη επέμενε ακόμη πιο πολύ και έτρωσε μαραθά και τίποτ' άλλο!

Απελπισμένος πιά ο βασιλιάς, κάλεσε τους σοφούς του βασιλείου του και ζήτησε τη συμβουλή τους. Μά κι' οι σοφοί κι' οι μάγοι του απογοιήθηκαν:

— Πολυχρονωμένη, αν η βασίλισσα δε μάθει να τρώει κι' άλλο φαγητό, με μεγάλη μας λύπη σου λέμε, ότι η θυγατέρα σου θα γίνη ίδια σαν το μαραθά!

Μόλις τ' άκουσε αυτό ο βασιλιάς, πήγε να τρελλαθεί. Άλλα πώς να εμποδίσει τη Μαλαματένια του να τρώει μονάχα μαραθά; Ήταν τόση η επιμονή της, που δε μπόρεσε να κάνει τίποτα.

Πέρασε κάμποσος καιρός. Και τα λόγια των σοφών και των μάγων βγήκαν αληθινά. Η Μαλαματένια σιγά-σιγά κατάντησε να γίνη ψηλή και λεπτή σαν το μαραθά. Τα χέρια της και τα πόδια της μακρύναν, το πρόσωπό της πήρε χρώμα χλωμοποτάσινου και η μύτη της και το στόμα της έγιναν σαν τις καρδούλες των μαραθών. Όποιος έβλεπε την κατάντια της, τον έπιανε φόβος και τρόμος.

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Τό αδελφικό μοίρασμα

ΓΥΡΙΖΟΝΤΑΣ από την αγορά με διάφορα ψώνια, η κυρα-Φανή γίνεται δεκτή μ' ένθουσιασμό από τα δύο χαριτωμένα παιδιά της, τη Λίτσα, πέντε χρόνων και το Λάκη, τεσσάρων.

Ο ένθουσιασμός αυτός δεν είναι άδικαιολόγητος, γιατί, μαζί με τ' άλλα πράγματα, η μαμά φέρνει και κάτι για τα δύο αδελφάκια. Άνοίγει πραγματικά ένα κουτί, εγάζει από μέσα ένα ωραίο γλύκισμα και τό δίνει στη Λίτσα, λέγοντας της:

Πάρε αυτό τό γλύκισμα και νά τό μοιράσεις με τό Λάκη σαν καλή αδελφούλα.

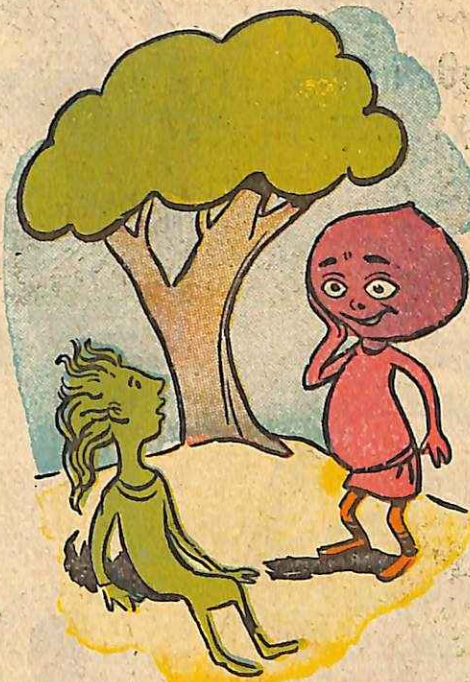
Τί όες να πής, μαμά, λέγοντας σαν καλή αδελφούλα;

— Θέλω νά πώ, πως πρέπει νά δώσης στο Λάκη τό μεγαλύτερο κομμάτι...

— Η Λίτσα παίρνει τό γλύκισμα και δινόντας το στο Λάκη τό λέει:

— Πάρε, Λάκη, εσύ τό γλύκισμα και μοιράσε το σαν καλός αδελφούλας!

MIKY-MAOY Σ

— Καλέ, για κύτταξε πώς σε κατάντησαν τα μαραθά! φώναζε ο Κοκκινोगουλάκης.

Η δόλια η βασίλισσα, οι έξη νταντάδες, οι δώδεκα παραντανάδες και όλοι οι άλλοι, για νά της βάλουν μυαλό, την πήγαιναν μπροστά στους καθρέφτες του παλατιού και της έδειχναν τα χάλια της.

Άλλα τότε γινόταν τό μεγαλύτερο κακό. Ο θυμός της φούντωνε πιο άγριος κι' ό,τι εύρισκε μπροστά της, τό πετούσε κι' έσπαζε τους καθρέφτες, για νά μη βλέπει την άσχημία της. Μά κι' όταν κατέβαινε στο περιβόλι, πούχε στεγνές και λιμνούλες κι' έδλεπε μέσα στά νερά την ίδια άσχημη μορφή της, πάλι την έπιαναν οι θυμοί.

Άλλα κι' όταν πήγαινε στην πόλη με την άκοιλοψία της, άκουγε τα παιδιά, που την έπαιναν από πίσω, νά της φωνάζουν:

— Νά, περνάει η βασίλισσα Μαλαματένια! Νά η βασίλισσα Μαλαματένια!...

Μέσα της έκείνη έβουζε. Άπό Μαλαματένια,

— Έπειδή ο πατέρας της είναι χαχαροπλάστης, νομίζει πως είναι όλο γλάφυρα!...

που ήταν τό όμορφο όνομά της, νά κατάντησεν νά της φωνάζουν Μαλαματένια!

Κι' επειδή δε μπορούσε πιά νά υποφέρει τό ζωή αυτή, έφυγε απ' τό παλάτι και πήγε σ' ένα δάσος. Έκεί καθόταν μοναχή και δεν έβλεπε ψυχή. Για νά μην πεθάνει όμως της πείνας, κάθε μέρα, της έστελναν απ' τό παλάτι ένα πιάτο μαραθά.

Κι' ένα πρωί, εκεί που η Μαλαματένια καθόταν κι' έκλαιγε τη μοίρα της, άκουσε γλάμματα, πίσω από ένα δέντρο.

Περίεργη, μα και τρομαγμένη, γύρισε τό κεφάλι της και φώναξε:

— Ποιός είσαι σύ, που κλάεις έτσι άπελπισμένα;

— Είμαι ένα δυστυχισμένο βασιλόπουλο! Κατάντησα νά ζω σ' αυτή την έρημια, για νά μη βλέπει ο κόσμος τό χάλι μου. Κι' αυτό, γιατί δε μ' άρεσε νά τρώω παρά μόνο ένα φαγητό.

— Ξέρω ποιό φαγητό λές! τό φώναζε η βασίλισσα. Τα μαραθά!

— Όχι, καθόλου! είπε έκείνο. Τό φαγητό που μ' άρέσει, είναι τό κοκκινोगουλάκι!

Και, λέγοντας αυτά, παρουσιάστηκε μπροστά της, κάθισε άντικρυ και της διηγήθηκε τη θλιβερή του ιστορία, που ήταν όμοια με τη δική της.

Τό βασιλόπουλο αυτό ήταν μονακριβός γυιός του γειτονικού βασιλιά. Τό όνομά του ήταν Μύρων. Μά, επειδή κι' αυτός δεν έτρώγε παρά μόνο κοκκινोगουλάκι, τον φώναζαν Κοκκινोगουλάκη!

Ο Κοκκινोगουλάκης ήταν κοντός κι' όλο-στρόγγυλος, τα μάγουλά του ήταν φουσκωτά και κατακόκκινα σαν τό παντζάρι κι' η κοιλιά του ποτισμένη.

Μόλις τό βασιλόπουλο άντικρύστηκαν, φώναξαν και τα δύο μαζί:

— Καλέ, για κύτταξε πώς σε κατάντησαν τα μαραθά!

— Καλέ, για κύτταξε πώς σε κατάντησαν τό κοκκινोगουλάκι!

— Αν σε είχα εγώ αδελφή, δε θά σ' άφηνα ποτέ νά τρώς μαραθά!

— Κι' αν σε είχα εγώ αδελφό, δε θά σ' άφηνα ποτέ νά τρώς κοκκινोगουλάκι!

Έκεί όμως που τα δύο βασιλόπουλα μιλούσαν, παρουσιάστηκε ένας λιηρότης, φερνοντας στο βασιλόπουλο τό κοκκινोगουλάκι του! Μόλις τόν είδε η βασίλισσα, έτρεξε κοντά του, άρπαξε τό πιάτο κι' όσπου νά της «νεράκι», τό άδειασε όλο!

— Τώρα, του είπε, θέλοντας και μη, θ' αναγκασθής νά φας άλλο φαί!

— Που νά τόδρω; φώναζε τό βασιλόπουλο. Κι' έχω μία πείνα!

Τη στιγμή εκείνη παρουσιάστηκε ο λιηρότης της βασίλισσας, φερνοντας της τό πιάτο με τα μαραθά.

Τό βασιλόπουλο, μόλις τό είδε, έτρεξε κι' άρπαξε τό πιάτο. Κι' άρχισε νά τρώει σά λύκος.

Στη βασίλισσα όπώρας κακοφάνηκε, που δε θάτρωγε εκείνη την ήμερα τό άγαπημένο της φαγητό!

— Άλλη φορά, σε παρακαλώ, νά μην ξανακάνης τέτοιο πράγμα! είπε στον Κοκκινोगουλάκη.

— Έννοια σου και δεν είχα όρεξη νά φάω τά άνοστα μαραθά σου! της άποκρίθηκε έκείνος. Μά, αφού εσύ μην έφαγες τό δικό μου φαγητό, δε μπορούσα νά μείνω νηστικός!

— Μά εγώ έφαγα τό κοκκινोगουλάκι για νά μην τό φας εσύ, του είπε η βασίλισσα. Γιατί δε θέλω πιά νά σε βλέπω τόσο άειδίλυτο!

— Κι' εγώ τό ίδιο, της είπε τό βασιλόπουλο. Γι' αυτό θά τρώω τα μαραθά σου καθώς μείρα!

— Κι' εγώ θά τρώω τό κοκκινोगουλάκι σου!

Κι' έτσι έκαναν. Κι' επειδή κι' οι δύο τους ήταν πεισματάρικα παιδιά, κράτησαν τό λόγο τους. Και, κάθε μέρα, έτρωγε ο ένας τό φαγητό του άλλου.

Μά, αυτή τη φορά, τό πεισμα τους ήταν για τό καλό τους. Γιατί η Μαλαματένια, τρώγοντας κάθε μέρα κοκκινोगουλάκι, άρχισε σιγά-σιγά νά παίρνει χρώμα στά μάγουλά και νά γίνετα όλο-στρόγγυλη. Άλλα κι' ο Κοκκινोगουλάκης, με τα μαραθά, άρχισε νά λεπταίνει, νά γίνετα πιο

67

Αθλητικά παραβλήνια

ΤΑ ΝΕΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

ΜΑΝΩΛΗΣ ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ

Ο «μετρημένος»
του «Εθνικού»

ΕΙΝΑΙ ένας Εθνομάρτυρας 19 χρόνων. Κι όμως ο Μανώλης Παπαζογλου είναι σήμερα πασίγνωστος στον φιλόδοξο κόσμο της χώρας και μια από τις καλλίτερες και έλπιδοφόρες άσπερες μονάδες του ελληνικού «φούτ-μπολ».

Το ποδοσφαιρικό αυτό ανέδρασμα του νεαρού Μανώλη έγινε εντελώς εθνομάρτυρας. Ως πρότερου ήταν ένας εντελώς άγνωστος αθλητικός, που έπαιζε στην ομάδα του γειτονιάς του, την Α.Ε. Κορυδαλλού.

Από εκεί τον ψήρεψε κάποιος παράγων του «Εθνικού» του μεγάλου δεύτερου του Πειραιά και τον μόνταρε, αλλά, χωρίς θορύβους δημοσιογραφικούς και τυμπανολογικούς στην πρώτη ενδεκάδα.

Έτσι ο Παπαζογλου πέρασε στην ποδοσφαιρική ζωή του τόπου... σά να η συνέχισή του, και χωρίς κανείς καλά-καλά να το πάρει χαμπάρι.

Μα τότε, θα ρωτήσετε, πώς κατόρθωσε μέσα σε δύο χρόνια να γίνει δυνατός και να θεωρηθεί σαν ένας από τους πιο υπολογισμούς υπάκι; Το μυστικό αυτής της ανόδου είναι άλλο, και στριγγίζεται σε μια μεγάλη ποδοσφαιρική αλήθεια.

Ο νεαρός υπάκι, χωρίς να παρουσιάζει στο παλαιοί του έντυπωσιακά ποδοσφαιρικά, ή φανταστικές επινοήσεις, είχε πάντα μια σταθερή απόδοση, που χωρίς να βαθμολογείται με άριστα, δεν έπεφτε ποτέ κάτω από το κατώφλι.

Θετικές, αίσχυρες της ενέργειάς του και τις αποκρούσεις του, στις επεμβάσεις του κατά τις κρίσιμες στιγμές του αγώνα, αποτελούσε μια «επίσημη σταθερότητα» για την ομάδα του.

«Λοιπόν... Είναι ο Μανώλης εκεί! Η φράση αυτή που δείχνει την εμπιστοσύνη στη σταθερότητα του Παπαζογλου, και που τη λένε οι συμπαίκτες του σε κάθε κρίσιμη στιγμή, φανερώνει τη μεγάλη αξία του κύριου προσόντος του αθλητή της στήλης: Ένας προσόντος που μετρά περισσότερο από πολλά άλλα στο ποδόσφαιρο.

Τον βρήκαμε ένα απόγευμα, μετά την προπόνηση στο γήπεδο Καραϊσκάκη, και του πήραμε δυο λέξεις (γιατί είναι λιγυλόγος) για τα θέματα του φουτμπολίστα.

Πώς τα πάει ο «Εθνικός» Μανώλης; Κούνησε το κεφάλι. «Εκκίνησα άσχημα, είπα. Ώστόσο αρχίσαμε να βρίσκουμε τώρα το δρόμο μας. «Δηλαδή πιστεύεις πως η ομάδα σου θα κερδίσει τον τίτλο;» «Όλα γίνονται. Πάντως στην τελική βαθμολογία θα έχουμε μια διακεκριμένη θέση.

— Κι' εσύ; Τι έλπικες για τον εαυτό σου;»

Κοκκίνισε. Και υπολόγισε: «Νέο παιδί στην Εθνική ομάδα. Είμαι το «δυναμικό» κάθε ποδοσφαιριστή.

Μα στην περίπτωση του Μανώλη Παπαζογλου πρόκειται για έναν παίκτη που παίζει καλά, που θέλει να γίνει καλός παίκτης, που θέλει να γίνει καλός παίκτης, που θέλει να γίνει καλός παίκτης.

— Κι' εσύ; Τι έλπικες για τον εαυτό σου;»

Κοκκίνισε. Και υπολόγισε: «Νέο παιδί στην Εθνική ομάδα. Είμαι το «δυναμικό» κάθε ποδοσφαιριστή.

Μα στην περίπτωση του Μανώλη Παπαζογλου πρόκειται για έναν παίκτη που παίζει καλά, που θέλει να γίνει καλός παίκτης, που θέλει να γίνει καλός παίκτης.

— Κι' εσύ; Τι έλπικες για τον εαυτό σου;»

Κοκκίνισε. Και υπολόγισε: «Νέο παιδί στην Εθνική ομάδα. Είμαι το «δυναμικό» κάθε ποδοσφαιριστή.

Μα στην περίπτωση του Μανώλη Παπαζογλου πρόκειται για έναν παίκτη που παίζει καλά, που θέλει να γίνει καλός παίκτης, που θέλει να γίνει καλός παίκτης.

— Κι' εσύ; Τι έλπικες για τον εαυτό σου;»

Κοκκίνισε. Και υπολόγισε: «Νέο παιδί στην Εθνική ομάδα. Είμαι το «δυναμικό» κάθε ποδοσφαιριστή.

Μα στην περίπτωση του Μανώλη Παπαζογλου πρόκειται για έναν παίκτη που παίζει καλά, που θέλει να γίνει καλός παίκτης, που θέλει να γίνει καλός παίκτης.

— Κι' εσύ; Τι έλπικες για τον εαυτό σου;»

Κοκκίνισε. Και υπολόγισε: «Νέο παιδί στην Εθνική ομάδα. Είμαι το «δυναμικό» κάθε ποδοσφαιριστή.

Μα στην περίπτωση του Μανώλη Παπαζογλου πρόκειται για έναν παίκτη που παίζει καλά, που θέλει να γίνει καλός παίκτης, που θέλει να γίνει καλός παίκτης.

— Κι' εσύ; Τι έλπικες για τον εαυτό σου;»

ο αριθμός τους ανέρχεται στους 80.

— Πώς να διαλέξει κανείς τον καλύτερο;

— Εκτός αν διορισθούν και οι 80.

— Πράγμα που προτείνουμε, για να επανέλθει ο αθλητισμός στην ομαλότητά.

— Όσους εν τη έρημω.

Ο γενικός γραμματέας του Ποδοσφαιρικού όρισε 2 όρες κάθε Τρίτη βράδυ για να δέχεται επίτροπες φιλάθλων, που θέλουν να εκφράσουν τις γνώμες και τις εισηγήσεις τους για τα ζητήματα που αφορούν τον αθλητισμό.

— Καλόν.

— Με τη διαφορά ότι... μας έρχεται στην άκρη της πέννας ένα έρωτασμα.

— Σε περίπτωση, Ισοπαλίας ή ήττης μειώνονται τα ποσοστά των εισπραχθέντων για το σύλλογο, όπως μειώνονται και για τους παίκτες;

— Κι' αν είστε από τους πάμπλουτους, ένα ζευγάρι κόττες...

— Διαλαύσαν τα κάλλαντα των παιδιών άραται καιρών.

— Καί... συμφωνούν τα Μέγαρα.

— Έτσι κάθε φορά που η τοπική...

ΤΟ «ΠΡΟ-ΠΟ.» ΤΗΣ 26-11-61 ΠΟΥ ΘΑ ΠΑΙΞΕΤΕ

Συμβουλές, που θα αποδειχθούν... θσαυρούς!

ΑΠΟΛΩΝ ΑΘ. — ΕΘΝΙΚΟΣ ΠΕΙΡ. 1 X
ΑΡΗΣ ΘΕΣ. — ΑΕΚ X 2
ΔΟΞΑ ΔΡ. — ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑΚΟΣ 1

ΗΡΑΚΛΗΣ ΘΕΣ. — ΑΙΓΑΛΕΩ 1
ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΗ — ΠΑΟ X 2
ΠΑΝΙΩΝΙΟΣ — ΠΑΟΚ X 1 2

ΦΩΣΤΗΡ — ΑΠΟΛΩΝ ΘΕΣ. X
ΠΑΝΑΧΑΪΚΗ — ΑΠΟΛΩΝ ΠΑΤΡΩΝ 1
ΒΥΖΑΣ — ΑΡΓΟΝΑΥΤΗΣ 1

ΗΛΥΣΙΑΚΟΣ — Α.Ο. ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΩΝ X 1
ΡΟΔΙΑΚΟΣ — ΔΡΑΠΕΥΣ X
ΜΙΛΑΝ — ΑΤΑΛΑΝΤΑ X
ΜΠΟΛΩΝΙΑ — ΡΟΜΑ X

Αναπληρωματικοί:
Α.Ε. ΝΙΚΑΙΑΣ — Α.Ε. ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ 1
ΠΑΝΑΙΤΩΛΙΚΟΣ — ΠΑΝΗΛΙΑΚΟΣ 1

γασπημένο τους σύλλογο.

— Πράγμα, που σημαίνει ότι ο «βαρυνισμός» αρχίζει να κάνει βήματα υποχωρήσεως στη Δημοκρατία.

— Το παράδειγμα λέγεται ότι θα το μιμηθούν και άλλοι σύλλογοι.

— Αμην.

— Και ένα άλλο, ευχάριστο και αυτό.

— Γιατί αποτελεί βήμα για την καθιέρωση του επαγγελματισμού.

— Ο Πανιώνιος όρισε ποσοστά άμειβής για τους παίκτες του, βάσει των εισπραχθέντων, ήτοι 800 δρχ. για κάθε παίκτη σε περίπτωση νίκης, 400 σε ισοπαλία και 100 σε ήττα.

ποδοσφαιρική ομάδα «Βύζας» νικάει σε έπικα μάχη οι συμπαθείς Μεγαριώτες φορτώνουν με τετράπαχες κόττες τους θανάσιμους Μπέμης και Κοτσίδα, τα δυο λαοφιλή αδέλφια του «Όλυμπος», που παίρνουν μέρος με το «Βύζας», θέλοντας να δείξουν μ' αυτό τον τρόπο την ευσέβεια τους.

— Και οι Μπέμης — Κοτσίδα, κοντεύουν να γίνουν, λέει, κι' αυτοί τετράπαχοι!

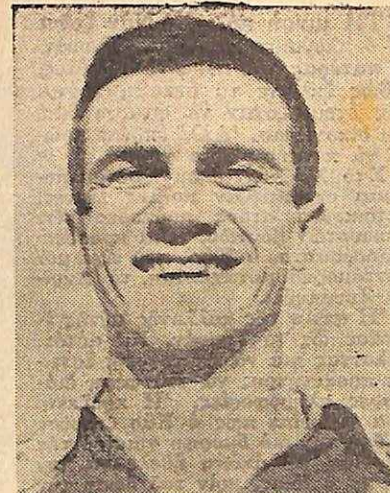
— Ο κ. Σαβάρης εγκατέλειψε τά... ψάρια και επανέρχεται στη διαίτησά.

— Γιατί, λέει, τα «επείσας» πά' με τον κ. Ασπροέρακο.

— Τις καυμένες τις σφυρίχτες!

Ο Μίμης Φυλακούρης του ΠΑΟ, ύστερα από το σοβαρό τροχαίο ατύχημά του, που παρά λίγο να το στοιχίσει τη ζωή, θύηκε πριν λίγες μέρες από το νοσοκομείο, εντελώς αποθεραπευμένος, όπως λέγεται, δε πρόκειται κατά τα Χριστούγεννα να εγκαταλείψει την εμφάνισή του στα γήπεδα. Στην φωτογραφία ο Φυλακούρης μετά την έξοδό του μαζί με τους δικούς του και τους συμπαίκτες του Αρ. Καμάρα, Δομάδο, Νεμπιόη, Τζουάνκο, που πήγαν να τον χαιρετήσουν.

Ο Μ. Παπαζογλου του «Εθνικού».

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ — ΣΧΟΛΙΑ

Ο ΑΠΟΛΩΝ ΣΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ

Η ποδοσφαιρική ομάδα του «Α. πόλλωνος» «Αθηνών» θ' αντιμετώπιση σε φιλικούς αγώνες την ομάδα Σπόρτιγκ της Βεγγάζης την 29 Δεκεμβρίου, τη μικτή Βεγγάζης στις 31, και τη Νάσιοναλ του Κάιρου στις 3 Ιανουαρίου, στο Κάιρο.

ΝΕΟΣ ΠΡΟΠΟΝΗΤΗΣ ΣΤΙΒΟΥ

Το συμβούλιο του ΣΕΓΑΣ αποφάσισε να βρίσκεται στο Στάδιο καθημερινός ο νέος Γερμανός προπονητής στίβου κ. Πόσμαν και να δινη οδηγίες προπονήσεως στους αθλητές.

Οι αθλητές θα συνεχίζουν να γυμνάζονται στους συλλόγους τους, και θα πηγαίνουν, όποτε το επιθυμούν στο Στάδιο. «Όπως είναι γνωστό, ο μόνιμος θεσμός της Εθνικής ομάδας στίβου, καταργήθηκε από πέρισι.

Η Β' ΕΘΝΙΚΗ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ

Από της επομένης ποδοσφαιρικής περιόδου καθιερώνεται σύμφωνα με απόφαση της ΕΠΟ ο μόνιμος θεσμός της Β' Εθνικής κατηγορίας, που θα περιλαμβάνει 20 ομάδες. Οι δύο τελευταίες ομάδες της Α' κατηγορίας θα κατεργάζονται στη Β' κατηγορία και οι δύο πρώτες της Β' κατηγορίας θα ανέρχονται στην Α' κατηγορία, χωρίς αγώνες.

ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Την προσεχή Κυριακή θα διεξαχθούν οι παρακάτω αγώνες για το πρωτάθλημα της Α' Εθνικής κατηγορίας: «Αρης — ΑΕΚ (Θεσσαλονίκη), «Ηρακλής — Αιγάλεω (Θύνη), Δόξα — Πανελλήνιος (Δράμα), Πανιώνιος — ΠΑΟΚ (Αθήνα), «Απόλλων Λαο — «Εθνικός (Αθήνα), «Ολυμπιακός — Νίκη (Πειραιάς), Προοδευτική — Παναθηναϊκός (Πειραιεύς).

Ο ΠΑΠΟΥΛΙΔΗΣ ΣΤΗΝ ΑΕΚ

Κατά πληροφορίες μας διεξάγονται συνεννοήσεις μεταξύ παραγόντων του Πανιώνιου και της ΑΕΚ για την ελεύθερη μεταγραφή του Τ. Παπουλίδη στην ομάδα του «Δικεφάλου» η οποία θα λησυχαστεί από τον επόμενο χρόνο.

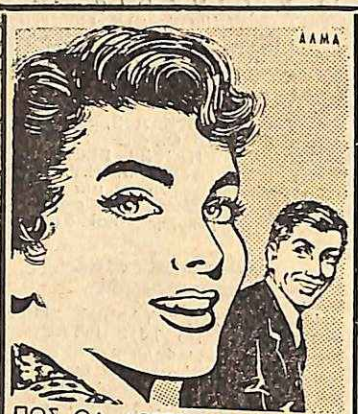
Λέγεται, μάλιστα ότι υπογράφηκε η σχετική σχετική.

Η ΟΥΣ

Τα κρούσματα δεν είναι νέα. Πάντοτε στα γήπεδα οι απρέσιες που έφταναν μέχρι Βοιωτίας, ήσαν γνώριμο ντεκόρ των ποδοσφαιρικών αγώνων. Τελευταία όμως, παραγίνονται και επεκτείνονται και στους αγωνιζομένους στα γήπεδα όπως καταγγέλλει ο διευθυντής της ΑΕΚ Νεοτσίδης.

Δε νομίζουν η ΕΠΟ και η Α.στυνομία ότι πρέπει να επιμείνουν με δραστηκ μέτρα; Τα γήπεδα — λέγεται — είναι χωρίς εύγενοους αθλητές.

Εκτός αν η λέξη έχασε πιά την καλή της έννοια.

ΠΩΣ ΘΑ ΑΡΕΣΕΤΕ ΣΕ ΟΛΟΥΣ!

Φροντίστε να διατηρήτε στο πρόσωπό σας την νεανική του φρεσκάδα χωρίς ρυτίδες, χωρίς λειχήνες, χωρίς πανάδες και πάντοτε νεάζον.

Χρησιμοποιήσατε διαρκώς και ιδίως αυτήν την εποχή που το δέρμα είναι διψασμένο: την βιταμινούχο και άγνη κρέμα προσώπου DESIR, το Γαλάκτωμα DESIR που καθαρίζει και δροσίζει το δέρμα και την λεπτωτάτη Πούδρα DESIR που στρώνει δαμάσκηνα στην επιδερμίδα.

Ζητήσατέ τα παντού.

MENTIOYM

ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

Της «Εταιρίας Ψυχικών Έρευνών (Βραβείων Τηλεπαθείας μακράς απόστασης). Δέχεται καθ' έκαστην 9—11 π.μ. και 5—8 μ.μ. δόξ Μετσόβου 25 Α' Βρόφ. (στάσις Μουσείου) Τηλέφωνον 810.975.

MENTIOYM

ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

Της «Εταιρίας Ψυχικών Έρευνών (Βραβείων Τηλεπαθείας μακράς απόστασης). Δέχεται καθ' έκαστην 9—11 π.μ. και 5—8 μ.μ. δόξ Μετσόβου 25 Α' Βρόφ. (στάσις Μουσείου) Τηλέφωνον 810.975.

MENTIOYM

ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

Της «Εταιρίας Ψυχικών Έρευνών (Βραβείων Τηλεπαθείας μακράς απόστασης). Δέχεται καθ' έκαστην 9—11 π.μ. και 5—8 μ.μ. δόξ Μετσόβου 25 Α' Βρόφ. (στάσις Μουσείου) Τηλέφωνον 810.975.

MENTIOYM

ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

Της «Εταιρίας Ψυχικών Έρευνών (Βραβείων Τηλεπαθείας μακράς απόστασης). Δέχεται καθ' έκαστην 9—11 π.μ. και 5—8 μ.μ. δόξ Μετσόβου 25 Α' Βρόφ. (στάσις Μουσείου) Τηλέφωνον 810.975.

MENTIOYM

ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

Της «Εταιρίας Ψυχικών Έρευνών (Βραβείων Τηλεπαθείας μακράς απόστασης). Δέχεται καθ' έκαστην 9—11 π.μ. και 5—8 μ.μ. δόξ Μετσόβου 25 Α' Βρόφ. (στάσις Μουσείου) Τηλέφωνον 810.975.

MENTIOYM

ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

Της «Εταιρίας Ψυχικών Έρευνών (Βραβείων Τηλεπαθείας μακράς απόστασης). Δέχεται καθ' έκαστην 9—11 π.μ. και 5—8 μ.μ. δόξ Μετσόβου 25 Α' Βρόφ. (στάσις Μουσείου) Τηλέφωνον 810.975.

MENTIOYM

ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

Της «Εταιρίας Ψυχικών Έρευνών (Βραβείων Τηλεπαθείας μακράς απόστασης). Δέχεται καθ' έκαστην 9—11 π.μ. και 5—8 μ.μ. δόξ Μετσόβου 25 Α' Βρόφ. (στάσις Μουσείου) Τηλέφωνον 810.975.

MENTIOYM

ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

Της «Εταιρίας Ψυχικών Έρευνών (Βραβείων Τηλεπαθείας μακράς απόστασης). Δέχεται καθ' έκαστην 9—11 π.μ. και 5—8 μ.μ. δόξ Μετσόβου 25 Α' Βρόφ. (στάσις Μουσείου) Τηλέφωνον 810.975.

MENTIOYM

ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

Της «Εταιρίας Ψυχικών Έρευνών (Βραβείων Τηλεπαθείας μακράς απόστασης). Δέχεται καθ' έκαστην 9—11 π.μ. και 5—8 μ.μ. δόξ Μετσόβου 25 Α' Βρόφ. (στάσις Μουσείου) Τηλέφωνον 810.975.

MENTIOYM

ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

Της «Εταιρίας Ψυχικών Έρευνών (Βραβείων Τηλεπαθείας μακράς απόστασης). Δέχεται καθ' έκαστην 9—11 π.μ. και 5—8 μ.μ. δόξ Μετσόβου 25 Α' Βρόφ. (στάσις Μουσείου) Τηλέφωνον 810.975.

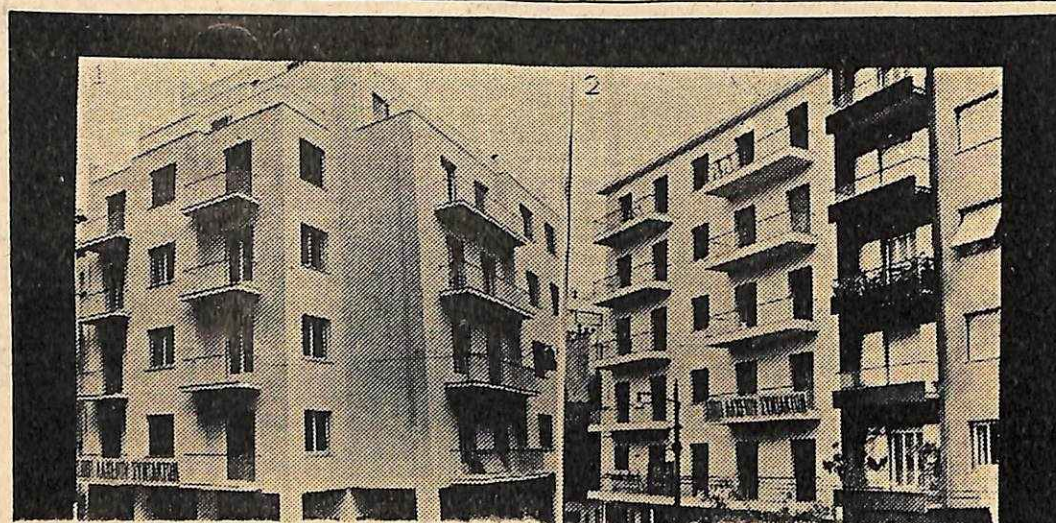
MENTIOYM

ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΥΧΗΣ

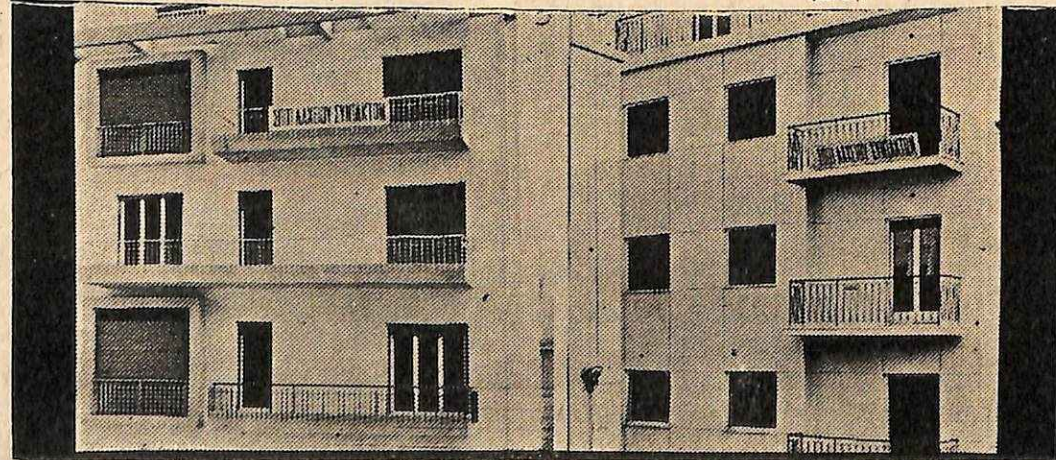
ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

ΗΡΧΙΣΕ ΚΑΙ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ Η ΑΓΟΡΑ ΣΠΙΤΙΩΝ

Νο 1.— Διαμέρισμα 1ου όρόφου της επί των οδών Λυκαβηττού 12 και Σόλωνος πολυκατοικίας. Περιλαμβάνει: Χώλ, 4 κύρια δωμάτια, δωμάτιον υπηρεσίας, λουτρόν κ.λ.π., κεντρικήν θέρμανσιν, θερμόν ύδωρ δι' ηλεκτρικού θερμοσίφωνος.

Νο 2.— Διαμέρισμα 2ου όρόφου της επί των οδών Πατριών 246 και Πηλείου πολυκατοικίας. Περιλαμβάνει: Προχάλ, χώλ, 4 κύρια δωμάτια, δωμάτιον υπηρεσίας, λουτρόν κ.λ.π., κεντρικήν θέρμανσιν, θερμόν ύδωρ δι' ηλεκτρικού θερμοσίφωνος.

Νο 3.— Διαμέρισμα 4ου όρόφου της επί της οδού Μερακούρη 68 πολυκατοικίας. Περιλαμβάνει: Χώλ, 4 κύρια δωμάτια, λουτρόν, δωμάτιον υπηρεσίας κ.λ.π., κεντρικήν θέρμανσιν, θερμόν ύδωρ δι' ηλεκτρικού θερμοσίφωνος.

Νο 4.— Διαμέρισμα υπ' αριθ. 11 του 4ου (από του Ισογείου) όρόφου της επί της οδού Λήμνου 44 πολυκατοικίας. Περιλαμβάνει: Προχάλ, χώλ, 4 κύρια δωμάτια, λουτρόν, δωμάτιον υπηρεσίας κ.λ.π., κεντρικήν θέρμανσιν, θερμόν ύδωρ δι' ηλεκτρικού θερμοσίφωνος.

Κάθε σειρά έχει ειδικά κέρδη • Τα λαχεία όλων των σειρών μετέχουν και των κολλοδοσιών γενικών κερδών εις ΣΠΙΤΙΑ - ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ - ΜΕΤΡΗΤΑ
Αγοράστε λαχεία απ' όλες τις σειρές διότι εξαντλούνται

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

και τ' μέλλον σας

Οί προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για την περίοδο 23 — 29 Νοεμβρίου 1961

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	★ Αποφύγετε να θέσετε σ' εφαρμογή ένα σχέδιο, που δε μελετήσατε καλά. ★ Ευνοϊκή επίδρασι των άστρων σας επιτρέπει να θελήσετε την επαγγελματική κατάστασι. ★ Σας γίνονται ενδιαφέρουσες προτάσεις.	★ Φιλικά πρόσωπα και των δύο φύλων προσπαθούν να σας φανούν εύχαιστα. ★ Σημαντική και απόρροια μεταβολή θα συμβαίη τις ημέρες αυτές. ★ Αποφύγετε να προκαλέσετε μια ζημία, που θ' αποδειχθή επικίνδυνη.	★ Ο Κρόνος επιτρέπει δυσμενώς την υγεία. Δε σας απειλεί κανένας σοβαρός κίνδυνος, πρέπει όμως να προσέξετε το φαγητό σας. ★ Γεύματα σε ακατάστατες ώρες θα προκαλέσουν στομαχικές ανωμαλίες.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	★ Θα βρῆτε μιὰ εξαιρετικά επιτυχημένη λύσι σε πρόβλημα, που σας απασχολεί. Δεν πρέπει όμως τα εμπόδια, που θα συναντήσετε να σας κάνουν ν' ανακόψετε τις προσπάθειες. ★ Μεγάλη αύξησι της ενεργητικότητος.	★ Έχετε συμφέρον να δείξετε διαλλακτικότητα έναντι προσώπου, που εξακολουθεί να σας ενδιαφέρει και του οποίου δε θέλετε να χάσετε την αγάπη. ★ Θα παρεξηγήσουν κάποια ενέργεια ή κάποια χειρονομία σας.	★ Αδιαθεσία στην οποία δε δίνετε την απαιτούμενη προσοχή, κινδυνεύετε να προκαλέση δυσάρεστες επιπλοκές. ★ Αποφύγετε τα ξενύχτια, αδεύσετε τις ώρες ύπνου και ξεκουράστε τα νευρά σας. ★ Ο χρυσός φέρνει τύχη.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	★ Αποφύγετε κάθε περιττό έξοδο και προσέξτε, γιατί γενικά τα άστρα σας ώθούν σε απερισκεπτες ενέργειες. ★ Η περίοδος δεν είναι κατάλληλη για την αλλαγῇ, που σχεδιάζετε. ★ Όπιστή με υπομονή, θα ωφεληθῆτε πολύ.	★ Απροσδόκητη αλλαγῇ στον αίσθηματικό τομέα, η οποία όμως δε θα σας εξασφαλίση την ευτυχία, που περιμένετε. ★ Κίνδυνος να μεταβάλετε σε εχθρό ένα πολύ καλό φίλο σας. ★ Πολλές και εύκολες κατακτήσεις.	★ Η επίδρασι της Σελήνης δημιουργεί διάφορες διαταραχές, ο Πλούτων όμως βοηθά την αντιστάσι ν' αντισταστή με τρόπο αποτελεσματικό. ★ Ο ηλικιωμένοι δε ξαναβρούν κατά την περίοδο αυτή τη ζωτικότητα τους.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	★ Σας λείπει το πρακτικό πνεύμα και αυτό θα σας οδηγήσει σε μεγάλες αποτυχίες, αν δεν εῖχατε την τύχη με το μέρος σας. ★ Οί υπάλληλοι γενικά θ' αποφύγουν τις προστριβές με προϊσταμένους τους.	★ Αντιμετωπίστε ψυχραιμία τη νευρικήτα άσχημῇ προσώπου και παραδεχθῆτε πως εῖστε κατά μέγα μέρος υπεύθυνος γι' αυτή. ★ Πολύ σύντομα τα νύφη θα διαλυθούν και να ξαναβρῆτε ἡ γαλήνη.	★ Διαταραχές στα έντερα, που δε δικαιολογούν καμιά ανησυχία. ★ Η υγεία σας δε διατρέχει κανένα κίνδυνο. ★ Αντίθετα τα άστρα εξασφαλίζουν στον οργανισμό σας μεγάλη ζωτικότητα. ★ Μην τρώτε πολύ τα βράδια.
ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	★ Περίοδος ευνοϊκή, για τους εμπόρους, οί οποίοι θα επιτύχουν σημαντικά κέρδη και θα δούν να πραγματοποιηται κάτι, που από καιρό επιδιώκουν. ★ Προσέξτε πολύ αν εργάζεστε κοντά σ' μηχανήματα.	★ Ο χρόνος θα δείξη κατά πόσον ετερόφυλο πρόσωπο, που γνωρίζετε προσφάτως, είναι άξιο της αγάπης και της εμπιστοσύνης σας. Προς το παρόν δείξτε επιφυλακτικότητα και αποφύγετε να δώτε υποσχέσεις.	★ Το νευρικό σύστημα απαιτεί ηρεμία. Μια όλιγοήμερη παραμονή στην έρηξη θα σας ωφελοῦσε πολύ. ★ Αποφύγετε τους διαπληκτισμούς, που χειροτερεύουν την κατάστασι. ★ Χρώμα σας το ανοιχτό μπλέ.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Η εργασία εξελίσσεται ομαλά. Πρέπει πάντως ν' αποφύγετε ν' αναλάβετε νέες ευθύνες, γιατί δύσκολα θ' αντιμετωρίσετε τις νέες υποχρεώσεις σας. ★ Οί καλλιτέχνες ιδίως θα σημειώσουν μεγάλες επιτυχίες.	★ Προσέξτε γιατί οί πρώτες έντυπώσεις από μιὰ νέα γνωριμία θα είναι εσφαλμένες. ★ Τα σχέδιά σας θα πραγματοποιηθούν, απαιτείται όμως επιμονή και υπομονή. ★ Αποφύγετε την όξυντα στις συζητήσεις.	★ Αποφύγετε κάθε τι, που είναι όλο καθαριότητας ή προελεύσεως. ★ Συχνές και απότομες μεταπτώσεις από τη χαρά στη μελαγχολία, για λόγους που κι εῖς δε μπορείτε να εξηγήσετε. ★ Τυχρό το 8.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	★ Φροντίστε να επωφεληθῆτε από μιὰ ευκαιρία, που θα παρουσιασθῇ. Θα είναι όμως στιγμιαία και ἡ ἀνταποδοτικότης μπορεί να σας κάνει να τη χάσετε. ★ Μια ενέργεια απαιτεί επιμονή, για να πετύχη.	★ Ζήτημα οικογενειακής φύσεως θα σας απασχολήση πολύ, τελικά όμως δε θα ἔχη τη διαύρεστη εξέλιξι, που σας φοβίζει. ★ Πρόσωπο, που σας κάνει το φίλο σας υποδέχεται και σας στήνει έντεχνη παγίδα.	★ Το νευρικό σύστημα παρουσιάζει αίσθημα βελτίωσης. ★ Αποφύγετε κάθε τι που θα ἐρριζέ το σκεῶτι ή τα νεύρα σας. ★ Η Ισορροπία της υγείας εξαρτάται από την ανάπαυσι, που θα εξασφαλίσετε στον οργανισμό σας.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 23 Νοεμβρίου	★ Καμιά σημαντική αλλαγῇ στον επαγγελματικό τομέα. ★ Τα άστρα θα σας βοηθήσουν να βρῆτε τρόπο, για να ἔχητε από κάποιο αδιέξοδο. ★ Γράμμα ή απόρροια παραγγελία, που θα σας γεμίση αίσιοδοξία.	★ Άλλεπάλληλα ψέματα σας ἔκαναν να χάσετε την ἐκτίμησι και την εμπιστοσύνη αγαπημένου προσώπου. ★ Ἄρθρον φίλοι θα σας δώσουν ψευδείς πληροφορίες, για πρόσωπο που αγαπάτε. ★ Γράμμα θα φέρη χαρά.	★ Έγνοιες επαγγελματικής και αίσθηματικής φύσεως, κινδυνεύουν να διαταράξουν τὸν ὕπνο σας. Αυτό θα εῖχε πολύ δυσάρεστο αντίκτυπο στην υγεία. Φροντίστε λοιπόν να εξασφαλίσετε ἀφθονο και ἡρεμο ὕπνο.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Προσέξτε πολύ τα λόγια σας και μην πάρετε θιαστικές ή απερισκεπτες ἐπιρροάζουν ευνοϊκά την εργασία και σας βοηθούν να σημειώσετε σημαντική επιτυχία. ★ Εὐχάριστα νέα.	★ Καλὸν εἶναι ν' αποφύγετε κατά τις ἡμέρες αυτές τις αίσθηματικές συναντήσεις ή τουλάχιστον να τις περιορίσετε. Τα άστρα ἐπιρροάζουν δυσμενώς τις σχέσεις με το άλλο φύλο, που μπορεί να πάρουν δυσάρεστη τροπή.	★ Τα άστρα δεν ἐπιρροάζουν ευνοϊκά την υγεία και απαιτείται γι' αυτό ἀσκήσι των προφυλάξεων. ★ Αποφύγετε τις ζωηρές συγκινήσεις και επιδιώξτε μιὰ αλλαγῇ αέρος, που θα σας ωφελησῇ πολύ. ★ Τυχρό το 9.
ΑΙΓΟΚΕΡΟΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	★ Θα εργασθῆτε σκληρά τις ἡμέρες αυτές. Τα άστρα όμως εὐνοούν τις ἐπαφές με πρόσωπα, που θα σας βοηθήσουν να σταθεροποιήσετε και να θελήσετε την εργασία σας. ★ Ανασφάλεται ἡ πραγματοποιησι σχεδίου.	★ Η εργασία σας απορροφά και σας κάνει να παραμελήτε αγαπημένο πρόσωπο. ★ Οί παντρεμένοι, ιδίως, πρέπει να το αποφύγουν αυτό, γιατί θα βάλουν έτσι σε σοβαρό κίνδυνο τη συζυγική τους ευτυχία.	★ Τα άστρα σας εξασφαλίζουν μεγάλη εὐεξία και αύξησι του δυναμιόμο. Φροντίστε να παρατείνετε όσο το δυνατόν την κατάστασι αυτή, αποφύγοντας να ἐκτίθεστε σε κινδύνους και σε σπαταλές τις δυνάμεις σας.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Εὐκαιρία ν' αδεύσετε τὸν κύκλο των γνωριμιών. ★ Τα άστρα ἐξ άλλου υποβοηθούν την πραγματοποιησι πολλών φιλοδοξιών σας και οδηγούν προς την ἐπιτυχία κάποια παλαιά επιδίωξι. ★ Όλοφανερί εὐνοία της τύχης.	★ Χαρά, που πηγάζει από τις φιλικές σχέσεις. ★ Τα άστρα σας ἐπιτρέπουν να εὐρύνετε τὸν κύκλο των φίλων. ★ Θα περάσετε κοντά σε αγαπημένο πρόσωπο ένα πολύ εὐχάριστο Σάββατοκύριακο. ★ Νέα γνωριμία σε ταξίδι.	★ Εὐνοϊκή για την υγεία περίοδος. ★ Τα παιδιά ιδίως πρέπει ν' αποφύγουν κάθε ἐπαφή με αρρώστους, γιατί ὁ παρρη μεγάλες κινδύνους μεταδόσεως μικροβίων. ★ Ένα ταξίδι, ἀπληλαγμένο από ταλαιπωρίες, θα σας ωφελησῇ.
ΙΧΘΥΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Εὐνοϊκή περίοδος, ιδιαιτέρα για όσους εργάζονται πνευματικά. ★ Παλαιά σας επιδίωξι, που ἀρχίζατε να θεωρήτε ἀπραγματοποίητη, παίρνει ξαφνικά μιὰ πολύ εὐχάριστη τροπή. Αυτό σας γεμίζει θάρρος και αίσιοδοξία.	★ Μην ἀφήνετε τη φαντασία σας ἀχολώνη και προγεγισθῆτε ἐγκαίρως, για να μη δοκιμάστε νέες μεγάλες απογοητεύσεις. ★ Θα μετανοήσετε πικρά αν ἀκολουθήσετε τις συμβουλές που σας δίνουν. ★ Αποφύγετε τις φλυαρίες.	★ Η ψυχολογική κατάστασι ἐπιρροάζει σημαντικά την υγεία σας. Φροντίστε γι' αυτό να δημιουργήτε γύρω σας μιὰ ἀμύσηταιρα κερφού από αίσιοδοξίας. ★ Η Ισορροπία εξαρτάται επίσης κατά μέγα μέρος από την ανάπαυσι.

—'Από τότε που εργάζομαι ως μον-
τέλο σας, αύξηθηκαν καταπληκτικά οι
φιλάθλοι στην ταράτσα σας!...